

DEN danske STJERNE

Oktober 1976
125. årgang, Nummer 10

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Oktober 1976
125. årgang, Nummer 10

Redaktør af kirkens magasiner
Dean L. Larsen

International Magazines redaktion
Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen, medredaktør
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion
Jørgen Ljungstrøm, Translation Services
Vodroffsvej 7, DK 1900 København V
Peter Berkhahn, Nyt om Kirken
Porthstr. 5-7, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Tryk
Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter
Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 42,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail)

INDHOLDSFORTEGNELSE

Rapport over den 146. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og begivenheder den 3., 4. og 6. april i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah

Herren har sagt, at skrifterne indeholder Herrens ,,vilje, sind, ord og røst" og ,,Guds kraft til saliggørelse" (L.&P. 68:4).

Medlemmer af kirken, som overværede april-generalkonferencen 1976, fik den ekstraordinære oplevelse at støtte og godkende det initiativ, som Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd havde taget med hensyn til at tilføje to åbenbaringer til Den kostelige Perle og således officielt øge indholdet i kirkens standardværker.

De to åbenbaringer er den om det celestiale rige, der blev givet til Joseph Smith i 1836, og åbenbaringen af de døde, givet til præsident Joseph F. Smith i 1918. Åbenbaringen til profeten Joseph Smith drejer sig om frelsen for dem, som dør uden kundskab om evangeliet, og åbenbaringen til præsident Smith drejer sig om Frelserens besøg i åndeverdenen mellem hans korsfæstelse og opstandelse og fremsætter lærdommen om forløsning af de døde. Begge åbenbaringer understreger i høj grad den opfordring, som i øjeblikket stærkt fremhæves af Brødrene, om at medlemmer bør arbejde langt stærkere på at vende ,,børnenes hjerter . . . til fædrene" (Joseph Smith 2:39). (Den fulde tekst af disse åbenbaringer findes på siderne 108.)

Ved mødet lørdag eftermiddag præsenterede førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab præsident N. Eldon Tanner, Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råds initiativ med hensyn til inkludering af de to åbenbaringer i Den kostelige Perle og bad de tilstedeværende ledere og medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum — ældsterne Carlos E. Asay fra Provo, Utah; M. Russell Ballard, jr. for tiden præsident for Canada Toronto Mission; John H. Groberg fra Idaho Falls i Idaho; og Jacob de Jager fra Nijmagen i Holland. Dermed er der ialt 54 generalautoriteter i kirken.

Gennem opfylelse af Daniels profeti spredes evangeliet i dag for at fylde hele jorden

Stenen, der blev revet løs uden hænders hjælp

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Mine elskede brødre og søstre — her er vi igen i det historiske Tabernakel på Tempelpladsen i Salt Lake City for at overveje spørgsmål af betydning for verden, for vore medlemmer og for os selv.

De sidste par måneder har været særdeles interessant for os.

I februar og nogle få dage i marts måned gennemrejste vi landene i det sydlige Stillehav. En stor delegation fra kirken hvoriblandt nogle af de højeste myndigheder, rejste til den sydlige halvkugle og tilbragte en kort tid i de evigtvoksende og hurtigtvoksende samfund i Stillehavet.

Da en meget stor del af vore medlemmer dér, over 100.000 mennesker i det område, aldrig ville blive i stand til at komme til Salt Lake City til en generalkonference, blev det besluttet at holde en område-konference hos dem. Derfor holdt vi i New Zealand, tre store byer i Australien, på Samoa, Tonga, Fiji og Tahiti, konferencer for de hellige, hvor de kunne mødes med generalautoriteterne, få lejlighed til at stemme på deres ledere og høre prædikener fra kirkens ledende myndigheder.

Vi blev godt behandlet og vendte tilbage opfyldt af stor kærlighed til disse gode mennesker i de sydlige lande.

I vil være interesseret i at erfare, at kirken vokser hurtigt i mange fremmede lande, såvel som her i vort eget.

Vi har nu medlemmer af kirken i 66 lande, og vi forkynder evangeliet i de fleste af disse lande. Vi har noget over 23.000 missionærer og deraf er mere end 2000 lokale unge mænd og kvinder fra de nationer, hvor de underviser.

Da jeg blev kaldet til stavspræsident i 1938, var det den 124. stav i verden, hvorimod vi nu har 750 stave. Og dengang jeg udførte min mission, havde vi kun et par og tyve missioner, hvorimod vi nu har 134.

Vi omfatter meget af den store verden, som vi lever i, med menigheder i Sydamerika, Orienten, Stillehavet, Stillehavet, Sydafrika, Europa og mange andre steder. Der er talrige tusinder af mennesker, som hvert år opdager, at evangeliet tilfredsstiller deres åndelige behov, og vi omvender et meget stort antal mennesker.

Vore generalautoriteter rejser ustandseligt til de forskellige dele af verden og bruger deres kræfter og energi på at bringe den oplæring og belæring, som er nødvendig for kirkens nye medlemmer i disse områder.

Vort arbejde for de døde er i stærk fremgang, og med 16 templer går arbejdet fremad med fuld kraft og i stadig større målestok. Nye templer er planlagt i Sao Paulo i Brasilien, Tokyo i Japan og Seatle i staten Washington. Der vil blive bygget endnu flere templer for at fortsætte dette store arbejde for de levende og de døde.

Vi er meget taknemmelige for den storartede måde, hvorpå vore medlemmer har reageret over for vor opfordring til at anlægge nyttehaver og plante frugttræer, og til at rydde op og gøre i stand.

Overalt, hvor vi kommer, ser vi baghaver med nytteurter, nogle få rækker majs, nogle gulerødder, kartofler, løg, kål, og nogle steder er blomsterhaver blevet forandret til nyttehaver, eller man har lagt en del af dem ud til køkkenhaver.

En anden prisværdig side af havearbejdet er udvekslingen af planter og produkter mellem naboer til fremme af venskabelige nabo forbindelser.

Hvis enhver familie havde en have, og familier, hvor det er tilladeligt, havde en ko og nogle høns, nogle frugttræer og en køkkenhave, er det forbløffende, hvor nær vi ville være ved, at familien kunne brødfødes med deres egne produkter.

Vi tror på formålet med at arbejde for os selv og for vore børn. Vi deltager i velfærdsprojekter med vore arbejdstimer for at få produktionsbehovet opfyldt. Vi bør oplære vore børn til arbejde, og de bør lære at deltage i opgaverne i hjemmet, inkluderende haven. De bør have opgaver med at holde hjemmet pænt og rent, selv om det er i al beskedenhed. Børn kan også få til opgave at passe haven, og det vil være langt bedre for dem, end at de i timevis sidder foran tv-apparatet.

For megen lediggang får børnene til at kede sig, og det bliver naturligt for dem at ønske flere og flere kostbare remedier at underholde sig med. Vi må gøre arbejde til noget respektabelt ved at dele ansvaret for opgaverne i hjemmet.

Der kom dette brev fra en skovfoged:

,,På én dag samlede 500 af vore unge affald, sten, papir og glas og malede mere end 400 lejr- og rasteborde, broer og toiletter. Syvogtyve stave deltog i dette projekt. Det var en kolosal succes. Den begejstring, vitalitet og lyst til at yde, som denne gruppe hårdtarbejdende unge mennesker udviste, er et eksempel på de bedste traditioner og belæringer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige."

Det er forbløffende, hvad vore unge kan gøre, når de får en opgave og vejledning.

Præsident Brigham Young sagde:

,,Min tro får mig ikke til at mene, at Herren vil forsyne os med stegte grise, brød, der allerede er smurt smør på, osv.; han vil give os mulighed for at dyrke korn, for at høste jordens frugter, at bygge huse, at skaffe os nogle brædder til at lave en kasse af,

og når høstens tid er inde give os kornet — men det er op til os at bevare det — at gemme hveden, indtil vi har ét, to, fem eller syv års forsyninger oplagret, indtil folk har oplagret hvede nok til at forsyne sig selv med brød, foruden de som måtte søge tilflugt her . . ."

,,Lad ikke noget gå til spilde", opfordrede han. ,,Tag det hele nøgternt og roligt, saml alting op og lad intet gå til spilde . . .

Vær kloge, spar sammen, og får I mere, end I selv kan spise kan I dele med jeres naboer.

Lad jer aldrig fristes til at mene, at I har brød nok til at kunne tillade jeres børn at spilde en krumme af det. Selvom en mand er millioner af tønder hvede og majs værd, så er han ikke rig nok til at kunne tillade sin hushjælp at feje en enkelt kærne ind i ilden. Lad den blive spist af en eller anden og igen bragt tilbage til jorden og derved opfylde det formål, hvortil den er bestemt. Husk det, lad intet gå til spilde men brug det hele.

Der findes ikke en familie i denne by, hvor der er to, tre, fire eller fem personer, som ikke ved indsamling af det spild, som forårsages af børnene eller fejes ind i ilden og ud af døren, kan føde et svin, som kan give kød til et helt år eller i det mindste, så meget, som de burde spise.

Gå til den fattigste familie i dette samfund, og jeg vil vove at påstå, at de smider så mange klude væk hvert eneste år, at de kunne købe skolebøger for beløbet til deres børn, og endnu mere.

Hvis I ønsker at blive rige, så spar op, hvad I kan. Enhver tåbe kan tjene penge, men det kræver en klog mand at spare op og bruge dem til sin egen fordel.

Det er til gavn for os at sørge godt for de velsignelser, som Gud har givet os. Hvis vi følger den modsatte kurs, afskærer vi os fra den kraft og herlighed, som Gud har til hensigt, vi skal arve. Det er formedelst vor egen omhu, sparsommelighed og dømmekraft, som Gud har givet os, at vi bliver i stand til at bevare vort korn, vore flokke og hjorde, hustruer og børn, huse og landjord og forøge alt omkring os, bestandigt øge vor magt og indflydelse for os selv som enkeltpersoner og for Guds rige som et hele." (,,Discourses of Brigham Young", Salt Lake City 1966, pp. 291-92)

Med hensyn til gæld erklærede Brigham Young:

,,Betal jeres gæld; vi vil hjælpe jer med at gøre det, men kom aldrig mere i gæld. Vær omhyggelig med alting, og ganske særligt med hensyn til at betale jeres gæld." (,,Discourses", p. 303)

Vi plejede at tale meget om at betale vor gæld, men nu om dage er vi kommet i en situation, hvor vi opmuntres til at bruge penge, købe på afbetaling, købe forud — og betale til næste år.

I 1830 gav Herren en åbenbaring til Martin Harris, som findes i Lære og Pagter 19:35: ,,Betal den gæld, som du har pådraget dig hos bogtrykkeren. Frigør dig for trældom".

En mand, som bringer sig i gæld, når han ikke har mulighed for at tilbagebetale det lånte, forstår ikke de principper, der bør herske i et ordnet samfund, eller også er han bevidst uærlig.

En mand, som ikke vil betale sin retfærdige gæld, hvis han har mulighed for at gøre det, er ikke nogen sidste dages hellig.

Det er slemt nok, temmelig slemt endda, at låne hos en uven og ikke betale ham tilbage. At gøre det er under ethvert menneskes værdighed. Men enhver, som vil låne af en ven, og især en fattig, fortjener ikke de helliges fællesskab, hvis de ikke betaler det lånte tilbage." (,,Discourses", pp. 303-4)

I et brev angående skilsmissegodkendelse hedder det:

,,Det synes, som om årsagen til skilsmisse var økonomisk upålidelighed hos manden og dårlig økonomisk styring for både mandens og hustruens vedkommende. Ansøgeren siger, at hun ikke har kundskab om nogen form for utroskab hos manden. Han har bedyret, at han aldrig har været sin hustru utro i deres ægteskab."

Og alligevel havde de så svært ved at komme overens økonomisk, at de søgte deres ægteskab opløst. Her er en familie, som kunne være forblevet intakt og lykkelig sammen, hvis det ikke havde været for mangelen på et budget, omhyggeligt udarbejdet og omhyggeligt efterlevet.

Vi talte ved forrige konference til jer om et omhyggeligt lagt budget for enhver familie. Det vil forebygge mangen et familieskænderi og megen uoverensstemmelse.

,,Men hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre!', når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Lukas 6:46)

Dette, et spørgsmål fra Herren selv, er meget stærkt og af stor betydning for os.

Nogle vil måske undre sig over, at generalautoriteterne taler om det samme ved hver eneste konference. Når jeg studerer det, som profeterne har talt igennem århundrederne, så er mønsteret meget tydeligt. Vi søger, med Almas ord, at lære folk ,,evigt had til synd og ugudelighed". Vi prædiker ,,omvendelse, og tro på den Herre Jesus Kristus" (Alma 37:33). Vi lovpriser ydmyghed. Vi søger at lære folk ,,at modstå alle djævelens fristelser ved deres tro på den Herre Jesus Kristus" (Alma 37:33) Vi lærer vore medlemmer ,,aldrig at blive trætte af at gøre det gode" (Alma 37:34).

Profeter siger det samme, fordi vi i det store og hele står over for de samme problemer. Brødre og søstre, løsningen på disse problemer er ikke blevet forandret. Det ville være et dårligt fyrtårn, der gav et nyt signal, hver gang et nyt skib skal ind i havnen. Det ville være en dårlig bjergbestigningsfører, som, selvom han kendte den sikre rute op ad bjerget, tog sine betroede turister op ad upålidelige og farefulde stier, hvorfra ingen rejsende vender tilbage.

Jeg føler mig især tilskyndet til at indbyde alle mennesker i hele verden til at undersøge Jesu Kristi gengivne evangelium med dets lærdomme om frelse og ophøjelse.

Til alle, som hører min stemme idag, erklærer jeg i al oprigtighed og sandhed, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, bogstavelig talt er Guds bemyndigede rige på jorden idag. Herren og Frelseren, Mesteren Jesu Kristus selv, står som hoved for denne kirke i al sin majestæt og herlighed. Han leder den gennem sine guddommeligt udpegede og opretholdte profeter og apostle.

Som en af de ydmygste af disse, hæver jeg min stemme fra det allerøverste af disse smukke bjerge for at forkynde, at denne Jesu Kristi Kirke, som almindeligvis benævnes ,,Mormonismen", er Guds kraft til frelse.
I sandhed lover jeg jer alle, at en af de allervigtigste dage i jeres tilværelse vil blive den dag, da I bestemmer jer til at undersøge det gengivne evangelium.
Den afgørelse vil for jer åbne umådelige kilder til de gengivne evangeliske sandheder og talløse måder, hvorpå I kan udvikle åndelighed og fred.
I vil bedre kunne forstå jeres forhold til Guddommen. I vil få svar på de vigtigste spørgsmål om, hvorfra I kom, hvorfor I er her, og hvor I vil gå hen herfra.
Dåb ind i Kristi sande kirke gennem passende myndighed åbner dørene for ophøjelse i riger af evigtvarende herlighed, ophøjelse, der kan fortjenes ved omvendelse, ved et retskaffent levned, ved at efterleve Herrens befalinger og ved at tjene sine medmennesker.
Jesu Kristi evangelium er et evangelium for hele verden og for alle mennesker. Vi forkynder Guds faderskab og broderskab til hele menneskeheden. Vi forkynder Jesu Kristi guddommelige sønneforhold og hans korsfæstelse. At hans guddommelige offer var en løsesum for hele menneskeheden. Vi bærer vidnesbyrd om hans opstandelse, og at han lever idag, stående ved Guds højre hånd for at lede styret af hans jordiske rige.
Når De undersøger Jesu Kristi Kirke, vil De opdage, at det ikke er en religion, der hævder afstamning fra dem, som var med under Kristi jordiske mission. Det er heller ikke en protestantisk (luthersk) religion. Det er en guddommelig genoprettelse af Kristi jordiske rige, organiseret på samme måde, som hans oprindelige kirke med ,,apostle, profeter, præster, lærere, evangelister, o.s.v." (,,Sjette trosartikel")
Når De studerer denne genoprettede kirke, vil De heri finde de guddommeligt gengivne kræfter og myndigheder, tilhørende det hellige præstedømme. Gennem denne guddommelige myndighed og på ingen anden måde udføres de frelsende evangeliske ordinanser og gøres bindende for tid og al evighed. Jeg vidner om dette for alle jer, som hører min stemme.
I vil opdage, at den såkaldte ,,mormonisme" er en voksende, levende, dynamisk og udfordrende kirke, ja en livsform, der berører enhver fase af livet.
Efter guddommelig befaling er vi en opsøgende kirke. Mere end 23.000 missionærer virker i missionsmarken, hvor de uselvisk giver af deres tid, midler og talenter for at sprede dette budskab om genoprettelsen. De findes i de fleste lande i den frie verden. Deres budskab er til alle mennesker, hvorsomhelst — til de katolske lande, de protestantiske, hele den såkaldte kristne verden; til hinduerne, buddhisterne, muhamedanerne, jøderne, og kung-fu-tse-tilhængernes verden — til alle mennesker af enhver race og tro.
Vi indbyder alle til at lytte til de sidste dages helliges missionærers budskab. Intet budskab, som De nogensinde vil komme til at høre, vil have større indflydelse til det bedre i Deres tilværelse, og det gælder både her i jordelivet og i livet herefter.
Belønningerne er ubetalelige for de oprigtige af hjertet, som søger sandheden.
Herren sagde: ,,Hør, o, min kirkes folk, til hvem riget er givet. Lyt og hør ham, som har lagt jordens grundvold, som skabte himlen og alle dens hærskarer og ved hvem alt, som lever og rører sig og er til, blev skabt.
Og atter siger jeg: Hør min røst, så døden ikke skal overraske jer på et tidspunkt, da I ikke mener, sommeren er forbi, høsten overstået og jeres sjæle ikke frelst.
Lyt til ham, som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag for ham . . .
Således har jeg sendt min evige pagt til verden, som et lys for verden og et banner for mit folk, for at ikke-jøderne kan søge til den, og for at den kan være et sendebud til at gå foran og berede vejen. Kom derfor til den, og med den, der kommer, vil jeg gå i rette, som med menneskene fordum, og jeg vil vise jer min stærke bevisførelse." (L.&P. 45:1-3, 9, 10)
Dette er den genoprettede kirke. Dette er Guds rige på jorden, for det er Jesus Kristus, som organiserede dette rige.
I vil huske den begivenhed, da historien endnu var ung, da den var i sin vorden. Dette vigtige afsnit af historien begyndte blot 600 eller 700 år før Kristus, og Herren fandt tidspunktet inde til på en temmelig usædvanlig måde at åbenbare, hvad der skulle ske på et senere tidspunkt.
Kong Nebukadnezar, Babyloniens konge, hvad besejret Jerusalem og taget dens indbyggere til fange. Blandt de fangne var Daniel og hans brødre. De holdt deres standarder højt og nægtede at drikke sammen med kongen og hans folk.
,,Og når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele riget." (Daniel 1:20)
Kong Nebukadnezar havde en drøm, som han forlangte, hans magikere og astrologer og drømmetydere skulle gengive og derpå tyde. Straffen for ikke at være i stand til at gøre det, var ganske enkelt døden. De bad om henstand for at få tid til at overbevise kongen om, at intet levende menneske kunne bringe drømmen tilbage og derpå udtyde den.
Kong Nebukadnezar var rasende og forlangte, at disse kloge mænd i Babylon skulle tilintetgøres.
Den inspirerede Daniel bad kongen tilstå ham lidt tid, for så ville han, Daniel, udtyde drømmen. Og derefter siger han:
,,Da blev hemmeligheden åbenbaret Daniel i et nattesyn; og Daniel priste Himmelens Gud." (Daniel 2:19)
Og Daniel, den inspirerede, priste Herren og sagde:
,,Lovet være Guds navn fra evighed og til evighed, thi ham tilhører visdom og styrke!
Han lader tider og stunder skifte, afsætter og indsætter konger, giver de vise deres visdom og de indsigtsfulde deres viden;
han åbenbarer det dybe og lønlige; han ved, hvad mørket gemmer, og lyset bor hos ham.
Dig, mine fædres Gud, takker og priser jeg, fordi du gav mig visdom og styrke, og nu har du kundgjort mig,

hvad vi bad dig om; thi hvad kongen vil vide, har du kundgjort os!" (Daniel 2:20-23)
Og med kundskab om fremtiden, som var blevet afsløret for ham, bad Daniel for sandsigernes og de vises liv.
Da han stod foran kongen, blev han spurgt:
Er du i stand til at kundgøre mig den drøm, jeg har haft, og tyde den?" (Daniel 2:26)
Og Daniel sagde, at kongens hemmelighed ikke kunne åbenbares af de vise mænd og sandsigere:

,,Men der er en Gud i Himmelen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage." (Daniel 2:28)
Daniel sagde til kongen, at hans drøm var et billede af verdens historie. Derefter kom billedet af en billedstøtte med et hoved af fint guld, og bryst og arme af sølv, bug og lænder af kobber, benene af jern og fødderne halvt af jern og halvt af ler. (se Daniel 2:32, 33) Og så fortsatte åbenbaringen:
,,Således skuede du, indtil en sten reves løs, dog ikke ved menneskehænder, og ramte billedstøttens jern- og lerfødder og knuste dem." (Daniel 2:34)

Og de forskellige elementer, hvoraf billedstøtten var lavet, splittedes og ,,blev som avner fra sommerens tærskepladser, og vinden bar det sporløst bort". Vinden havde ført de ødelagte elementer bort, ,,men stenen, som ramte billedstøtten, blev til et stort bjerg, der fyldte hele jorden" (Daniel 2:35).
Og derpå fulgte tydningen.
Nebukadnezar repræsenterede kongernes konge, en verdslig magt og blev sammenlignet med hovedet af guld.
Et andet rige ville opstå og overtage verdensherredømmet.
Tydningen omfattede andre kongedømmers dominans. Kyrus den Store ville med sine meder og persere blive erstattet af det græske eller det makedoniske rige under Filip og Alexander. Den verdslige magt ville blive erstattet af det romerske kejserrige. Og Rom ville blive erstattet af en gruppe europæiske nationer, der repræsenteredes af billedstøttens tæer.
Og med verdenshistorien skildret så kortfattet, kom nu den egentlige åbenbaring. Daniel sagde:
,,Men i hine kongers dage (dvs. gruppen af europæiske nationer) vil Himmelens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, og herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine riger, men selv stå i al evighed; thi du så jo, at en sten reves løs fra klippen, dog ikke ved menneskehænder, og knuste jern, ler, kobber, sølv og guld. En stor Gud har kundgjort kongen, hvad der skal ske herefter; og drømmen er sand og tydningen troværdig." (Daniel 2:44-45)
Dette er en åbenbaring om verdens historie, om hvordan den ene magt vil efterfølge den anden, indtil der vil være talrige mindre kongedømmer, der skal deles om magten på jorden.
Og det var i disse kongers dage, at magt ikke ville blive givet til mennesker, men at Himmelens Gud ville opbygge et rige — Guds rige på jorden, der aldrig skulle forgå eller blive overdraget andre mennesker.
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev genoprettet i 1830 efter talrige åbenbaringer fra den guddom-

I Tabernaklet: Præsident Tanner taler

melige kilde; og dette er det kongerige, der skulle opbygges af himmelens Gud, som aldrig ville forgå eller efterfølges, og stenen, der blev revet løs fra bjerget uden hænders hjælp, som ville blive til et stort bjerg og opfylde hele jorden.

Historien udfoldede sig, og verdslige magter kom og gik efter at have regeret verden i kort tid, men tidligt i det nittende århundrede kom dagen. Amerikas nye verden var blevet opdaget, koloniseret og beboet. Frihed var opnået, en grundlov vedtaget, som gav frihed til alle, og folk var nu så oplyste, at sandheden nu fik lov til at blive oprettet og virke

Ingen konge eller kombination af regenter kunne forudse denne historiens gang; men en ung, ren og værdig profet, Daniel, kunne modtage en åbenbaring fra Gud.

Der var et formål med denne afsløring af et stykke verdenshistorie, så de ærlige af hjertet kunne glæde sig til rigets oprettelse, og talrige gode mænd og kvinder, der kendte Guds åbenbaringer og udsigterne for fremtiden, har glædet sig til denne dag.

Den kom på en sædvanlig, normal måde. En inspireret, fjorten-årig dreng havde vanskeligt ved at forstå ud fra skrifterne alene, hvad fremtiden ville bringe. I en tykning i lunden søgte han Herren i bøn og bad om visdom.

Tiden var kommet, og selvom arvefjenden, Satan, der var klar over, at alle evighedens magter ville blive åbenbaret med evangeliet, af al magt prøvede at ødelægge mulighederne for genoprettelsen — viste der sig et strålende og storslået syn for denne rene, videbegærlige dreng. Udøvende al sin styrke i forening med Herrens styrke, skiltes mørket. Satan veg bort, og synet fortsatte med at en søjle af lys stod lige over drengens hoved — et lys, der overgik solens klarhed, og som sænkedes, indtil det faldt lige på ham. Den unge Joseph Smith fortsætter:

,,Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17)

Denne Faderens formelle præsentation af Sønnen var yderst vigtig, for dette skulle blive Jesu Kristi verden og Jesu Kristi Kirke og Jesu Kristi kongerige.

Spørgsmål blev stillet og besvaret, og evige sandheder blev åbenbaret. Det blev gjort helt klart for den unge, uspolerede Joseph, at hvis han bevarede sin værdighed og holdt sig ren for Herren, ville han få betroet genoprettelsen af kirken og evangeliet og Guds magt og myndighet.

Efterhånden som den unge mand nåede modenhed, modtog han også en strøm af oplysninger og undervisning fra Himlen. Overdragelser fandt sted; myndighed blev givet; og åbenbaringerne fra det høje fortsatte næsten uden afbyrdelse, for tiden var kommet. Betingelserne var tilstede; mange mennesker var rede til at modtage sandheden i dens fylde.

Hurtigt efter hinanden kom andre besøgende. Peter, Jakob og Johannes — mænd, som sidst var i besiddelse af rigets nøgler, præstedømmets myndighed og evighedens velsignelser — viste sig for den unge mand og gengav den magt og myndighed, som de havde haft på jorden.

Johannes Døberen, der var blevet halshugget af Herodes, men nu var et opstandent væsen, vendte tilbage til jorden og lagde hænderne på profeten Joseph og overdrog ham Det aronske Præstedømme.

Moses fra Det gamle Testamente vendte tilbage til jorden som et himmelsk væsen og gengav nøglerne til Israels indsamling.

Elias, profeten for det evigtvarende arbejde for de døde, vendte tilbage for at forberede tempelarbejdet og gengivelsen af evangeliet til dem, der var døde uden mulighed for at høre det.

De, der organiserede kirken, fik af Herren at vide, at:

,,Ingen skal udpeges til at modtage befalinger og åbenbaringer i denne kirke uden min tjener Joseph Smith, jr., thi han modtager dem ligesom Moses." (L.&P. 28:2)

Og profeten Moroni viste sig for Joseph og brugte mange timer med at forklare, hvordan Amerika var blevet befolket af Lehi og hans efterkommere, og om Mormons Bog, der ville blive draget frem af jorden og oversat. Denne bog ville blive et yderligere vidnesbyrd om Kristi besøg i Amerika og ville vidne om, at Jesus er Kristus, den evige Gud for både jøde og ikkejøde. Denne optegnelse, Mormons Bog, ville være en hjælp til at fastslå Herren Jesu Kristi guddommelighed.

Dette var begyndelsen til fuldendelsen. Og evangeliet blev åbenbaret, linie på linie og bud på bud. Sandheder blev gengivet, og magt overdraget og myndighed åbenbaret. Efterhånden var der oplysning og mennesker nok til organiseringen af Guds rige som Daniel så to tusinde år tidligere.

Kirken blev oprettet. Lille, som den var med kun seks medlemmer, ligesom den sten, der blev revet løs fra bjerget uden hænders hjælp, som skulle itubryde andre nationer og rulle fremad og udfylde hele jorden.

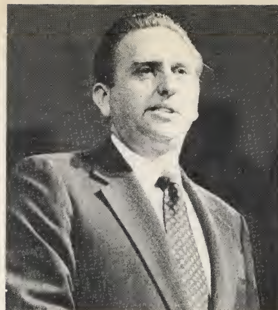
Hårde tider lå forud for det lille rige. Profeten blev myrdet. Forfølgelser og uddrivninger forekom og foruroligede den hurtigtvoksende lille kirke. En stor udvandring til de vestlige bjerge blev ledet gennem åbenbaring. Kolonisationen af Vesten skete. Store lidelser måtte gennemgås. Blod blev udgydt. Hungersnøden tog sin told, men idag ruller stenen fremad for at opfylde jorden.

Treogtyve tusinde unge missionærer forkynder disse sandheder til tusinder af mennesker i deres hjemlande. Evangeliet spredes til jordens nationer på vej mod det løfte, som Gud gav Daniel om opfyldelse af hele jorden, og talløse mennesker af alle nationaliteter og tungemål accepterer evangeliet i mange lande. Kirken og riget vokser og udvikles, og vi siger til jer, at den med Daniels ord ,,aldrig i evighed skal forgå, og herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk . . . men selv stå i al evighed" (Daniel 2:44). Utallige åbenbaringer har gjort det klart for medlemmerne, at deres mål, det evige liv, kan opnåes ved at få ordinanserne udført og derefter leve i henhold til Guds befalinger.

Vi tilbyder jer disse sandheder, ikke på grund af bedreviden eller verdslig stolthed, men i dyb oprigtighed og som et venligt tilbud — evangeliet uden pris, sandhedens evangelium, frelsens og ophøjelsens evangelium.
Jeg ved, det er sandt. Jeg ved, det er guddommeligt. Jeg ved, at det er den lille sten, som blev revet løs fra bjerget uden hænders hjælp. Jeg ved at vi skal opfylde jorden som profeteret og befalet af Frelseren Jesus Kristus, da han i sine sidste stunder på jorden sagde til sine elleve apostle ,,Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen! — til enhver nation, slægt, tungemål og folk (se Markus 16:15). Jeg ved, at det var sandt lige fra Adams fødsel til Daniels dage, til Joseph Smiths tid og til i dag. Jeg ved, at det er sandt og guddommeligt. Vi tilbyder det til jer uden omkostninger. Vi lover jer evigt liv, hvis I vil følge dets forskrifter punktligt. Og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Motiv fra lørdag aftens møde for præstedømmet

Herren har givet os sandheden som en trøst i sorgens stunder for at bringe os fra skyggerne ind i lyset

Håbløst daggry — frydefuld morgen

ÆLDSTE THOMAS S. MONSON
af De tolvs Råd

Jeg er meget beæret over som taler at skulle følge efter kirkens præsident, ja, Guds profet, Spencer W. Kimball. Mine tanker har i dag været koncentreret om hans forfædres land, Storbritannien.
Byen London er fuld af historie. Hvem har ikke hørt om Trafalgar Square, Buckingham Palace, Big Ben, Westminster Abbey eller Themsen? Mindre kendt er måske de i sandhed storslåede kunstmuseer med uvurderlige kunstskatte midt i dette kulturcenter.
En grå, vinterlig eftermiddag besøgte jeg det berømte Tate Gallery, beundrede Gainsboroughs landskabsbilleder, Rembrandts portrætter og Constables stormomsuste skyer. Gemt bort i en stille krog på anden sal fandt jeg et mesterværk, der ikke blot fangede min opmærksomhed, men som også greb mig om hjertet. Kunstneren, Frank Bramley, havde malet en ydmyg rønne, liggende ud mod et stormomsust hav. Ved siden af en ældre kvinde knælede en sorgbetynget ung hustru, som begræd tabet af sin mand på havet. Det næsten udbrændte tællelys i vinduet fortalte om hendes nytteløse nattelange vågen. De kæmpestore grå skyer var alt, der var tilbage af nattens stormvejr.
Jeg kunne fornemme hendes ensomhedsfølelse. Jeg følte hendes fortvivlelse. Den uforglemmelige livagtige titel, som kunstneren havde givet sit billede, fortalte den tragiske historie. Jeg læste: ,,Håbløst daggry".
Hvor længtes ikke denne enke efter trøst, ja, blot virkelighed efter Robert Louis Stevensons ,,Requim":

,,Hjemme er sømanden, hjemme fra havet,
og jægeren hjemme fra jagten i skoven."
For hende og for mange andre, som har elsket og mistet deres kære, er hvert eneste daggry håbløst. Det er vilkårene for dem, der betragter graven som afslutningen og udødelighed blot som fantasi.
Den berømte videnskabsmand, madame Marie Curie, vendte tilbage til sit hjem den aften, da hendes mand, Pierre Curie, var blevet begravet efter at være dræbt ved en færdselsulykke i Paris. Hun skrev i sin dagbog:
,,De fyldte graven og lagde blomsterkranse på den. Alt er forbi. Pierre sover sin sidste søvn i jorden. Dette er slutningen på alt, alt, alt." (*Madame Curie: En biografi af Eve Curie,* New York 1943, p. 249)
Ateisten Bertrand Russell skriver i sit testamente: ,,Ingen ild, ingen heltedåd, ingen oprigtighed i tanke og følelse kan bevare et menneskes liv ud over graven". Og Schopenhauer, den tyske filosof og pessimist (1788-1860), var endnu mere bitter, Han skrev: ,,At ønske sig udødelighed er at ønske sig den evigtvarende fortsættelse af en stor fejltagelse".

I virkeligheden har ethvert tænkende menneske stillet sig det universelle spørgsmål, der bedst udformedes af den respekterede, fuldkomne og

retskafne mand ved navn Job, som for mange århundreder siden spurgte: ,,Om manden dog døde for atter at leve?" (Job 14:14) Ved inspiration fra det høje, besvarede Job sit eget spørgsmål:

,,Ak, gid mine ord blev skrevet op, blev tegnet op i en bog,
med griffel af jern, med bly indristet i klippen for evigt!
Men jeg ved, at min forløser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem.
Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud"

Kun få udtalelser i skriften afslører så tydeligt en guddommelig sandhed som Paulus' brev til korinterne: ,,Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1. Kor. 15:22).

Ofte kommer døden som en tyv om natten. Det er en fjende, som pludselig viser sig midt i det festlige liv, slukker lyset og lystigheden. Døden besøger den gamle, som går med vaklende skridt. Dens kalden høres af nogle, som knapt nok har nået midtvejs på livsrejsen, og ofte stilner den små børns latter. Døden lægger sin kolde hånd på dem, vi holder af, og sommetider efterlader den os forvirrede og undrende. I særlige situationer, som f.eks. ved lidelser og sygdom, kommer døden som en befriende engel. Men for det meste tænker vi på døden som en fjende af menneskelig lykke.

Enkens sorg er for eksempel et gennemgående tema i skrifterne. Vor medlidenhed følger enken fra Zarepta. Borte var manden. Opbrugt var hendes sparsomme lager af fødevarer. Sult og død ventede. Så kom Elias, Guds profet, som formedelst hendes tro bragte hende himmelsk fred.

Vi husker også enken fra Nain. Hun sørgede over tabet af sin søn. Hendes urokkelige tro og hendes oprigtige bøn frembragte en guddommelig gave. Herren Jesus Kristus bragte hendes højtelskede søn tilbage til hende og til livet

Men hvordan med idag? Er der trøst for det sørgende hjerte? Tænker Gud endnu på enken i hendes prøvelser?

Ikke langt fra dette Tabernakel boede der to søstre. Begge havde de to nydelige sønner. Begge havde de en kærlig mand. Begge levede i velstand og kunne glæde sig over et godt helbred. Men så besøgte manden med leen deres hjem. Først mistede begge en søn. Derpå mand og fader. Venner kom på besøg. Ordene bragte en vis grad af trøst. Men sorgen forblev utrøstelig.

Årene gik. Hjerterne var stadig åbne sår. De to søstre søgte ensomhed og opnåede den. De lukkede sig ude fra verden, der omgav dem. Alene forblev de med deres sorg. Så fik en sidste dages Gud profet, som kendte disse to søstre godt, inspiration fra Herren til at tage sig af dem. Ældste Harold B. Lee forlod sit travle kontor og besøgte de enlige enkers lejlighed. Han lyttede til deres beklagelser. Han følte deres hjerters sorg. Derpå kaldte han dem til tjeneste for Gud og mennesker. Begge vendte deres tanker udad mod andre menneskers tilværelse og opad mod Guds ansigt. Fred erstattede nedbøjethet. Tillid spredte mismodet. Gud havde endnu engang erindret sig enken og gennem en profet bragt himmelsk trøst.

Dødens mørke kan altid spredes af den åbenbarede sandheds lys. ,,Jeg er opstandelsen og livet", sagde Mesteren. ,,Den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.
Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø." (Johannes 11:25-26)

Denne forsikring, ja, hellige bekræftelse, på livet udover graven, kan udmærket være den fred, som Frelseren lovede, da han forsikrede sine disciple:

,,Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerter forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Johannes 14:27)

,,I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer . . .
. . . hvor jeg er, dér skal I også være." (Johannes 14:2-3)

Ud fra mørket og rædslen ved Golgata lyder Lammets stemme, der siger: ,,Fader! I dine hænder betror jeg min ånd". (Lukas 23:46) Og mørket var ikke længere tæt, for han var hos sin Fader. Han var kommet fra Gud, og til Gud var han vendt tilbage. Således ved også de, der vandrer med Gud under denne jordiske pilgrimsrejse udfra velsignede erfaringer, at han ikke vil forsage sine børn, når de sætter deres lid til ham. I dødens nat vil hans nærvær være ,,bedre end et lys og sikrere end nogen kendt vej" (Fra ,,God knows" af Minnie Louise Haskins)

Opstandelsens virkelighed udtryktes af martyren Stefanus, da han så opad og råbte: ,,Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd" (Ap. Gern. 7:56).

Da Saul var på vej til Damaskus, modtog han et syn, hvori han så den opstandne Kristus. Senere bar han som Paulus, forkæmperen for sandheden og uforfærdet missionær i tjeneste for Herren, vidnesbyrd om den opstandne Frelser, idet han over for de hellige i Korint erklærede:

,,Kristus døde for vore synder, efter skrifterne,
og han blev begravet; og at han er opstået på den tredie dag, efter skrifterne,
og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv;
derefter blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, af hvilke de fleste endnu er i live, men nogle er hensovede;
derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle apostlene;
men sidst af alle blev han set også af mig." (1. Kor. 15:3-8)

I vor uddeling blev det samme vidnesbyrd frimodigt båret af profeten Joseph Smith, da han og Sidney Rigdon vidnede:

,,Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!
Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens enbårne,
at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud." (L.&P. 76:22-24)

Det er den viden, der støtter én. Dette er den sandhed, der trøster. Dette er den forsikring, der leder de, der er nedbøjede af sorg og fører dem ud af skyggerne og ind i lyset.

En sådan hjælp er ikke begrænset til de ældre, de veluddannede eller nogle få udvalgte. Den er til rådighed for alle.
For en del år siden bragte aviserne i Salt Lake City en nekrolog over en nær ven — en mor og hustru, der var revet bort midt i hendes bedste år. Jeg var med til begravelsen og sluttede mig til en mængde mennesker, der var samlet for at udtrykke deres medfølelse med den stærkt nedbøjede mand og hans moderløse børn. Pludselig genkendte det yngste barn, Kelly, mig og hun tog min hånd i sin. ,,Kom med mig", sagde hun og førte mig hen til kisten, hvor hendes elskede mors legeme lå. ,,Jeg græder ikke", sagde hun, ,,og det må du heller ikke. Min mor har mange gange fortalt mig om døden og livet sammen med vor himmelske Fader. Jeg tilhører min mor og min far. Vi skal allesammen være sammen engang igen." Jeg genkaldte mig salmistens ord: ,,Af spædes og diendes mund har du rejst dig et værn" (Salm. 8:3).
Gennem tårefyldte øjne så jeg min unge venindes smukke og troskyldige smil. For hende, hvis lille hånd trykkede min, ville der aldrig blive et håbløst daggry. Støttet af sit urokkelige vidnesbyrd og vidende at livet fortsætter ud over graven, kan hun, hendes far, hendes brødre, hendes søstre og sandelig enhver, som deler denne kundskab om guddommelig sandhed, erklære over for verden: ,,Om aftenen gæster os gråd, om morgenen frydesang" (Salm. 30:6).
Med al min sjæls styrke vidner jeg, at Gud lever, at hans elskede Søn er opstandelsens førstegrøde, at Jesu Kristi evangelium er det gennemtrængende lys, der gør ethvert håbløst daggry til en frydefuld morgen.
I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Alma Sonne, assistent til De tolvs Råd, til højre, taler med venner.

Kirkens fantastiske vækst i Mexico og Mellemamerika som opfyldelse af en profeti

Lamaniterne skal hæve sig i storhed og magt

ÆLDSTE J. THOMAS FYANS
Assistent til De tolvs Råd

Da vi lyttede til profetens åbningstale ved denne konference, blev jeg mindet om at profeternes inspiration og ledelse igennem årene har givet os forudkenskab til det, som skulle ske i fremtiden.

Under denne uddeling i vor egen tid er en bog med profetiske udtalelser kommet til os.

Profeten Joseph Smith sagde: ,,Et af de vigtigste punkter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tro, formedelst opfyldelsen af det evigtvarende evangelium, er indsamlingen af Israel (af hvem lamaniterne udgør en del)". (,,History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints", 2:357)

I en proklamation udsendt af De tolv Apostle i den genoprettede kirke i 1845, får vi at vide — i en omtale af lamaniterne i Nord- og Sydamerika — ,,De vil også komme til kundskab om deres forfædre og om evangeliets fylde; og de vil antage det og blive en retfærdig gren af Israels hus". (,,Proclamation of the Twelve Apostles of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints", New York, ,,Prophet" office, apr. 6, 1845, p. 3)

Præsident Brigham Young sagde i en tale om lamaniternes omvendelse: ,,Betragt dem, og du vil finde dem som en ildsøjle, en vældig frembrusende strøm, som en fremmarch af engle". (,,Young Woman's Journal", May 1890, p. 263)

John Taylor udtrykte denne tanke: ,,Den samme organisation af præstedømmet må indføres hos og oprettholdes i Lehi's hus lige som blandt de israeliter, der er blevet indsamlet fra de ikke-jødiske nationer". (Brev til A. Carrington, Liverpool, Oct. 18, 1882)

Præsident Wilford Woodruff så ud i fremtiden og åbenbarede: ,,Zion er bestemt til at skulle hæve sig op og blomstre. Lamaniterne vil blomstre som en rose på bjergene . . . Ethvert ord, som Gud har sagt om dem, vil blive opfyldt, og de vil, lidt efter lidt, modtage evangeliet. Det vil blive en dag med Guds magt blandt dem, og en nation vil blive født på én dag". (,,Journal of Discourses", 15:282)

Lad os nu se på åbenbaringerne fra vor tid, således som de er forkyndt os af vor nuværende profet, præsident Spencer W. Kimball: ,,Lamaniterne skal hæve sig i storhed og magt". (,,Conference Reports", Oct. 1974, p. 22)

Denne profetiske udtalelse fremkom den 3. oktober 1947, da vi i Mellemamerika havde mindre end 100 medlemmer og i Mexico færre end 5000, hvoraf halvdelen af medlemmerne boede i mormonkolonierne. ,,Lamaniterne skal hæve sig i storhed", gentager jeg. De mindre end 100 medlemmer i Mellemamerika da disse profetiske ord blev udtalt, er blomstret op til flere end 40.000 idag. De mindre end 5.000 i Mexico dengang er blev til en rig høst på over 150.000 fra den mark, der allerede er hvid til høsten. Det samlede antal medlemmer i 1947 (5000) udgør kun, hvad vi idag får af nye medlemmer dér på to måneder.

Vi fortsætter med præsident Kimballs forudsigelse: ,,Vi kan glæde os til den dag . . . da de vil have økonomisk sikkerhed, kultur, dannelse og uddannelse; da de vil drive deres landbrug, forretninger og industri og være beskæftiget i alle professioner" (samme).

Da sådanne ord nåede vore øren i 1947, ville det ikke have krævet flere end fingrene på én hånd at tælle de uddannede mennesker i kirken i Mexico og Mellemamerika — eller antallet af biler, de ejede, eller antallet af hjem med moderne indretninger.

,,De skal drive deres egne landbrug", sagde præsident Kimball. En stavspræsident driver i dag et kompleks af syv landbrug med mere end 400.000 høns.

Præsident Kimball fortsatte: ,,. . . forretninger og industri og . . . beskæftiget med alle professioner og undervisning". Lyt til denne liste, der beskriver stavspræsidenter, højrådsmedlemmer og biskopper i Mexico City området: Arkitekter, sagførere og ingeniører indenfor landbrug, biokemi, teknik, luftfart, olie, topografi, samt civil- og elektroingeniører; læger, indbefattet kirurger og fodspecialister; tandlæger; sygeplejersker; forretningsbestyrere; tømrere; entreprenører; lærere; skoleinspektører; automekanikere; reperatører af kontormaskiner; smede; forsikringsagenter; landmænd — nogle af dem af meget beskedent format . . . og listen fortsætter i det uendelige.

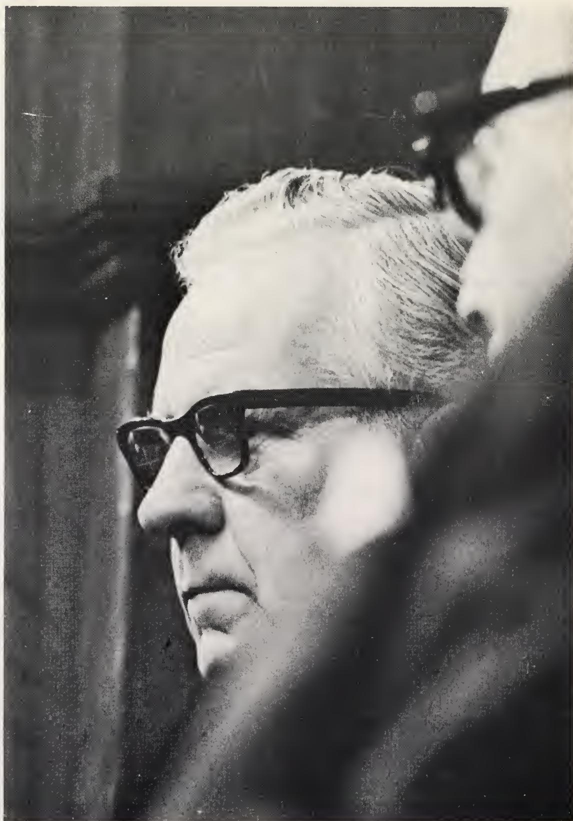
At betragte denne liste er at se en nation opstå.

Et af de største rafinaderier i Latinamerika ligger inden for synsvidde af Toltec-monumentet, parat til at behandle inddæmmede floder af olie, der sendes hundredevis af kilometre over bjerge og gennem dale. Et elektricitetsværksnet, der er stort nok til at producere behagelighed, moderne leveform for mange byer, rejser sig ved siden af levningerne af gamle civilisationer, der nåede en højde af fred og hvis lige vi nu stræber hen imod.

Og præsident Kimball fortsatte: ,,. . . da de skal organiseres i ward og Zions stave" (samme). Femten stave blev organiseret den samme

dag. Mange flere venter i fløjene på at nå standarden og få endelig godkendelse.
Vil alle brødre fra Mexico og Mellemamerika være så venlig at rejse sig.
Disse brødre repræsenterer ledelsen af 31 stave og 171 ward og grene. Hvis vi dertil skulle føje de 9 missioner, 38 diskrikter og 215 grene, ville vi have et samlet antal på 456 enheder af kirken i denne ene del (Mexico og Mellemamerika) af Herrens vingård, som frembringer en overdådighed af frugter. Ja, omkring 200.000 evige ånder klædt i jordiske legemer. Her er levende bevis på en profeti, der er ved at blive opfyldt.
Tak, brødre, I kan sætte jer igen.
Da jeg fornylig stod ved bredden af Det indiske Ocean, betragtede jeg nogle øjeblikke bølgerne og tidevandet, der hævede sig op mod de dele af stranden, som havde ligget uberørt siden gårsdagens tidevand. Ved indtrykket af de kræfter i havet, som tvang vandet højere og højere op i sandet, kom tankerne om løfter til børn, hvis erindringer er sløvede af afstand og tid, som også strækker sig, længes mod og fortjener at nå højder, som endnu ikke er nået siden mange ,,gårsdage", men som nu, som svar på løfter, der drives frem af en indre magt, lige så uophørligt som bølgerne og tidevandet, med rette gennem utrættelig tjeneste vil blive løftet tilbage til gårsdagens højder til mål, der aldrig før er nået, undtagen i erindringen.
Præsident Kimball, Herren har velsignet dine profetiske udtalelser med opfyldelse.
Hvordan vidste han det? Hvem gav ham magt til at skue gennem fremtiden? Hvad løsnede frygtens bånd om hans tunge?
Profeter forståes ikke ved intellektuelle metoder. Mine udtalelser idag fremsættes ikke for at bevise, at præsident Kimball er en profet. De er kun udvortes beviser på en indre styrke — nej, ikke bevis for, men et *vidnesbyrd* om guddommelige kræfter i forbindelse med kilden til al evigtvarende sandhed.
Herren instruerede Abraham, Isak og Jakob — og deres inspiration er blevet bevaret for vor tid fordi Jeremias, Esajas, Malakias og andre nedskrev den hellige skrift; og en profet i dag taler på nøjagtig samme måde.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at der er en Herrens profet her i landet, ikke meget anderledes end de fra gamle dage — ikke klædt i sandaler og lange kapper som i gamle dage, men med kraft, udsyn og fremsyn for idag og imorgen.
Herren er vores lys, og det lys kommer gennem profeterne. Om det vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Marvin J. Ashton fra De tolvs Råd.

Gud holder enhver af os ansvarlig for at frelse vor egen slægt — især vor lige linie

Elias' budskab

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN
af De tolvs Råd

Vi sidste dages hellige har et guddommeligt budskab for verden. Det er det at Gud igen har talt fra Himlene i disse sidste dage og endnu engang har givet os Jesu Kristi evangelium ved en storslået ny åbenbaring af hans vilje.

Er I overraskede over, at Gud ville tale i denne tidsalder? Er vi, som lever idag, mindre betydningsfulde for ham end de, som levede for to tusinde år siden? Nej, hos ham er der ingen personsanseelse. (se L.&P. 1:35)

Kræves der ikke det samme evangelium for vor frelse, som behøvedes på Peters og Paulus' tid? Der findes kun ét evangelium. Der er kun én Frelser, og han gav os kun én lige og snæver vej til frelse, selvom der ulykkeligvis ,,kun er få, der finder den" (Matt 7:14)

I århundredernes løb er der sket en gennemført afvigelse fra den oprindelige kristne lære og det er resulteret i mange forskellige trosretninger og bekendelser.

Men Kristus selv er ikke splittet — ikke den sande Kristus. Det blev tydeligt forklaret af apostlen Paulus, da han skrev til korinterne og irettesatte dem for den splittelse, der var blandt dem.

,,Er Kristus da delt?", spurgte han dem. ,,Blev Paulus korsfæstet for jer? Eller blev I døbt til Paulus' navn?" (1. Kor. 1:13).

Derfor udfordrede han dem og sagde: ,,I siger hver især: jeg er tilhænger af Paulus, jeg af Apollos, jeg af Kefas, jeg af Kristus" (1. Kor. 1:12), hvorved de afslørede den uenighed, der var brudt ud mellem disse mennesker, som Paulus havde omvendt så kort tid i forvejen. Men det var et af symptomerne dengang — bevis på at allerede på Paulus' tid begyndte kristendommen at gå i opløsning.

Det er helt klart ud fra skrifterne, at formedelst Guds forudkendskab blev de gamle apostle gjort bekendt med, at kristendommen ville blive splintret, at den enhed, som Kristus havde bedt om, ville blive tilintetgjort, og at der derved ville komme et almindeligt frafald fra den oprindelige sandhed.

Men Herren havde ikke i sinde at opgive en splittet kristendom. Han var stadig besluttet på at frelse menneskeheden, hvis de ville adlyde ham. Derfor sørgede han for i bevidstheden om det kommende frafald, at der ville ske en genoprettelse af den oprindelige sandhed i de sidste dage. Dette blev udtrykt af apostlen Peter, da han en dag talte om Herrens andet komme. Han forklarede, at Herrens andet komme i de sidste dage ville tilbagebringe alt, hvad Gud havde talt gennem sine hellige profeter lige fra verdens begyndelse. (Se Ap. Gern. 3:21)

Men hvordan skulle dette ske? Fortæller skrifterne os det? Vist gør de det, for de siger, at evangeliet skulle bringes tilbage til jorden ved at en engel skulle ,,flyve midt oppe under himmelen" i tiden før Guds dom, så hans sandheder kunne blive prædiket for ,,alle folkeslag og stammer og tungemål og folk" (Johs. Åb. 14:6).

Men skrifterne siger også, at en anden engel ville komme som en del af denne Guds store nye åbenbaring. De kaldte ham endog ved navn og sagde, at denne anden guddommelige person skulle være den gamle Elias, som var blevet taget op til Himlen uden at smage døden. Ganske bemærkelsesværdigt, ikke sandt?

Vi bærer vidnesbyrd om, at den første engel allerede er kommet, og at han overdrog evangeliet til profeten Joseph Smith for halvandet århundrede siden. Vi sidste dages hellige er bestyrere af det evangelium, og vi er nu i færd med at bringe det ud til hele den frie verden.

Men hvad så med den anden engel? Hvis den første bragte evangeliet, hvilket formål var der så med, at den anden skulle komme? Hvorfor skulle Elias sendes til jorden igen i disse sidste dage?

Profeten Malakias forklarede det. Elias, sagde han, ville komme til jorden ,,før . . . Herrens store og frygtelige dag kommer.

Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band" (Mal. 4:5-6).

Dette er et citat fra skriften, som i høj grad har forbavset de bibellærde. De kan ikke sige, hvad det betyder. Mange har gættet og spekuleret, men ingen har været sikker på det.

Hvad betyder det skriftsted? Hvorfor skulle Elias komme tilbage til jorden? Tydeligvis var det noget med et familieskab, siden han skulle vende fædrenes hjerter til deres børn, og børnenes hjerter til fædrene. Hvad kunne det betyde?

Betydningen af det skriftsted blev ikke bekendtgjort, før den første engel havde gengivet evangeliet. Ja, det var i virkeligheden det gengivne evangelium, der åbnede vore sind for formålet med Elias' komme.

Skriftstedets store budskab var, at frelse kan komme til alle, som har levet på jorden, også de døde helt tilbage til Adams tid, hvis blot de vil tro på Herren Jesus Kristus. Både de levende og de døde vil blive frelst.

Men hvordan kan det gå til?

Jesus forklarede, at han er Gud for både de levende og de døde, og at de døde i virkeligheden er levende for ham (se Luk. 20:38).

Han har imidlertid kun ét evangelium; og da levende og døde er det samme for ham, må både levende og døde frelses gennem de samme evangeliske principper. Hos Herren er der ingen personsanseelse.
Frelse kommer kun ved tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse fra synd, og dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse og udført af én, som har myndighed dertil.
Men kan de døde respektere disse betingelser? Jo, det kan de, hvis de vil. Men hvordan er det muligt?
Peter lærte, at mens Kristi legeme lå i graven efter korsfæstelsen, drog hans evigtvarende ånd til de dødes rige, hvor de døde var i live og bevidste i en åndelig tilværelse. Enhver var stadig sig selv. Alle kunne de lytte og lære — og det gjorde de, for Jesus forkyndte dem sit evangelium, lige som han havde forkyndt det her på jorden. (se 1. Peter 3)
Peter sagde yderligere: ,,Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever" (1. Peter 4:6).
Ville Jesus have prædiket for dem, hvis de ikke kunne høre og forstå? Ville han have prædiket tro og omvendelse, hvis de ikke var i stand til at tro og omvende sig? Er Frelseren ikke praktisk og realistisk?
Men hvad med dåb og andre frelsende ordinanser?
Her kommer Paulus til hjælp. Han gjorde det klart, at i den tidlige kirke fandtes der et arrangement, hvorved de levende kunne blive døbt for og på deres dødes vegne, og således ville dåb blive tilvejebragt for deres hedengangne.
Men hvem kan gøre dette og med hvilken myndighed? På hvilke måder kan vi identificere de døde, så vi kan vide, for hvem arbejdet udføres?
Det er på grund af disse spørgsmål, at Elias kom i opfyldelse af Malakias' profeti. Og vi vidner om, at han er kommet, at han viste sig i Kirtland templet den 3. april 1836 — for ét hundrede og fyrretyve år siden netop idag. Han kom for at belære os, de levende, om, at de døde kan frelses, og at vi skal være redskaber i Guds hænder til at hjælpe med at tilvejebringe dette. På den måde vender hans komme vore hjerter til vore afdøde slægtninge.
De døde hører nu evangeliet dér, hvor de lever, og da de ved, at deres frelsende ordinanser må udføres stedfortrædende af os, vender de af nød deres hjerter til os, idet de håber, at vi vil udføre denne gerning for dem. Og således opfyldes Elias' mission.
Vi sidste dages hellige har påtaget os vor del af dette store arbejde. Vi har bygget hellige templer, hvori disse stedfortrædende ordinanser udføres. Vi har oprettet det bedste genealogiske bibliotek i verden, hvor vi kan søge de identificerende oplysninger om vore afdøde slægtninge.
Men alligevel er der mange, som endnu ikke kan forstå denne lærdom, og heller ikke forstår deres ansvar derfor.
Lad det være sagt, at ethvert levende menneske er ansvarlig for at hjælpe sine egne afdøde slægtninge til frelse. Vor egen frelse er i høj grad afhængig af det. Vi kan ikke gøres fuldkomne uden vore forfædre, og de kan ikke gøres fuldkomne uden os. (Se Heb. 11:40) Og hvorfor?
Herrens krav er, at hvert enkelt par må blive gift for evigheden, og hvert barn må blive beseglet til sine forældre med det hellige præstedømmes kraft. Denne proces må udføres så langt tilbage i tiden, som vi kan finde genealogiske oplysninger til at retfærdiggøre det. Dette bør udføres i tilgift til de dåbshandlinger, som vi må udføre for vore døde.
Hvis vi undlader at gøre dette arbejde, bringer vi vor egen frelse i fare.
Hvad er da vor pligt? Enhver af os — hvis vi da foregiver overhovedet at efterleve evangeliet — må finde vore døde og lade frelsende ordinanser udføre for dem.
Mange mener, at de opfylder deres forpligtelse ved simpelthen at udføre arbejde i templet. Men det er ikke helt rigtigt. Vi skal selvfølgelig besøge templet, og gøre det ofte. Hvis vi endnu ikke har vore optegnelser over vore afdøde slægtninge i orden, bør vi under vor efterforskning med alle midler også hjælpe andre med at finde deres.
Men det er underforstået, at vi kun udfører en del af vores pligt hvis vi besøger templet og ikke udfører arbejde for vore egne afdøde, for det er specielt blevet forlangt os, at vi skal frelse vore egne afdøde slægtninge og binde de forskellige generationer sammen med præstedømmets hellige kraft.
Vi må se at komme ud af den vildfarelse, at selve det at ,,gå gennem templet" er fuld opfyldelse af vore pligter, for det er det ikke. Det er ikk nok.
Lad os se kendsgerningerne i øjnene og udføre arbejdet for vore egne afdøde forfædre.
Gud holder enhver af os ansvarlig for at frelse vore egne slægtninge — især vor lige linie.
Præsident Joseph Fielding Smith sagde engang, da han talte om dette emne:
,,Det betyder ikke noget, hvad vi ellers er blevet kaldet til at gøre, eller hvilken stilling vi har i kirken, eller hvor trofast vi har arbejdet i kirken. *Ingen* er undtaget fra denne store forpligtelse: (Udførelse af tempelarbejde for de døde).
Det kræves af apostlen såvel som af den nyeste ældste. Sted, eller rang eller lang tjeneste i kirken, i missionsmarken, eller hvor det nu kan være, giver *ikke* nogen ret til at se bort fra frelsen af vore afdøde.
Nogle vil måske mene, at hvis de betaler deres tiende, går til deres møder og passer deres andre forpligtelser, giver af deres midler til hjælp for de fattige, måske bruger et eller to år til at prædike evangeliet for verden, at de så er fritaget for yderligere pligter.
Men den største og vidunderligste pligt af alle er at arbejde for de døde. Vi kan og bør udføre alt det andet, og vi vil få vor belønning derfor, men hvis vi tilsidesætter det større privilegium og denne befaling, så vil vi, uden hensyn til alt det andet gode arbejde, finde os selv under fordømmelse." (,,Seeking after Our Dead", Genealogical Society, Utah 1928, siderne 35-36)
Når vi siger, at vi skal gøre arbejdet specielt for vore egne kødlige slægtninge, hvad mener vi så?
Vi mener, at vi først må gøre genealogisk arbejde for at finde vore egne, forfædre og deres familiemedlemmer

Derefter må vi drage til templet for at udføre det ordinanse-arbejde, der kræves for disse vore egne, afdøde slægtninge, som vi har fundet frem ved vor genealogiske eftersøgning. Vi skal besegles i en særlig præstedømmelig linie til vore egne, forfædre, og de skal helt nøjagtigt besegles til os. Men husk at vi ikke på den måde kan binde generationerne sammen i vor egen blodlinie, medmindre vi helt nøjagtigt først identificerer disse mennesker. Derfor er der et overvældende behov for et vel-styret genealogisk program i enhver familie.

Jeg håber, I vil tilgive mig for at være så nøjagtig vedrørende dette punkt, men jeg kender ikke til nogen anden måde at forklare disse særlige punkter, som jeg har i tankerne.

Profeten Joseph Smith sagde, at det er nødvendigt, at de som har levet før os, og de, som kommer efter os, skal opnå frelse sammen med os. Han sagde, at uden disse ordinanser, der udføres i templerne, kan hverken vi eller vore døde opnå evig udvikling. (Se ,,Profeten Joseph Smiths Lærdomme" s. 430)

Profeten Joseph Smith sagde, at enhver, som ønsker at modtage den højeste frelse, må ,,særskilt gå gennem alle forordninger for hver enkelt af dem, akkurat som for sig selv, fra dåb til ordination . . . og modtage alle præstedømmets nøgler, magter og kræfter, som for sig selv" (,,Lærdomme", s. 439).

Han sagde også: ,,Dersom I vil tage imod det, er det Elias' ånd, at vi forløser *vore* døde og står i forbindelse med *vore* fædre, . . . og besegler *vore* døde til at komme frem i den første opstandelse" (,,Lærdomme" s. 407 Fremhævelse tilføjet).

Og igen tilføjede han: ,,Hvordan skal de (de hellige) blive frelsere på Zions bjerg?" Han besvarede selv sit spørgsmål, da han sagde: ,,Ved at bygge deres templer opføre deres døbefonter og ved at gå frem og modtage alle forordningerne . . . for alle deres forfædre, som er døde" (,,Lærdomme", s. 398).

Hvis vi overhovedet tror på evangeliets gengivelse, må vi også tro på Elias' mission. Vi erklærer, at han er kommet til jorden og har afleveret forkyndelsens nøgler til profeten Joseph Smith. Som resultat af hans arbejde vendes nu fædrenes hjerter til børnene og børnenes hjerter til fædrene.

Men enhver af os må gøre sin del for vore egne afdøde slægtninge. Det er så livsvigtigt, at det afgjort bør have forrang i vor tilværelse. Og at vi virkelig må gøre det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Rækker af mænd, der håber på at kunne få plads i Tabernaklet

Han er Guds Søn

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
af De tolvs Råd

Jeg håber, at I alle følte den dejlige ånd, som dette primary-kor velsignede dette møde med. Hørte I deres budskab? Hørte I, hvad de sagde?

Når Jesus atter kommer her,
vil jeg så være der?
vil han så kærligt se på mig,
og vil vi sammen be'?
,,Når Jesus atter kommer"

Profeten Alma sagde, at små børn ofte får ord givet, som mange gange beskæmmer de vise og de lærde (se Alma 32:23). Jeg er sikker på, at vi har set et eksempel herpå idag.

Nogle få timer efter at præsident Kimball havde ordineret og indsat mig, rejste jeg til et møde i Norfolk i staten Virginia. Mit sind var endnu fyldt med undren. Men da jeg kom ind i mødelokalet til en regionalkonference for GIF ungdomsgruppen, sang de ,,Jeg trænger til din trøst". De havde hørt om min kaldelse. Disse unge mennesker kendte mit behov — vidste hvor meget jeg behøvede Herrens hjælp. Mit hjerte strømmede over i bevægelse, da jeg prøvede at synge sammen med dem: ,,Hen til dig, o hen til dig, ja, jeg søger til dig. Velsign mig nu, min Frelser, tag du mod mig" (,,Sange" nr. 36).

Tyngden af denne nye kaldelse og det ansvar, hvortil I netop har opretholdt mig, ville blive så overvældende, hvis det ikke var for mit kendskab til Frelseren.

Jeg har dagligt bedt om en dybere forståelse af Mesteren, når jeg bereder mig til det hellige ansvar at være et særligt vidne for hele verden. Hans ord synes nu tydeligere for mig. Han sagde: ,,Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig . . .

Du skal forkynde omvendelse og tro på Frelseren", sagde han, ,,og syndsforladelse gennem dåb og ild, ja, den Helligånd." (L.&P. 19:23, 31)

Frelseren sagde: ,,Stå op, omgjord jeres lænder, tag jeres kors op, følg mig og vogt mine får" (L.&P. 112:14).

Frelserens erklæring: ,,Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus" (Johs. 17:3) har nu en stærkere mening for mig. Det er ikke blot mit ønske men min hellige forpligtelse at hjælpe andre til at vide og forstå dette. Tiderne er anderledes, end dengang Kristi sande og eneste kirke blev gengivet til jorden, men i dag er behovene de samme, og løftet sikkert. Lyt til dette:

Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer" (L.&P. 88:63).

Vor udfordring er den samme: ,,Du skal prædike mit evangeliums fylde, som jeg har sendt i disse sidste dage, ja, den pagt . . . for at genoprette mit folk" (L.&P. 39:11).

,,Og atter siger jeg: Giv agt og hør og adlyd den lov, som jeg skal give jer" (L.&P. 42:2).

Mesterens instruktioner til os, som dengang blev givet, er de samme i dag:

,,Og se, nu giver jeg jer en befaling: Når I kommer sammen, skal I belære og opbygge hinanden, for at I kan vide, hvorledes I skal ordne og lede min kirke . . .

I skal blive undervist fra det høje." Han fortsatte med at sige: ,,Hellig jer, og I skal blive udrustet med kraft, så I kan give netop det, som jeg har sagt" (L.&P. 43:8. 16).

Hans løfter er tydelige for os i dag. ,,Om du beder, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab" (L.&P. 42:61).

Og derpå det store løfte: ,,Og dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting" (L.&P. 88:67).

Ligesom jeg er blevet instrueret og rådgivet af præsident Kimball, er andre gennem årene blevet instrueret og rådgivet. For ethundrede seksogfyrre år siden, da kirken blev genoprettet, instruerede Det øverste Præsidentskab Parley P. Pratt, et nykaldt medlem af De Tolv: ,,O, Herre, smil fra Himlen til denne din tjener; tilgiv hans synder, helliggør hans hjerte og bered ham til at modtage velsignelsen . . . forøg hans intelligens, overlad ham al den visdom, fornuft og forståelse, han behøver som forkynder af retskaffenhed, og for at ære det apostelskab hvortil han er kaldet."

Og derefter fortsatte Det øverste Præsidentskab: ,,Du er blevet kaldet til en sag, der kræver hele din opmærksomhed . . . Bliv en glat og sleben pil . . . du må udholde megen besvær, meget arbejde og mange prøvelser for at blive fuldkomment poleret . . . Dit arbejde må være intenst og din anstrengelse stor; du må gå ud og arbejde, til værket er udført . . . Din himmelske Fader kræver det; marken er hans; arbejdet er hans; og han vil . . . opmuntre dig . . . og opbygge dig . . .

,,Pas på stolthed", fortsatte de. ,,Pas på det onde; sky selve tilstedeværelsen af det . . . Du vil se tusinder, som, første gang de ser dig, intet vil kende til frelse ved Jesus Kristus, men kun lægge mærke til, hvordan du ser ud og gebærder dig . . .

Prøv at udvikle stor ydmyghed . . . pas

på verdens smigrere . . . Lad din forkyndelse komme først i din tilværelse. Husk, menneskers sjæle er blevet dig betroet . . ."

De fortsatte med at sige til Parley P. Pratt: ,,Det er nødvendigt, at du modtager et vidnesbyrd fra Himlen . . . så du kan bære vidensbyrd om sandheden af Mormons Bog . . .

Styrk din tro . . .

Du er kaldet til at prædike Guds Søns evangelium for jordens nationer; det er vor himmelske Faders vilje, at du forkynder hans evangelium til jordens nationer; det er din himmelske Faders vilje, at du forkynder hans evangelium til jordens ender og til havets øer . . .

Vær til enhver tid beredt til at yde et offer i form af dit liv, om Herren skulle kræve det . . . Vær altid ydmyg; vær altid på vagt . . .

Dette evangelium må rulle fremad og vil rulle fremad, indtil det opfylder hele jorden . . .

Du vil få brug for en kilde af visdom, kundskab og intelligens, som du aldrig før har haft . . . Gud kan velsigne dig uden verdslig pomp og pragt . . .

Du må forkynde evangeliet i dets enkelthed og renhed." (,,Autobiography of Parley P. Pratt", Salt Lake City 1961, siderne 119-26)

Nu ved jeg gennem Åndens kraft, at denne instruktion og rådgivning, der blev givet af profeten Joseph Smith og beregnet for brødrene på den tid, også gælder for os. Disse elleve udvalgte tjenere, som jeg nu har den ære af være knyttet til, har ikke alene lovet alt, hvad de har, til opbygning af riget, men også at leve en retskaffen tilværelse i fuldstændig opofrelse. Jeg håber at følge dem og at kunne efterligne deres eksempel. Jeg elsker hver enkelt af dem. Jeg elsker Det øverste Præsidentskab og alle generalautoriteterne. Jeg føler en varme gennemstrømme min sjæl, når jeg er sammen med dem.

Om De Tolv sagde præsident Joseph F. Smith: ,,Disse tolv Kristi disciple skal være de seende og hørende vidner om Jesu Kristi guddommelige mission. Det er ikke tilladeligt for dem af sige ,,Jeg tror . . . jeg har accepteret det, simpelthen fordi jeg tror det . . . Herren fortæller os, at de skal *vide*. De skal selv opnå denne kundskab. Det må være for dem, som om de havde set med deres øjne og hørt med deres øren; de kender sandheden. Det er deres mission at vidne om Jesus Kristus, at han er korsfæstet og oprejst fra de døde og nu iklædt almægtig kraft ved Guds højre hånd og at han er verdens Frelser . . . Det er læren og sandheden, som det er deres pligt at sørge for at prædike og forkynde for hele verden . . . at Joseph Smith er en Guds profet og blev bemyndiget og kvalificeret til at lægge grundlaget for Guds rige" (Gospel Doctrine", side 178).

Jeg ved, at åbenbaringens ånd er lige så vigtig for os i dag, som den var for De Tolv under Frelserens jordiske mission. Der forekom en begivenhed, som nogle skribenter betragter som kulmination af Frelserens mission. I husker, at han stillede De Tolv to centrale spørgsmål. Først spurgte han: ,,Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?" (Matt. 16:13). Apostlene talte fornuftigt og sandt om emnet, men indrømmede, at Messias endnu ikke var blever anerkendt af den verden, som han var kommet for at frelse. Apostlene gentog folkets gætteri. Nogle sagde, at han var Johannes Døberen; nogle sagde, at han var en ny Elias; andre så i ham Jeremias og mente, at *han* var kommet. Og mange betragtede ham som en profet. Lyset havde skinnet i mørket, men mørket havde ikke fået bugt med det (se Johs. 1:5). Vi kan kun forestille os skuffelsen, da Frelseren stillede det andet spørgsmål til apostlene og sagde: ,,Men hvem siger I, at jeg er?" (Matt. 16:15).

Frelseren var nødt til at omvende dem, og de var nødt til at omvende verden. Svaret kom. Peter fik den udødelige ære at give udtryk for dem alle:

,,Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:16)

Dette svar kom fra senior-apostlen. Apostlene erkendte nu i Jesus fra Nazaret den lovende Messias for deres nation og en søn af David; men han var mere end det — han var selveste ,,den levende Guds Søn".

,,Da svarede Jesus og sagde til ham: ,Salig er du Simon Jonas' søn! thi det har køb og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.

Så siger jeg også til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.

Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det

skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.'"(Matt 16:17-19)
Denne bekræftelse af Peter var også Jesu vidnesbyrd om ham selv og et løfte om, at vi, som således kan erkende ham, er velsignede, når vi ledes af Guds Ånd. Her var løftet om, at hans kirke, bygget på inspireret åbenbarings klippe, skulle forblive ubesejret af alle helvedets kræfter. Her fik hans kirke overdraget magten til at åbne og lukke, til at binde og løse, og løftet om at præstedømmets nøgler, retteligt anvendt på jorden, ville blive respekteret i Himlen.
Gud velsigne os med tro på Kristus — den tro, som Kristus fremhævede, da han viste sig for de elleve. Thomas, husker I, ønskede bevis — ønskede personligt at se, hvad der var blevet fortalt ham. Frelseren sagde: ,,Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror" (Johs. 20:29).
Jeg har ikke set, men jeg ved. Jeg har altid vidst, men nu har jeg modtaget større forsikring og beder, at jeg altid vil vide, at dette er Jesu Kristi, vor Herres evangelium, at det er blevet gengivet i vor tid, at Gud er virkelig. Jeg ved, at han lever, at mennesker blev skabt i hans billede og lignelse. Jeg ved, at Jesus fra Nazaret, født af Maria, er Kristus, Guds Søn, og at der ikke findes noget andet navn under Himlen, hvorunder mennesker kan frelses. Jeg ved, at han lever nu — idag — og at frelse kun kommer gennem ham; at han, hvis vi er værdige, vil bringe os tilbage, til Guds vor evige Faders nærvær.
Jeg beder om, at den guddommelige gnist i os vil udvikle sig til en solid viden og overbevisning hos enhver af os, og at vi gennem personlig åbenbaring vil vide, at Jesus er Søn af den levende Gud, at præsident Kimball er den eneste på jorden, som i retfærdighed indehaver og anvender nøglerne til riget og er Guds talerør på jorden.
Velsign os med himmelsk inspiration til at kende sandheden og være beredt til Jesu komme som Kongernes konge for at regere for tid og al evighed. Det vidner jeg om for jer, idet jeg beder i hans hellige navn. Amen.

For at høre den stille, sagte stemme må vi være retskafne og værdige

Den stille, sagte stemme

ÆLDSTE S. DILWORTH YOUNG
af De halvfjerds' øverste Råd

Vi byder de fire nye medlemmer af De halvfjerds øverste Kvorum velkomne og forsikrer dem om vor kærlighed, vor fuldstændige støtte og vor godkendelse af deres udnævnelse samtidig med løftet om at gøre vort yderste for at samarbejde med dem i deres arbejde.
Jeg vil læse en oplevelse, Elias havde, som jeg finder i Første kongebog, det nittende kapitel.
,,Da sagde han: ‚Gå ud og stil dig på bjerget for Herrens åsyn!' Og se, Herren gik forbi, og et stort og stærkt vejr, der sønderrev bjerge og sprængte klipper, gik foran Herren, men Herren var ikke i vejret. Efter vejret kom der et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet.
Efter jordskælvet kom der ild, men Herren var ikke i ilden. Men efter ilden kom der en stille, sagte susen, og da Elias hørte den, hyllede han sit hoved i sin kappe og gik ud og stillede sig ved indgangen til hulen: og se, en røst lød til ham: ‚Hvad er du her efter, Elias?'" (1. Kongebog 19:11-13)
Da Elias vidste, at han var i forbindelse med Herren, fortalte han ham om sine alvorlige vanskeligheder, og om hvorfor han havde skjult sig i hulen. Han fik derefter instruktioner om, hvad han skulle gøre
Syvogtyve hundrede år senere har vi fået gengivet de midler, hvorved vi kan høre Herrens stemme. Som Elias opdagede, vil den ikke være i hvirvelvinden eller i tordenen eller i lynilden eller i noget andet storslået udslag af naturkræfter. Den vil komme, som den gjorde til Elias, med ,,en stille sagte stemme" (vers 12).
Jeg skal ikke give det udseende af, at jeg vil lave en liste over alle de måder, hvorpå Herren vil vælge at tale til sin udvalgte profet. Vi kunne nævne adskillige personlige tilsynekomster, stemmer fra en sky og selvfølgelig den, jeg lige har nævnt.
Men for kirkens medlemmer, der har i sinde at holde budene, og som har brug for personlig vejledning i dagliglivet for at kunne bede for sin hustrus eller barns liv, når de er alvorligt syge, har Herren mange gange antydet, at svaret vil komme i form af den ,,stille, sagte stemme". Hvordan kan jeg så vide, hvordan jeg skal modtage, og hvad jeg kan forvente?
Først vil Herren tale ved sin Ånd, der er Helligånden. Da han talte til de Tolv i 1829, sagde Herren med hensyn til de ord, han havde givet:
,,Thi det er min røst, som kundgør jer dem, og de gives jer ved min Ånd" (L.&P. 18:35).
Senere, i 1832, instruerede han ældsterne: ,,Jeg taler gennem min Ånds røst . . ." (L.&P. 75:1).
Det er vigtigt, at vi lærer at forstå, når Herren taler til os gennem sin Ånd, for det er sikkert, at han vil gøre det til de retskafne og værdige.
For det andet vil det påvirke modtagerens sind. For eksempel bad profeten Enos til Herren og beskrev sin oplevelse sådan:
,,Og medens jeg således kæmpede i ånden, se, da kom Herrens røst igen til mit sind og sagde . . ." (Enos 10 —

ordret oversættelse efter den engelske udgave. O.a.)

Hvad han fortalte Enos interesserer mig ikke i øjeblikket, men de midler, han benyttede, er beskrevet her. Herrens ord kom til hans sind.

For det tredie kan vi lytte til Herrens instruktion til Oliver Cowdery, som ønskede at oversætte og fik at vide, at han kunne gøre det.

,,Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte."

Og derefter yderligere for at erklære dens sande kraft, hvis det skulle hænde for os:

,,Se, dette er åbenbaringens Ånd, den Ånd, ved hvilken Moses førte Israels børn gennem Det røde Hav på tør bund" (L.&P. 8:2-3).

Her har vi altså fået en tilføjelse til det, Enos sagde: sind og hjerte — ikke det hjerte, der banker, men det hjerte, der ,,føler".

Oliver Cowdery prøvede, men det mislykkedes, og han fik at vide:

,,Men se, jeg siger dig: du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt

Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have en sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt. Derfor kan du ikke skrive det, der er helligt, uden det bliver givet dig af mig." (L.&P. 9:8-9)

Og jeg kan tilføje, at I heller ikke kan tænke det på den samme måde.

At få hjertet til at brænde er en anden måde at forklare, hvordan følelsen er en vigtig del af åbenbaringens proces.

For det fjerde sagde Nephi i sin frygtelige tilrettevisning af sine brødre med hensyn til deres morderiske planer:

,,I er raske til at gøre det onde, men langsomme til at ihukomme Herren, jeres Gud. I har set en engel, og han talte til jer; ja, I har hørt hans røst gang på gang, og han har talt til jer med en stille, sagte stemme, men I har mistet evnen til at fornemme, så I ikke kan føle hans ord; derfor har han talt til jer som med en tordenrøst, hvad der fik jorden til at skælve, som om den skulle søndersplittes" (1. Nephi 17:45 — ordret oversættelse efter den engelske udgave. O.a.)

Jeg gentager: ,,Han har talt til jer med en stille, sagte stemme, men I har mistet evnen til at *fornemme,* så I ikke kan *føle* hans ord" (fremhævelser tilføjet). ,,I har mistet evnen til at høre, så I ikke kan høre hans ord. Fordi bekræftelsen kommer gennem følelse.

Hvis jeg skal modtage åbenbaring fra Herren, må jeg være i harmoni med ham ved at holde hans befalinger. Derefter vil hans ord i henhold til hans visdom komme ind i mit sind gennem mine tanker, fulgt af en følelse i brystet. Det er en følelse, som ikke kan beskrives, men det nærmeste vi kan komme det er ordet ,,brænden". Samtidig med dette kommer der altid en følelse af fred, et yderligere vidnesbyrd om, at det, der er blevet hørt, er rigtigt. Når først man erkender denne brænden, denne følelse, denne fred, behvøver man aldrig at lade sig drage på afveje i dagliglivet eller i den vejledning, man måtte få. Man kan også vide, at hvis denne åbenbaring er i harmoni med åbenbarede principper, så er den rigtig, og at den, hvis den er i disharmoni, ikke kommer fra Herren. Herren er ikke i modstrid med sig selv. Det er vigtigt for enhver at forstå, at ingen nogensinde vil modtage åbenbaring, der er i modstrid med det ord, der er givet til den levende profet. Anvendelsen af dette princip vil forebygge mange af de skuffelser, der opleves i hverdagen.

De fleste af os her har oplevet det mange gange, men der er en forfærdelig stor del af vore børn, som ikke har det, og som har brug for at blive ledet til at forstå.

Hvornår bør vi forkynde dette princip? Når vi bliver klar over situationer, der viser behovet for dets anvendelse. Ved en bestemt lejlighed, da en lille dreng blev vred på en legekammerat, kom han ind i huset og sagde, at han aldrig mere ville lege med den dreng eller lade ham komme ind i sit hjem. Moderen — en klog kvinde — holdt i samme øjeblik op med det, hun var beskæftiget med og sagde: ,,Søn, vi er nødt til at gå ind i soveværelset og knæle ned og tale med vor himmelske Fader". Dér forklarede hun drengen, at han havde brug for at lære, hvordan man tilgiver, og sagde, at han burde bede om det. Hun bad først og hjalp derpå ham igang. Da de kom ud fra soveværelset, så drengen op på sin mor og sagde: ,,Jeg tror nok, jeg vil lege med ham igen. Jeg tror også at han kan komme hjem til os igen." Svaret på en bøn vil I måske sige. Ja, men det var også begyndelsen til, at den dreng kunne høre Herrens stemme, og det er vigtigt.

Det sker ofte, når vore unge vokser op, at de får brug for at søge Åndens vejledning for at vide nøjagtigt, hvad de skal gøre. Hvornår begynder alle forældre at undervise dem? Hvor? Familiehjemmeaftener? Ja, men langt vigtigere, når behovet opstår. Så forstår de, at *hvis de er retskafne,* kommer Herrens stemme ind i deres sind med en bestemt følelse i brystet, ledsaget af fred. De modtager Herrens ord.

På den måde modtog profeten Joseph Smith åbenbaring, således som også de har gjort det, som er fulgt efter ham som præsidenter for kirken. Og på den måde holder kirken sig i harmoni med Herrens vilje gennem præsident Spencer W. Kimball. På den måde kan vi engang finde vor vej ind til evigt liv, og jeg beder, at vi må forstå det. Jeg bærer vidnesbyrd om dets sandhed og om den kendsgerning, at præsident Spencer W. Kimball er en profet, i Jesu Kristi navn. Amen.

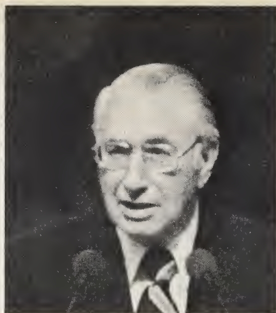
I bøn.

Vi har alle et behov for at analysere os selv og afsløre vort sande værd

Du er din kostbareste ejendom

ÆLDSTE JOHN H. VANDENBERG
Assistent til De tolvs Råd

Da jeg fornylig var ved at ordne nogle souvenirs, holdt jeg i min hånd en souvenir-mønt, som mindede mig om en behagelig oplevelse.

For adskillige år siden, da jeg i Denver gik ombord i et fly for at vende tilbage til Salt Lake City, hvor jeg var blevet bedt om at være med i kirkens byggekomité, løb jeg på et medlem af vores stav, som skulle med samme maskine. Sammen med ham var der en herre, som han tilfældigt havde truffet.

Maskinen, hvor vi alle tre sad sammen, kom vi i snak. Jeg spurgte manden om, hvad han lavede. Han fortalte, at han var ingeniør og i øjeblikket optaget af at bygge en kirke i en af de større byer i Texas. Han fortalte os om nogle af de besværligheder, som han og deres finans-komité havde med at få penge til byggefondet fra hans kirkes medlemmer. De havde prøvet næsten alt, inkluderende direkte opfordringer, middage, bazarer, hazard-spil, og altsammen uden særlig succes.

For at løse deres økonomiske problemer indkaldte de til et særligt møde. Det var under dette møde, sagde han, at de var kommet frem til en strålende idé, efter at én havde foreslået, at de skulle søge i skriften for at finde frem til Herrens metode. De fandt dette i Malakias:

,,Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål." (Mal. 3:10)

Herfra fik komitéen en strålende idé til at bringe budskabet ud til deres medlemmer ved at overtrække en souvenirmønt af kobber med bladguld, så den kom til at ligne en ægte guldmønt. Den mønt, de fremstillede på den måde, var af størrelse omtrent som en halvdollar, hvor der på den ene side stod ,,En tiendedel er Herrens" og på den anden side ,,Bring hele tienden, og jeg vil udøse velsignelse over eder i overmål."

Disse mønter, sagde han, blev uddelt til medlemmerne. Tanken var, at hver gang mændene greb i lommen og damerne i deres tasker efter småpenge, ville den gyldne mønt være den første, de ville se, og den ville minde dem om deres pligt. Han smilede og gav hver af os en souvenir-mønt og sagde: ,,Dette gav resultat! Folk har reageret, og nu går det fremad med vores projekt."

Mens han talte, tænkte jeg: ,,Et rigtigt princip opdaget og fornuftigt anvendt, giver det ønskede resultat."

Efter en pause drejede han samtalen over på os og udspurgte os om vort arbejde, hvortil vi svarede: ,,Mærkeligt nok er vi også beskæftiget med at bygge kirker, idet vi arbejder for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige."

,,Hvor mange kirker er I ved at bygge?" spurgte han.

,,Åh, i øjeblikket et par hundrede," var svaret.

Et forbløffet udtryk viste sig på hans ansigt. ,,Det er en masse bygninger! Hvordan i alverden betaler I for dem? Hvor får I pengene fra?"

,,Fra kirkens medlemmer, og pudsigt nok, så har den store hemmelighed, som De afslørede med hensyn til princippet om tiende, været et kendetegn på Herrens kirke, lige siden dens genoprettelse."

Dette udløste en omfangsrig diskussion om de sidste dages helliges store hengivenhed, ikke blot med hensyn til at betale deres tiende, deres fasteofre, yderligere byggefonds, tempelfonds, velfærdsfonds, budgetter, missionærfonds, osv. men også om, hvordan de giver meget af deres tid til tjeneste i kirken og til administration af og deltagelse i kirkens programmer. Vi forklarede det omfattende missionærprogram og de unges villighed til at yde ofre dertil.

Han syntes overmåde interesseret, satte sig godt tilrette i stolen og sagde: ,,Det er forbløffende! I må have noget, som vi ikke har."

Igen opstår spørgsmålet om, hvad det egentlig er for en forskel, som forårsager en sådan hengivenhed? Lad os gå til Joseph Smith for at få svaret. I december 1839 var han i Washington D.C. sammen med andre for at forsøge at få hjælp til afværgelse af forfølgelserne mod de hellige. I en korrespondance med broderen Hyrum, fortalte han, at de havde haft en samtale med USA's præsident og jeg citerer: ,,I vor samtale med præsidenten spurgte han os, hvorved vi i vor religion adskilte os fra andre af tidens religioner. Broder Joseph sagde, at vi adskilte os ved dåbsmåden og ved Helligåndens gave gennem håndspålæggelse. Vi anså alle andre betragtninger for omfattet af Helligåndens gave." (,,History of the Church", 4:42) Det er den gave, der bliver overdraget ethvert medlem, når han bliver indlemmet i kirken. De, som reagerer over for den gave, bliver ledet af den.

Helligåndens gave blev omtalt i Frelserens instruktioner til disciplene, da han talte således til dem:

,,Dog, jeg siger jer sandheden: det er gavnligt for jer, at jeg går bort. Thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går herfra, så vil jeg sende ham til jer. Og når han kommer, skal han overbe-

vise verden om synd og om retfærdighed og om dom; . . .
Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu.
Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer." (Johs. 16:7-8, 12-13)
Det er gennem Helligånden, at medlemmerne modtager kundskab og vidnesbyrd om sandheden. Med den indflydelse er de villige og støtter frivilligt Jesu Kristi gengivne evangeliums sag. Hvadsomhelst der kræves af dem, reagerer de på og føler sig godt tilpas ved det. Hvordan kan det være anderledes? Prisen er betalt, således som det vises i den enkle lignelse:
,,Fremdeles er det med Himmeriget ligesom med en købmand, der søgte efter skønne perler;
Og da han havde fundet én meget kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den." (Matt. 13:45-46)
Joseph Smith udtrykte sig på denne måde, da han talte om emnet: ,,Saadan var og vil altid blive, Guds Helliges Stilling, at med mindre de virkelig vide, at det Levnet, de fører, er efter Guds Vilje, ville de blive trætte i Aanden og vansmægte; thi saadan har Modstanden i de Vantroende Hjærter og i deres Hjærter, der ikke kende Gud, været . . . For at man kan give slip på alt . . . udfordres der mere end blot at tro eller formode, at man gør Guds Vilje: det udkræver en virkelig Kundskab, og en levende Overbevisning om, at man, naar Lidelserne ere endte, vil gaa ind til den evige Hvile og blive delagtige i Guds Herlighed . . . Lad os her bemærke", fortsætter han, ,,at en Religion, som ikke kræver Opofrelse af alt, har aldrig haft tilstrækkelig Kraft til at frembringe den til Liv og saliggørelse fornødne Tro." (,,Forelæsninger om Troen". 6:4, 5, 7)
Fra visse fordelagtige punkter er nogle priviligeret til at se væksten og vitaliteten af den levende kirke. I sådanne øjeblikke ses det, at troen er forøget på jorden, at Guds evigtvarende pagt er blevet oprettet, og at evangeliets fylde forkyndes (se L.&P. 1:21) Dette er i harmoni med åbenbaringen, der blev givet gennem profeten Joseph Smith, da han tilbragte nogle af de sværeste timer af sit liv i Liberty-fængslet i vinteren og foråret 1838-39. Midt under disse trængsler forkyndte han:
,,Hvor længe kan rindende vand forblive urent? Hvilken magt kan standse himlene? Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder." (L.&P. 121:33)
Denne kundskab, som den Almægtige udøser over de helliges hoveder, har at gøre med Faderens og Sønnens, Jesu Kristi sande natur; livets virkelige formål og mening; evangeliets sande lærdomme, som, når de accepteres, bringer tro på Gud, der er så nødvendig for at opnå evigt liv. I den bøn, som Jesus opsendte til fordel for sine disciple og alle troende, sagde han:
,,Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Johs. 17:3)
Hele formålet med den evangeliske plan er at oplyse menneskeheden, så de kan handle i overensstemmelse med dens principper; den er til for at hjælpe den enkelte til at finde sig selv og bringe et svar på hans problemer. Som én sagde om et sådant problem: ,,Dit største problem er dig selv. Du er også din kostbareste ejendom. Hvis du kan træffe en afgørelse for dig selv — finde ud af, hvad du er, hvorfor du er til, og hvis du kan finde ud af og udvikle de værdifulde elementer i din egen natur — kan dit liv komme til at forme sig i skønneste orden . . . Jeg siger ,,kan", for denne proces kræver visdom, og visdom er en frugt, der modnes langsomt. Måske er du konfus og overfladisk i din livsførelse; måske er din opførsels-kodex baseret på tidens vaner og omgangskredsens ønsker; måske er du skuffet og nedbøjet, måske afskyr du det, der omgiver dig i livet, som synes helt at slå dig ud. Men alligevel, så er det kun en tilstand eller en stemning, som ikke er endelig. Tilstanden vil rette sig af sig selv, stemningen vil være forbigående." (Richard Wightman)
Evangeliet i dets fylde giver den nødvendige hjælp til ,,at du kan træffe en afgørelse med hensyn til — at finde ud af, hvad du er, og hvorfor du lever". Kong Benjamin, en af profeterne i Mormons Bog, sagde i omtalen af Guds egenskaber: ,,Thi se, kundskaben om Guds godhed har nu vakt jer til bevidsthed om jeres . . . faldne tilstand . . .
Og dette er midlet, hvorigennem frelsen kommer . . .
Tro på Gud, tro, at han er til, og at han skabte alle ting, både i himlen og på jorden; tro at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro at mennesket ikke fatter alle de ting, som Herren kan fatte.
Og atter, tro at I må angre jeres synder og forsage dem og ydmyge jer for Gud og i hjertets oprigtighed bede om, at han vil tilgive jer; og dersom I nu tror på alle disse ting, se til, at I gør dem." (Mosiah 4:5, 8-10)
At benytte dette skriftsted som grundlag og følge en kurs, som Frelseren beskrev som ,,lige" og ,,snæver" (se Matt. 7:14), vil bringe én til at forstå, at ,,enhver er sin egen kostbareste ejendom". Millioner har bevidnet det med Helligåndens kraft, når de har bekendt sig til de sande doktriner og sluttet sig til andre i den sande kirke. Må Gud velsigne os og hjælpe os til at forstå dette, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Vores sundhedsvejledning er blevet givet ved åbenbaring og bør bruges som beskyttelse og velsignelse

Visdomsordet

ÆLDSTE THEODORE M. BURTON
Assistent til De tolvs Råd

Mine søskende, til de vidnesbyrd, som broder Maxwell har givet os, siger jeg et hjerteligt ,,amen". Da jeg var en lille dreng, plejede vi at synge en salme i søndagsskolen med titlen ,,I vort elskte Deseret." Vi kaldte den for ,,Visdomsordets sang", men den var en af mine yndlingssalmer, og vi sang den altid med stor begejstring. Et af versene lyder således:

,,At børnene må leve længe, blive smukke og stærke,
te og kaffe og tobak bruger de ikke
drikker ikke spiritus og spiser kun en smule kød;
De forsøger at blive store, gode og kloge."

(Prosa-oversættelse efter den engelske originaltekst, der er anderledes end den gamle danske sangtekst)

Jeg blev i hjemmet og skolen belært om at holde visdomsordet. Så lige fra min tidlige ungdom har jeg lært en vigtig lektie: at undgå det, som er skadeligt for mit legeme.

Ja, i virkeligheden havde vi sjældent dengang en konference, hvor der ikke blev talt om visdomsordet. Idag vil jeg gerne vende tilbage til den skik og tale om den åbenbaring, Herren gav til Joseph Smith den 27. februar 1833, og som findes i Lære og Pagter afsnit 89. Selvom de onder, der er forbundet med udstrakt brug af alkohol, længe har været erkendt, var det dengang ikke kendt, hvor skadeligt det kunne være at drikke alkohol. Faren ved at bruge tobak, te og kaffe og overdreven spisning af kød var simpelthen ukendt dengang. Men Herren kendte til disse onder og advarede sine børn for at beskytte dem både på legeme og sjæl. Efter min opfattelse er der et stort behov for en sådan rådgivning også i dag.

I årtiet efter 1960 var der megen ståhej omkring narkotika-kulten, og det var med god grund. Når vi så mennesker, og især de unge, ødelægge deres legemer og sind ved benyttelse af narkotika og vanedannende stimulanser, blev vi stærkt oprevne. Selvom dette uvæsen stadig praktiseres og bekymrer os, har der været så megen omtale af de skadelige virkninger, at behovet hos de mere modne unge er blevet mindre.

Brugen af narkotika er imidlertid stadig et meget alvorligt problem blandt de yngre, som endnu ikke er blevet modne eller kloge nok til at vide, hvor ødelæggende disse vaner kan være. I deres udfordrende optræden og uerfarenhed fristes sådanne unge mennesker til ,,bare forsøgsmæssigt" at prøve disse giftstoffer med ødelæggelse af både krop og sind til følge. Før de er klar over det, bliver de indfanget af disse frygtelige vaner. De opdager, at de har fanget tigeren ved halen og hverken kan holde fast i den eller tør give slip på den. For sent finder de sig indfanget i en frygtelig fælde.

Men lige så frygtelig og ond som narkotika er, lige så ødelæggende er i det lange løb brugen af alkohol og tobak. De udgør vort vigtigste narkotikaproblem i dag, for disse ting er i virkeligheden narkotika og bør erkendes som sådan. Problemet med disse særlige narkotika er, at deres indvirkning i højere grad foregår gradvist og langsomt. Fordi ødelæggelsen ikke kan konstateres umiddelbart, erkender hverken unge eller ældre deres ødelæggende virkning, før skaden allerede er sket. Når kræft, emfysem og hjertevanskeligheder kommer som følge af lang tids rygning, kan al verdens omvendelse ikke redde et menneske fra den skete skade. Når en alkoholiker har mistet helbred, arbejde, familie og omdømme, er fortrydelse af at have påbegyndt nydelsen af alkoholiske drikke kun en liden trøst for et ødelagt liv.

Nogle af mine venner har spurgt mig, hvorfor jeg som videnskabsmand ikke taler offentlig mod brugen af sådanne stoffer. ,,Med din videnskabelige baggrund som tidligere professeor i kemi, kan du tale med autoritet," har mine venner sagt. ,,Med din kundskab og videnskabelig erfaring vil folk tro netop *dig!* Tænk på alt det gode, du, som erfaren videnskabsmand, kunne gøre for at redde vort folk!"

Alt jeg kan svare er, at vi har hundreder af vel-uddannede og erfarne videnskabsmænd i vor kirke, der er lige så kvalificerede som jeg til at tale ud om visdomsordet og vise, hvordan den åbenbaring er blevet bekræftet og anerkendt videnskabeligt.

Men lad mig gå lidt videre. Videnskabelig bekræftelse af visdomsordet har ikke afholdt vore unge fra at prøve sig frem med tobak, marijuana, alkoholiske drikke eller andre former for narkotika. I USA, Norge, Sverige og andre europæiske lande er enhver pakke cigaretter forsynet med en advarende påskrift, som f.eks.

ADVARSEL: Det er videnskabeligt konstateret, at cigaretrygning er skadeligt for helbredet

Men denne advarsel fra videnskaben afholder ikke folk fra at ryge. De 50.000 dræbte og 800.000 tilskadekomne hvert år i USA som følge af spirituspåvirkede førere af automobiler, ville resultere i en bølge af protest-marcher, hvis et sådant antal dræbte og tilskadekomne var resulteret af en militær-aktion. Alligevel protesteres der i yderst ringe grad mod den fortsatte og endog stigende benyttelse af alkohol af mennesker, der

kører automobil. Ingen af disse bekræftelser på visdomsordet afholder folk fra at ryge eller drikke. Begge former bliver mere og mere almindelige til trods for videnskabelige beviser og erfaring, der demonstrerer, hvor ødelæggendé disse vaner er.
Hvis en advarende tekst, i lighed med den der i visse lande findes på cigaretpakkerne, blev anbragt på hver eneste dåse eller pakke med hunde- og kattefødе, ville salget af dem gå ned til et absolut minimum. Folk ville ikke drømme om at give noget sådant til deres kæledyr. Folk holder for meget af deres kat eller hund til så letsindigt at bringe dens liv i fare. Og alligevel ignorerer de den samme advarsel, når der er tale om mennesker. Man respekterer åbenbart dyrene i højere grad end sig selv eller endog sine egne børn. Det er noget, der er en overvejelse værd.
Imidlertid er der en bedre grund for mig til at tale om visdomsordet, end at jeg er videnskabmand. Jeg er blevet kaldet som generalautoritet, og som sådan har jeg fået den særlige opgave at belære folk om sandheden. Som generalautoritet har jeg et solidt, personligt vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er menneskehedens Frelser og Forløser. Jeg ved, at han er Skaberen, og at han kender alt fra begyndelsen og til enden. Som menneskets Skaber *ved* han, hvad der er godt for vore legemer, og hvad der er skadeligt for dem. Jesus Kristus har som Skaber af denne verden fortalt os, at alkoholiske drikke, tobak, te og kaffe er ødelæggende for vort helbred. Den fortsatte brug af disse ting vil forårsage elendighed og sorg. De er ikke blot skadelige for vort helbred, men de ødelægger vitterligt vore legemer og vort sind.
Fordi jeg ved, at Gud lever, og at disse instruktioner kommer fra ham, er jeg i en bedre stilling som en Guds tjener til at advare menneskene, og medlemmerne af denne kirke i særdeleshed, mod sådanne farer, end jeg nogensinde ville være som videnskabsmand. Gud har i virkeligheden forudadvaret os ved at give os visdomsordet som åbenbaring. Som Guds tjener videregiver jeg den kundskab til gavn for dem, som vil høre, eller som læser disse ord. Jeg gentager, at brugen af tobak, te, kaffe og alkoholiske drikke af enhver slags ikke blot mishager Herren men også er ødelæggende for jeres legemer og jeres forstand.
Jeg ved ikke, hvad Herren mente, da han gav disse ord, men jeg tager dem for det, de er:
,,Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.
De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte. De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.
Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel." (L.&P. 89:18-21)
Når jeg læser om ,,sundhed i navlen og marv i benene", tænker jeg på muligheden for en ødelæggende plage, som kunne komme over verden som følge af en omfattende spredning af radioaktivt nedfald i en kommende krig. Kunne det måske være en af de måder, som Herren vil benytte til at adskille de lydige fra de ulydige? Kan der være en eller anden forbindelse mellem disse forbudte ting og de radioaktive stoffer, der vil forårsage forøget optagelse i knoglernes marv med forøget fare for ødelæggelse som resultat? Jeg ved det ikke.
Men jeg ved, at hvis vi holder visdomsordet, vil den ødelæggende engel lade os gå ram forbi. Jeg ved virkelig, at Gud har tilrådet os ikke at benytte alkoholiske drikke, te og kaffe, og har sagt, at vi ikke skal bruge tobak. Hvor uklogt er det ikke at benytte nogen form for vanedannende og legemsskadende substander. Herrens ord er nok for mig til at lede mig i livet. Jeg opfordrer jer derfor til omhyggeligt at lytte til disse advarende ord, ikke blot for at undgå at benytte det, som er skadeligt for jeres legemer, men også at bruge de fødemidler, som *anbefales* af Herren, med sparsomhed og taknemmelighed.
Herren har talt. Om det bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Jeg taler idag til kirkens ungdom. Det aronske Præstedømme og de unge piger og de vidunderlige unge mennesker i vores kor. For at lære dem en lektie, der ikke læres let, vil jeg fortælle om en oplevelse.
Jeg har altid været interesseret i dyr og fugle, og mens jeg var en lille dreng, og de andre børn ville lege cowboys, ville jeg meget hellere tage på safari til Afrika og lade, som om jeg jagede vilde dyr.
Da jeg lærte at læse, fandt jeg bøger om fugle og dyr og kom til at lære meget om dem. Da jeg blev et ungt menneske, kunne jeg identificere de fleste af dyrene i Afrika. Jeg kunne skelne alle de forskellige arter af hjorte fra hinanden.
Jeg har altid haft lyst til at rejse til Afrika og se dyrene, og endelig kom chancen. Søster Packer og jeg fik til opgave at gennemrejse den sydafrikanske mission sammen med præsident Howard Badger. Vores rejseplan var anstrengende, og vi fik indviet otte kirkebygninger på syv dage, bygninger, der lå spredt over det vidtstrakte land.
Præsident Badger var noget tilbageholdende med hensyn til programmet for den 10. september. (Det er tilfældigvis min fødselsdag) Vi var i Rhodesia og planlagde, mente jeg, at tage tilbage til Johannesburg i Sydafrika. Men han havde andre planer, og vores fly landede ved Victoriafaldene.
,,Der findes et vildt-reservat i nærheden", forklarede han, ,,og jeg har

Farer lurer overalt i unge menneskers tilværelse — men der er førere til at advare og hjælpe.

Åndelige krokodiller

ÆLDSTE BOYD K. PACKER
af De tolvs Råd

lejet en bil, så imorgen, på din fødselsdag, vil vi tage ud og se de afrikanske dyr."

Her må jeg forklare, at de afrikanske vildt-reservater er enestående. Menneskene puttes i bur, og dyrene får lov til frit at løbe omkring. Det vil sige, at der er områder, hvor parkens besøgende kan indskrives om aftenen og lukkes inde bag høje stakitter, indtil de efter daggry får lov til at køre omkring, men ingen får lov til at stige ud af vognen.

Vi ankom til parken sent om eftermiddagen. Ved en fejltagelse var der ikke nok kabiner til alle de besøgende, og alt var optaget, da vi ankom. Vi fik forklaret, at der var en hytte til rådighed på et ensomt sted en 12 til 13 km borte, som vi så besluttede at overnatte i.

På grund af nogen forsinkelse med aftensmaden, var det længe efter mørkets frembrud, før vi tog afsted. Vi fandt stedet, hvor bivejen drejede af fra hovedvejen og var kun kommet et kort stykke ad den snævre vej, da motoren gik i stå. Vi fik fat i en lommelygte, og jeg stod ud for at kikke under motorhjælmen, idet jeg tænkte mig muligheden af, at et eller andet var gået løs. Lyset fejede hen over landevejsstøvet, og det første jeg så, var spor af løver!

Efter i en fart at være kommet ind i vognen, besluttede vi os til at tilbringe natten dér. Heldigvis blev vi et par timer senere reddet af en tankvogn, som af en eller anden grund havde forladt motelområdet midt om natten. Vi kom til vort foreløbige mål, vækkede den vagthavende og var snart indlogeret i en hytte. Om morgenen fik de os bragt tilbage til det store motelområde.

Vi havde ingen bil og ingen telefonforbindelse, der kunne have skaffet os en. Først senere på dagen fik vi en erstatning for den bil, der var brudt sammen. Vi stod overfor den skuffelse at skulle sidde og spilde tiden hele dagen. Vores eneste dag i parken var ødelagt, og for mig var en livslang drøm gået i vasken.

Jeg talte med en af de unge opsynsmænd, og han var fobløffet over, at jeg kendte så mange af de afrikanske fugle. Det fik ham til at redde dagen for os.

,,Vi er ved at bygge en ny udsigtspost over et vandhul omkring tredive km herfra", sagde han. ,,Den er endnu ikke helt færdig, men den er sikker. Jeg vil gerne bringe jer derud med en frokostpakke, og når jeres bil kommer sent i eftermiddag, vil vi sende den ud til jer. I vil komme til at se lige så mange dyr dér, eller måske endog flere, end hvis I kører omkring."

På vej til udsigtsposten tilbød han at vise os nogle løver. Han drejede af og kørte ind gennem noget krat, og inden længe fik vi øje på en gruppe på sytten løver, der sovende lå henslængt på græsset — vi kørte lige ind imellem dem.

Vi standsede op ved et vandhul for at se dyrene komme for at drikke. Det var meget tørt det år, og der var ikke meget vand, ja, i virkeligheden kun nogle mudrede pytter. Når elefanterne trådte ud i det bløde mudder efterlod de sig nogle dybe forsænkninger, og det vand, som samledes dér, drak de andre dyr af.

Specielt antiloperne var meget sky. De nærmede sig mudderhullet for omgående at vende om og løbe bort i rædsel. Jeg kunne se, at der ikke var nogen løver i nærheden og spurgte føreren, hvorfor antiloperne ikke drak. Og her er den lektie, vi skal lære, for hans svar var: ,,Krokodiller".

Jeg vidste, at det måtte være en morsomhed og spurgte ham alvorligt: ,,Hvordan kan det være?" Svaret var det samme: ,,Krokodiller."

,,Sludder," sagde jeg. ,,Der er ingen krokodiller her. Det kan enhver da se."

Jeg mente, at han gjorde grin med denne sin ,,bedrevidende" gæst, og bad ham tilsidst sige os sandheden. Nu må I huske, at jeg ikke var uvidende. Jeg havde læst mange bøger. Og desuden ved enhver, at man ikke kan gemme en krokodille i en elefants aftryk.

Han kunne se, at jeg ikke troede ham og jeg kunne regne ud, at han besluttede at give mig en lektie. Vi kørte til et andet sted, hvor vognen stod på en bakke oppe over et mudderhul, hvorfra vi kunne se ned. ,,Der," sagde han. ,,Se nu selv."

Jeg kunne ikke se noget, undtagen mudder, en smule vand, og de sky dyr i nogen afstand. Og så, lige pludselig så jeg den! — en stor krokodille, anbragt i mudderet, ventende på at et uforsigtigt dyr skulle blive tørstig nok til at komme ned for at drikke.

Med ét blev jeg troende! Da han kunne mærke, at jeg var parat til at lytte, fortsatte han sin lektion: ,,Der er krokodiller overalt i parken," sagde han, ,,ikke bare i floderne. Vi har ikke noget vand uden en krokodille nær ved, og det må De hellere regne med."

Føreren var venligere over for mig, end jeg fortjente. Min ,,bedrevidende"-udfordring til hans første udtalelse ,,krokodiller" kunne have udfordret til en indbydelse som denne: ,,Nå ja, gå selv ud og se efter."

Jeg kunne selv se, at der ikke var nogen krokodiller. Jeg var så sikker på mig selv, at jeg tror, jeg ville være gået derud for at se, hvad der var. En så arrogant indstilling kunne have været katastrofal! Men han var tålmodig nok til at belære mig.

Mine unge venner. Jeg håber, I vil være klogere, når I taler med jeres førere, end jeg var ved den lejlighed. Den smarte idé, at jeg vidste alting, var mig ikke værdig, og den er heller ikke jer værdig. Jeg er ikke stolt af den, og jeg tror nok, jeg ville skamme mig over at fortælle jer om den, hvis ikke jeg måske kan hjælpe jer derved. De som er ældre end jer har en smule erfaring i det med vandhullerne, og de løfter deres stemme til advarsel mod krokodillerne. Ikke bare de store, grå krybdyr, som kan bide jer i småstyk-

ker, men *åndelige krokodiller,* uendeligt meget farligere, mere forræderiske og mindre synlige end selv de velcamouflerede uhyrer dernede i Afrika.

Disse åndelige krokodiller kan dræbe eller iturive jeres sjæle. De kan ødelægge jeres sindstilstand og deres fred, som elsker jer. Det er disse åndelige krokodiller, der bør advares imod, og der er næppe et vandingssted i hele dødeligheden, der ikke er befængt med dem.

På en anden rejse til Afrika diskuterede jeg denne oplevelse med en vildtfoged i en anden park. Han forsikrede mig om, at man *sandelig* godt kan skjule en krokodille i et elefant-spor — én, der er stor nok til at kunne bide en mand over i to dele.

Så viste han mig et sted, hvor der var sket en tragedie. En ung mand fra England arbejdede en sæson på et hotel. Til trods for stadige og gentagne advarsler klatrede han over hegnet rundt om motelområdet for at kontrollere noget på den anden side af en fordybning af vand, der ikke var dybere end at vandet ikke nåede op over hans tennissko.

,,Han var ikke kommet to skridt ud i det," sagde vildt-fogeden, ,,før en krokodille var over ham, og vi kunne intet gøre for at redde ham."

Det synes næsten at være i modstrid med vores natur, specielt når vi er unge, at acceptere megen rådgivning fra andre. Men, I unge mennesker, der *er* tilfælde, hvor vi, uden hensyn til hvor meget vi tror vi ved, eller hvor meget vi tror vi ønsker noget, må erkende at hele vor tilværelse afhænger af at lytte til førerne.

Det er jo frygteligt at tænke sig, at den unge mand, jeg talte om, blev ædt af en krokodille. Men det er så langt fra det værste, der kunne ske. Der er noget moralsk og åndeligt, som er langt værre end tanken om at blive tygget i stykker af et frygteligt uhyre. Lykkeligvis er der førere nok i livet til at forebygge sådan noget, hvis bare vi nu og da er villige til at tage imod et råd.

Nogle af os er nu udpeget, således som I snart vil blive det, til at være førere og skovfogeder. Vi bruger dog ikke ret meget de titler. Vi går under titler som forældre — far og mor — biskop, leder, vejleder. Vores opgave er at sørge for, at I kommer gennem jordelivet uden at blive beskadiget af disse åndelige krokodiller.

Al optræning og aktivitet i kirken har som sin centrale opgave at sørge for, at I, vore unge mennekser, er frie og uafhængige og sikre, både åndeligt og timeligt.

Hvis I vil lytte til jeres forældres og jeres læreres råd, når I er unge, kan I lære, hvordan man følger den bedste af alle førere — Helligåndens hvisken. Det er individuel åbenbaring. Der findes en bestemt proces, hvorved vi kan blive gjort opmærksom på åndelige farer. Lige så sikkert, som at den fører advarede mig, kan I modtage signaler, der advarer jer mod de åndelige krokodiller, der lurer forude.

Hvis vi kan oplære jer til at lytte til disse åndelige kommunikationer, vil I blive beskyttet mod disse hverdagens krokodiller. I kan lære, hvad det vil sige at blive ledet fra det høje. Denne inspiration kan komme til jer nu, i alle jeres aktiviteter, i skolen, og når I er ude at more jer — ikke blot i jeres opgaver i kirken.

Lær, hvordan man beder, og hvordan man modtager svar på bønner. Nå I beder om et eller andet, må I tålmodigt vente en lang, lang tid, før I får et svar. Nogle bønner må, for jeres egen sikkerheds skyld, besvares øjeblikkeligt, og nogle tilskyndelser kommer endda, før I overhovedet har bedt.

Når først I virkelig har forstået at følge den fører, vil jeres vidnesbyrd vokse, og I vil finde forsyninger sat ud langs vejen på uventede steder som bevis på, at en eller anden ved, at I vil komme den vej forbi.

Det væsentligste, I må gøre i jeres ungdom for at blive åndeligt stærke og uafhængige, består af lydighed over for jeres førere. Hvis I vil følge dem og gøre det villigt, kan I lære at stole på disse fine, følsomme, åndelige tilskyndelser.

I vil lære, at de altid, uværgeligt, fører jer til det, som er rigtigt og retfærdigt.

Og nu, mine unge venner, vil jeg gerne henvise til en anden oplevelse, én som jeg ofte tænker på, men sjældent taler om. Jeg skal ikke fortælle den i detaljer. Kun vil jeg gerne henvise til den. Det skete for mange år siden, da jeg var måske en anelse yngre, end I er nu, og den havde at gøre med min beslutning om at ville følge den fører. Jeg vidste, hvad handlefrihed var, og jeg vidste, hvor vigtigt det er at være sig selv, at være uafhængig og at være fri. På en eller anden måde vidste jeg, at der var én ting, som Herren aldrig ville tage fra mig, og det var min handlefrihed. Jeg ville ikke udlevere min handlefrihed til nogen som helst, undtagen til Ham! Jeg besluttede, at jeg ville *give* ham netop den ene ting, som han aldrig ville tage — min handlefrihed. Jeg besluttede for mig selv, at fra det øjeblik ville jeg gøre alting på hans måde.

Det var en stor kamp for mig, for jeg følte, at jeg gav det aller kosteligste væk, som jeg havde. Jeg var i min ungdom ikke klog nok til at vide, at fordi jeg udøvede min handlefrihed og selv traf beslutningen, *mistede* jeg den ikke. Den blev *styrket.*

Jeg lærte af den oplevelse betydningen af skriftstedet: ,,Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple,
og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer." (Johs. 8:31-32)

Jeg har ikke været helt så bange for åndelige krokodiller siden da, for jeg er ved mange lejligheder blevet gjort opmærksom på, hvor de lurede.

Jeg er et par gange blevet bidt, og ved en bestemt lejlighed har jeg behøvet nødjælpsbehandling, men ellers er jeg blevet reddet, fordi jeg er blevet advaret.

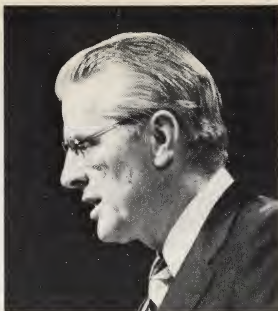
Lykkeligvis findes der nødhjælpsbehandling for dem, som er blevet bidt. Wardets biskop er den ledende fører for nødhjælpen. Han kan også behandle dem, som er blevet slemt behandlet moralsk af disse åndelige krokodiller — og sørge for, at de bliver fuldstændigt helbredt.

Den oplevelse i Afrika var endnu en påmindelse til mig om at følge føreren. Jeg følger ham, fordi jeg ønsker det. Gennem den anden oplevelse kom jeg til at kende føreren. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at han har et legeme af kød og ben, at han leder denne kirke, og hans formål er at se os alle ledet sikkert tilbage til hans nærvær. i Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømme-myndighed kan blive præstedømme-styrke, der kan velsigne familier — hvis mændene lever retskaffent

Præstedømmet — Myndighed og styrke

BISKOP H. BURKE PETERSON
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Mine brødre, jeg er særdeles taknemmelig for den opgave, jeg har fået til at tale ved dette møde for præstedømmet. Jeg kan tænke mig, at dette er den største forsamling af præstedømmebærere i denne uddeling. Jeg har kæmpet for at finde en måde, hvorpå jeg kunne give jer et budskab, som jeg synes er af vital betydning for alle vor Faders børn. Jeg har bedt om og beder nu om, at hans Ånd vil være hos os. Jeg bevidner for jer, at hvad jeg vil sige, er sandhed, og at forberedelserne dertil er blevet tilskyndet af Ånden. Må jeres hjerter og jeres sind være modtagelige.

Åndelig udvikling og den lykke, der kommer deraf, er baseret på forståelse af og lydighed mod præstedømmelige principper. Jeg tror, at der er mange, hvis tilværelse er overskygget af manglende lykke, fordi vi præstedømme-brødre ikke har lyttet så opmærksomt, som vi burde, til Herrens advarende røst. Som han fortæller Brødrene, er der fare på færde, når vi misbruger præstedømmet. Vi har allesammen læst den åbenbaring mange gange, som jeg nu skal læse. Må jeg gøre det og i den proces henvise til vor daglige livsførelse? Jeg læser fra Lære og Pagter: ,,Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie (og lyt til den lektie, brødre)

At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger." (L.&P. 121:34-36)

Af dette forstår jeg, at der er forskel på præstedømmelig myndighed og præstedømmelig kraft og styrke. Kraft og myndighed i præstedømmet er ikke nødvendigvis det samme. Alle vi, der bærer præstedømmet, har myndighed til at handle i Herrens navn, men effektiviteten af vor myndighed — eller, hvis I foretrækker det, den kraft, der kommer gennem den myndighed — er afhængig af hvordan vi lever; den er betinget af vor retskaffenhed. Læg igen mærke til dette: ,,Himlens kræfter kan ikke kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger."

Må jeg antyde, at mange af os har tabt den vigtigste af grundene, for os til at bære præstedømmet, af syne. At være en effektiv lærerkvorum-præsident, ældstekvorum-præsident, biskop eller rådgiver er vigtigt — vi bruger mange timer til at optræne disse embedsmænd. At udføre de vitale præstedømmelige ordinanser er vigtigt. Men endnu mere vigtig end alle disse er behovet for at lære, hvordan man bruger præstedømmet til at velsigne vore familier og hjem.

Hvis vi lever for det, kan en kraft blive vores, som gives os af vor himmelske Fader, der vil bringe fred til en familie i vanskeligheder. En kraft kan blive vores, der vil velsigne og trøste små børn, der kan bringe søvn til tårevædede øjne i morgenens små timer. En kraft kan blive vores, som vil bringe lykke til en familiehjemmeaften, kraften til at berolige en træt hustrus oprevne nerver. En kraft kan blive vores, der vil give vejledning til en forvirret og følsom ung søn eller datter. Vor kraft til at velsigne en datter, før hun for første gang går ud med en ung mand eller før hendes vielse i templet, eller til at velsigne en søn før han rejser ud på sin mission eller til sine universitetsstudier. Mine brødre, en kraft til at stoppe onde tanker hos en gruppe drenge, der er samlet i vulgær samtale. En kraft kan blive vores til at helbrede de syge og trøste de ensomme. Dette er nogle af de vigtige formål med præstedømmet.

Når vi har kraften til at velsigne vore familier på nogle af de nævnte måder, så bruger vi denne gudgivne myndighed til dens mest ophøjede formål — at binde familiebånd og udføre præstedømmelige ordinanser, der vil vedvare gennem evighederne. Den mand, som har udviklet kraften og benytter den til det, som her er nævnet, vil oprigtigt overveje sin families retfærdige ønsker, selvom de ikke nøjagtigt er de samme som hans. Han vil lytte til dem, der hører til i hans hjem, med samme opmærksomhed, som han ville ofre på en præstedømmelig leder. Han vil lytte — også til det mindste barn.

Han vil sætte sin families velfærd over sin egen behagelighed.

Han vil lære at kontrollere sig selv. Han vil ikke bruge et hidsigt temperament som undskyldning — han vil hæve sig derover. Han har ikke brug for det mere.

Han vil forstå, at et behersket svar bortvender vrede. Hans stemme vil aldrig hæve sig i vrede i hans hjem; han vil aldrig straffe i vrede.

Som en af hans mest bemærkelsesværdige egenskaber vil han, som har udviklet denne præstedømmelige kraft, ikke blot i sine tanker men også ved sine handlinger yde respekt, ære og værdighed til de skønneste af Herrens skabninger — hans døtre.

Brødre, kan I høre Herren rådgive sine sønner? Kan I høre ham sige til os: ,,Vær omhyggelig, benyt i visdom den

myndighed, jeg har givet jer?" Vi læser videre i Lære og Pagter:
,,Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks at begynde at udøve uretfærdigt herredømme. Derfor er mange kaldede, men få udvalgt." (L.&P. 121:39-40)

Mange er de brødre, som ikke forstår, hvad disse hellige ord betyder:

Vi må ikke være ubetænksomme;

Vi må ikke kommandere;

Vi må ikke være diktatorer;

Vi må ikke opblæses i stolthed;

Jeg vil gerne sige noget om præstedømmets kraft, således som den kan være til velsignelse for kvinder. Ældste John A. Widtsoe sagde: ,,Præstedømmet bliver ikke overdraget nogen på grund af hans mentale styrke men gives til gode mænd . . . Kvinden får sin gave på grundlag af en lignende storhed . . . En klogere kraft end nogen på jorden forstår, hvorfor en ånd i den fjerne begyndelse var mand eller kvinde." (John A. Widtsoe: ,,Priesthood and Church Government", Salt Lake City 1954, p. 90)

Mænd er ikke kvinder overlegne. Men på grund af selve naturen af de handlinger, som vi foretager os, går vi ud fra det. Den kendsgerninger at en mand bærer præstedømmet og er den præsiderende embedsmand i hjemmet og i kirkens organisationer, gør ham ikke på nogen måde til et højerestående væsen. Præstedømmet er en guddommeligt given myndighed og et ansvar, der kun kan opnå sin fulde udfoldelse, når der er en hengiven og lykkelig hustru ved præstedømmebærerens side. Læg mærke til at ordet ,,lykkelig" er beskrivelsen af hustruen. Ingen mand vil nogensinde blive ophøjet af sig selv, uden hensyn til hvor storartede hans gerninger er på jorden.

Brødre, vi ville gøre klogt i at forstå, at mange af de bedste idéer med hensyn til fornuftig ledelse af en familie kommer gennem åben diskussion med og rådslagning med vore hustruer. Kvinder har en åndelig og mental evne, der er livsvigtig for styrkelse af familieforholdene. Den skal imidlertid plejes og benyttes af den præsiderende, præstedømmelige myndighed i ethvert hjem. Vi burde være glade for, og ikke føle os truet af vore hustruers gode egenskaber. Ældste Neal A. Maxwell sagde engang: ,,Jeg er taknemmelig for min hustrus talenter og egenskaber, der overgår mine egne på nogle betydningsfulde områder af vort partnerskab" (BYU Twelve-Stake Fireside, Jan. 4, 1976).

Må jeg også foreslå jer, at det er vigtigt for brødrene at udvikle den samme interesse for optræning af pigerne, som de har for optræning af drengene i præstedømmet. Vi behøver kun at henvise til Helamans 2000 ammonitiske sønner for at få et indblik i omfanget af kvinders evner. Jeg citerer fra Alma:

,,Og der var to tusinde af disse unge mænd, der indgik denne pagt og greb til våben for at forsvare deres land . . .

Og det var alle unge mænd, og de var overmåde stærke og virksomme, tapre og modige; men det var ikke alt — det var mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet.

Ja, det var sandhedskærlige og ordentlige mænd, thi de var blevet belært om at holde Guds bud og vandre retskaffent for ham.

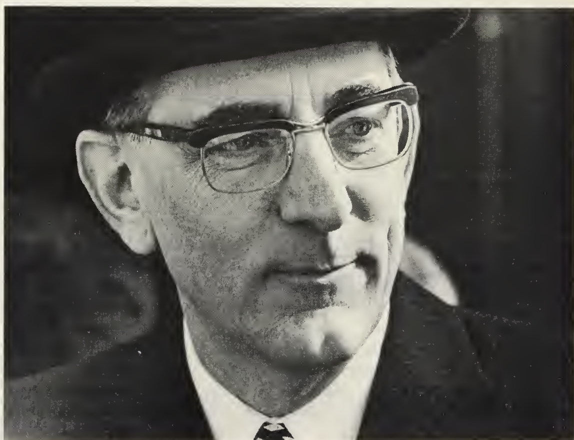
Og de havde aldrig kæmpet, og dog frygtede de ikke døden; men de satte højere pris på fædrenes frihed end på deres eget liv; ja, det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem.

Og de fortalte mig, hvad deres mødre havde sagt og sagde: Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det." (Alma 53:18, 20, 21; 56:47-48)

Det synes at være mere end et tilfælde, at af alt det positive som kunne siges om disse 2000 unge mænds store tapperhed og gode ånd, føler nedskriveren sig kun tilskyndet til at nævne deres mødres optræning. Mange andre fordele kunne have været nævnte — men det var mødrene, der blev fremhævet. Den kendsgerning, at mødre er en af nøglerne og hemmeligheden ved Det aronske Præstedømmes styrke, får mig til at mene, at præstedømmets ledere bør bruge mere tid til optræning af piger i passende præstedømmelige principper, for at kommende generationer af Det aronske Præstedømme kan blive lige så velsignede som Helamans 2000 sønner.

Det er tydeligt, at brødrene i præstedømmet bruger megen tid og meget arbejde på at planlægge måder at

Ældste Jacob de Jager af De halvfjerds første Kvorum

påvirke præstedømme-drengenes karakter og åndelighed. Det skal selvfølgelig fortsætte. Men kun en lille del af denne indsats lægges i den præstedømmelige uddannelse og åndelige udvikling af pigerne. Hvordan kan vi i dem forvente at finde et lige så godt produkt, hvis vi ikke giver dem en forøget opmærksomhed? Medmindre piger har haft et eksempel og ved, hvilke præstedømmelige egenskaber de skal søge efter hos en partner for evigheden, kan resultatet blive, at mange generationer i mange familier kommer til at lide på grund af forkerte valg af partnere. Sådan behøver det ikke at blive, hvis præstedømmets brødre vil blive gode eksempler og yde mere oprigtig forståelse og energi til optræning af pigerne.

Og nu, mine brødre, må jeg til afslutning fortsætte fra Lære og Pagter:

,,Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.

Irettesæt skrapt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende;

men at han må erfare, at din trofasthed er stærkere end dødens bånd.

Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed." (L.&P. 121:41-46)

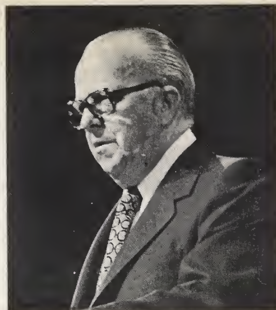
Hvilket skønt ønske! Velsignet er den familie, der kan betragte jer, brødre, som den vigtige kanal, der forbinder Himlen og hjemmet.

Jeg vidner for jer, at han lever, at Jesus er Kristus, i Jesu Kristi navn. Amen.

Når vi hjælper andre med at lære evangelisk visdom, vil deres vidnesbyrd, styrkes, og fred kommer ind i deres tilværelse.

Søg ikke efter rigdom men efter visdom

ÆLDSTE FRANKLIN D. RICHARDS
Assistent til De tolvs Råd

Mine elskede brødre, vi lever i en højst interessant og bemærkelsesværdig tid, hvor Herrens Ånd udøses over jorden i rigt mål. Men det er også en tid med laden-stå-til, prøvelser og ulykker, når mange menneskers hjerter er vendt mod verdslige værdier, fornøjelser og rigdom.

En af de største udfordringer, der idag møder os, er at udvikle tilstrækkelig visdom, forståelse, og indre styrke, så vi kan leve lykkeligt og med succes i vor komplicerede og vanskelige verden og ikke blive indfanget i den vanvittige higen efter materielle ejendele og fornøjelser.

Fornylig er to unge mennesker og en ældre mand kommet til mig og forklaret, at skønt de på materiel vis har haft held med sig, er de ulykkelige og forvirrede. Hver af dem bad om mit råd om, hvordan de kunne forandre denne situation.

Jeg sagde til dem, at Herren allerede havde besvaret deres spørgsmål, da han sagde:

,,Tragt ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I være rige. Se, den, der ejer det evige liv, er rig." (L.&P. 6:7)

Jeg sagde til dem, at de måske behøvede at forandre deres måde at prioritere på her i livet og søge efter visdom, i stedet for så mange materielle ting og fornøjelser.

De problemer, som vore forvirrede venner har, er efter min mening i det store og hele det samme, som de omkring 418.000 vordende ældster står over for. I virkeligheden må disse vordende ældster forandre deres prioritetsformer og søge efter visdom, i stedet for materielle ting og fornøjelser. Det må være et af de vigtigste udviklingsproblemer, som Det melkisedekske Præstedømme, og for den sags skyld hele kirken, står over for idag.

Siden programmet for vordende ældster blev bekendtgjort i 1972, er imidlertid mange tusinder af vordende ældster blevet ordineret til ældster og er nu aktive i deres kvorummer. På samme måde er den procentvise aktivitet forøget betydeligt. Derfor komplimenterer jeg jer gode præstedømme-ledere for jeres effektive indsats over for så mange af vore udviklingsproblemer. Udvikling er et problem, som det kan være en fornøjelse at løse.

Som administrerende direktør for Det melkisedekske Præstedømmes afdeling gør jeg jer opmærksom på, at præsident Kimball har bedt os om at forøge vores indsats. Jeg vil gerne slå til lyd for, at én meget effektiv måde at forøge vores indsats på, er at begynde at arbejde med grupper af vordende ældster og andre, i stedet for at hjælpe dem enkeltvis.

En ting, som de fleste af disse inaktive brødre har fælles, er, at de i virkeligheden ikke kender kirkens lærdomme. Hvis de gjorde det, ville de fleste af dem være aktive.

Det er min erfaring, at et betydeligt antal af disse vordende ældster er gift med hustruer, der ikke er medlemmer

af kirken. I sådanne tilfælde vil det være passende for ældsternes kvorumpræsident at bede wardets missionsleder lade stavs- eller fuldtidsmissionærer undervise disse ikkemedlems hustruer sammen med og i overværelse af de inaktive ægtemænd. Naturligvis bør hjemmelærerne fortsætte med at forsøge at drage disse familier ind i fællesskabet.

For at belære og genaktivere et større antal, har jeg erfaret, at belæring og inddragelse i fællesskabet er mest effektiv, når det sker i grupper — ved husmøder. Jeg har også erfaring for, at det giver bedre resultat, når man arbejder med grupper af mennesker, der er nogenlunde på samme niveau med hensyn til alder, uddannelse og interesser. Med ringe umage er det almindeligvis muligt at danne sådanne, nogenlunde forenelige grupper.

Denne måde at missionere på bør efter min mening udgøre en af vore vigtigste måder hvorpå vi kan nå vort mål, især da studium er så vigtig for at opnå kundskab om evangeliet og i vor søgen efter visdom.

Herren har sagt, at vi skulle ,,søge . . . visdom i de allerbedste bøger, søge efter kundskab ved læsning og ved tro" og også ,,lær(e) hinanden visdoms ord" (L.&P. 88:118 og 109:7).

I studiet af evangeliet lærer vi om en forudtilværelse, vi lærer om livets formål og livet herefter: ja, som skrifterne lover, får vi visdom, og Guds mysterier udfoldes for os.

Der bør lægges stor vægt på at undervise vordende ældster i kirkens lærdomme. I mange tilfælde er der opnået glimrende resultater af ældsternes kvorummer, som har belært grupper om hvordan man bereder sig til at rejse til templet og modtage egne endowments.

Da mange af de vordende ældster er ældre mænd, har nogle ældste-kvorummer benyttet højpræster i deres genaktiveringsarbejde, og med stor succes.

Jeg kan også forestille mig, at nogle grupper involveres i motioneringsaktiviteter, dans og mange andre former for rekreation, altsammen som en del det store genaktiveringsprogram.

Som en del af undervisning, optræning og inddragelse i fællesskabet af vordende ældster, bør vi involvere dem i kirke-aktiviteter, også selvom det til at begynde med bliver i begrænset omfang. Jeg husker at have lyttet til spændende historier om, hvordan vordende ældster og nyomvendte fik opgaver som f.eks. at hejse og nedtage kirkebygningens flag hver dag, eller at sørge for, at sangbøgerne blev holdt i orden, eller at virke som assisterende sekretær i ældsternes kvorum. Og i hvert tilfælde blev de pågældende glade for at få noget fornuftigt at gøre.

Brødre, sørg for, at de vordende ældster og nyomvendte får mulighed for at blive involveret i kirkeaktiviteter.

Når vi søger efter visdom er det interessant at lægge mærke til, at Herren ofte velsigner os med både visdom *og* rigdom, sådan som han gjorde for kong Salomon. Når det sker, har vi stor mulighed og ansvar for at benytte vores materielle værdier til opbygning af Guds rige.

Programmet for de vordende ældster er kun én af udfordringerne, der er af stor betydning for præstedømmet idag. Lad mig ganske kort sige noget om andre.

Et af de største behov idag er forøget kærlighed og solidaritetsfølelse inden for familierne, og som I ved, er familiehjemmeaftenprogrammet i kirken udarbejdet, for at hjælpe med til at opfylde disse behov. Det er vort ansvar at være et eksempel i vort eget hjem og som hjemmelærere for at opmuntre og motivere vore familier til at gøre lige sådan. Alle I, som holder familiehjemmeaftener kan bære vidnesbyrd om, at der er større kærlighed mellem forældre, mellem forældrene og børnene, og mellem børnene indbyrdes. Lad os blive ved med at fremhæve dette inspirerede familiehjemmeaftenprogram.

Et andet vigtigt punkt af stor betydning er minoritetsgrupperne inden for kirken. Medlemmerne af majoritetsgrupperne er ansvarlige for at acceptere minoritetsgrupperne inden for deres område, at sørge for fuld deltagelse i fællesskabet og at opmuntre til deltagelse i kirkelivet, så også de kan modtage de velsignelser, der følger med sådanne aktiviteter. Kirkeorganisationerne skal også opmuntre og hjælpe medlemmer af minoritetsgrupper til at acceptere majoriteten og slutte sig til dem. Det øverste Præsidentskab har i et brev af 10. oktober 1972, som nu er blevet genudsendt, redegjort for de grundliggende principper om vejledning på dette område.

Det melkisedekske Præstedømmes afdeling administrerer også programmet for militære forhold. Inden for militæret findes mange stærke medlemmer af kirken, som sætter sig en retfærdig kurs og derefter følger den — og som desuden finder tid til at dele med andre og sørge for at være eksempler på mod og ærlighed over for mange, som særlig har brug for hjælp. Ja, langt borte i fremmede lande holdes trofast familiehjemmeaftener. Vi er levende interesseret i og stolte over de eksempler og den støtte, som vore trofaste medlemmer i militæret yder.

Hjemmelærerarbejdet er en anden funktion af præstedømmet, som vi er interesseret i. Herren har sagt os, at det er en pligt for en præstedømmehjemmelærer at ,,besøge hvert enkelt medlems hjem og formane dem til at bede lydeligt og i løndom samt opfylde alle huslige pligter . . . at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem" (L.&P. 20:51, 53).

Brødre, lad os hver især ære vore kaldelser som hjemmelærere, og de familier, som vi besøger vil, så vel som vor egen, blive velsignet og styrket.

Endnu en kirkefunktion, som vi er levende interesseret i, er præstedømmets GIF, der blev oprettet for næsten tre år siden for at opfylde de enlige voksnes behov — hjælpe dem til at føle, at de har en vigtig plads i kirken — og opmuntre dem til at deltage i en eller anden kirkeaktivitet.

Ældsternes kvorummer er ansvarlige for de enlige brødres indførelse i fællesskabet og aktiviteterne, og hjælpeforeningen har et lignende ansvar for de enlige søstre.

Rapporter fra alle steder i kirken viser, at der er stor fremgang med hensyn til involvering af de enlige voksne — både de unge voksne og specialinteresserne. De findes i fami-

liehjemmeaftengrupper; de udfører missionærarbejde; de fylder deres tilværelse med interessante, værdifulde aktiviteter og letter byrderne for dem, der er tynget af sygdom og mange problemer.

Jeg har personligt besøgt interesse- og unge voksne-grupper i mange dele af verden og har konstateret, at de på hver deres respektive aktivitetsområder bliver mere og mere taknemmelige over livets formål og finder lykke og fred i langt højere grad, end de forventede. Der er sket stor fremgang i disse funktioner, og jer er sikker på mere vil komme, efterhånden som der bliver større forståelse for deres behov.

Et af mine børnebørn, en pige, havde dette at sige om Unge Voksne-programmet: ,,Programmet for Unge Voksne er måske det mest fremragende program, som kirken nogensinde har givet sine unge mennesker. Hvorfor? Fordi det har muligheder for at tilfredsstille alle deres behov, hvadenten det er religion, rekreative eller individuelle behov. Det aller vigtigste er at programmet for Unge Voksne kan forandre menneskers tilværelse. Jeg har set mange rolige, reserverede mennesker, som ellers ikke ville blive lagt mærke til, acceptere ansvarsfulde kaldelser og blive til fremragende ledere. Jo, det er sandelig et inspireret program".

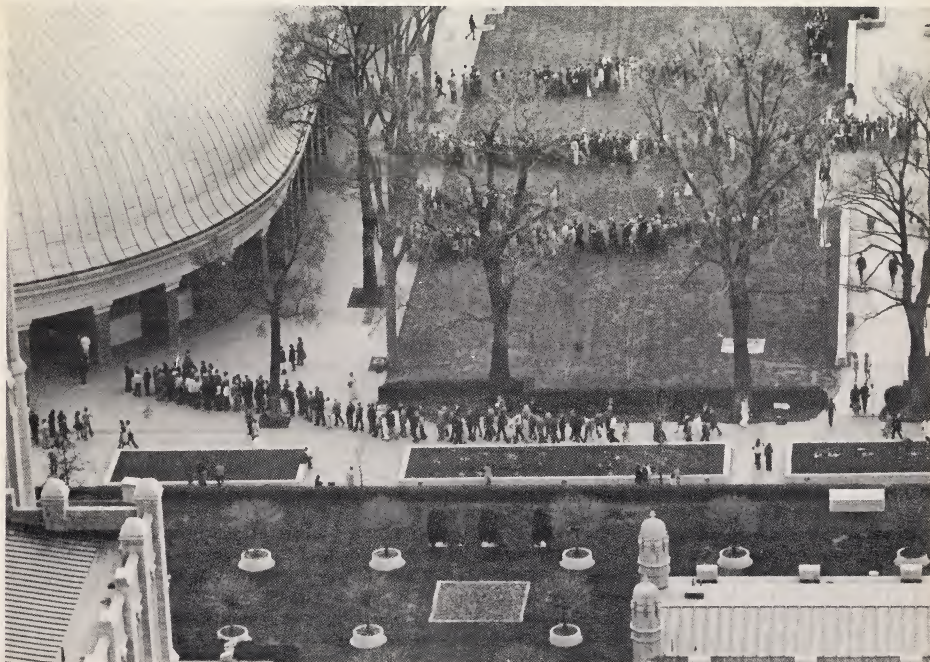
Brødre, hvor burde vi være taknemmelige over at bære præstedømmet i denne tidernes fyldes uddeling. Lad os igen beslutte os til at ære vort præstedømme og vore kaldelser i alle forhold, til enhver tid.

Må jeg som opsummering sige, at uden hensyn til alder, er et af de allervigtigste spørgsmål, som vi før eller senere må besvare, dette: ,,Skal jeg søge efter jordisk rigdom eller efter visdom?"

Jeg ved, at mine forvirrede venner og enhver af os vil finde lykke, fred og evigt liv, når vi søger efter visdom i stedet for rigdom.

Må vi leve på en sådan måde, at vi kan blive værdige til disse velsignelser.

Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at jeg ved, Gud lever, og at Jesus er Kristus. Og jeg ved, at profeten Joseph Smith var redskabet i Herrens hænder til at genoprette Jesu Kristi evangelium i dets fylde, såvel som myndigheden til at handle i Guds navn. Jeg bærer også vidnesbyrd om, at præsident Spencer W. Kimball er en Guds profet. Må Herren støtte og opretholde ham, og må vi også støtte ham på enhver måde. Det beder jeg, i Jesu Kristi navn. Amen.

,,Min sjæl glæder sig ved Herrens pagter" (2. Nephi 11:5)

En lejlighed til at missionere

ÆLDSTE CARLOS E. ASAY
af De halvfjerds øverste Kvorum

Mine brødre, jeg behøver ikke at sige, hvor bange jer er. Mit hjerte hamrer, og jeg føler nødvendigheden af, at Ånden støtter mig, mens jeg bærer mit vidnesbyrd for jer. Som I sikkert forstår, føler jeg mig meget ydmyg overfor denne min kaldelse, og alle mine mangler og svagheder synes at være mangedoblede, når jeg tænker på mine nye opgaver. Jeg ønsker, at I skal vide, at jeg virkelig har et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Af hele mit hjerte ved jeg, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var en profet, og at vi har en levende profet til at lede rigets affærer idag. Jeg ved, at det er rigtigt.

Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed til min kære hustru, til min familie, til det præsiderende Biskopråd, som jeg holder meget af, og til alle de andre, som har hjulpet mig med at berede mig til denne opgave.

Når jeg nu taler en smule om mit vidnesbyrd, vil en oplevelse måske hjælpe. Mens jeg virkede som missionspræsident, havde jeg lejlighed til at diskutere evangeliet og missionærarbejde med en protestantisk præst. Han var nervøs, fordi han havde modtaget en kaldelse til at præsidere over en af hans kirkes missioner, og fordi han havde haft en tidligere, dårlig erfaring, søgte han hjælp. Han kom til mit kontor i Dallas i Texas og sagde, at han i virkeligheden ikke ønskede at modtage missionskaldelsen, men han følte, at han var nødt til det. Han sagde, at han vidste, at vi havde det bedste missionærprogram i verden, og han ønskede at vide, hvorfor vi havde så stor succes. Jeg tror, han var på udkik efter nogle organisationsmæssige tips eller noget i den retning, men jeg vidste, at det ikke var løsningen på hans problem.

Efter at jeg havde tænkt mig lidt om, fortalte jeg manden, at der var fire grundlæggende årsager til, at Herrens program havde succes. Jeg sagde, at for det første blev vi ledet af en levende profet, en mand, som er Guds talerør på jorden, en mand, som modtager inspiration — åbenbaring — på kirkens vegne.

For det andet har vi succes, fordi vi arbejder under det hellige præstedømmes kraft og myndighed. Vi påtager os ikke selv den myndighed, men den gives os ved håndspålæggelse, og vi bliver retteligt delegeret til at gå ud og prædike evangeliet. Vi bærer præstedømmet.

For det tredie har vi succes, fordi vi forkynder Jesu Kristi evangeliums fylde, således som det er gengivet idag. Vi spiller ikke, som ældste Packer har lært os, på klaverets ene nøgle. Vi spiller på hele klaviaturet. Vi ved, hvorfor vi er her, vi ved, hvad vi bør berede os til, og vi ved, hvor vi har været.

Og for det fjerde har vi succes, fordi vi udfører alt på grundlag af det personlige vidnesbyrds kraft og styrke. Vore unge mennesker går ud og prædiker, ikke i forventning om at få noget til gengæld, men fordi de har et vidnesbyrd. De opsætter uddannelsen og udskyder personlige planer, så de kan rejse ud og dele vidnesbyrdet med verden. Jeg sagde, at hvis hans kirke kan gennemføre et program med en profet, der leder ved hjælp af præstedømmets kraft, og belærer om evangeliets fylde på det personlige vidnesbyrds styrke, kan han gøre nøjagtigt det, som vi gør. Jeg sagde, der er ikke nogen grund for ham til at gennemgå alt det besvær. Hos os kører det allerede, som det skal. ,,Hvorfor slutter De Dem ikke til os?" Han tog dog ikke mod min indbydelse. Det er sandt. Og, åh, hvor er jeg lykkelig over muligheden for at spille en aktiv rolle igen i missionærarbejdet.

Måske kan jeg slutte med at henvise til, hvad Nephi sagde: ,,Min sjæl fryder sig over skrifterne" (2. Nephi 4:15). Det gør min også. Han sagde: ,,Min sjæl glæder sig ved at bevise for mit folk sandheden af Kristi komme" (2. Nephi 11:4). Min sjæl fryder sig også ved det. Han sagde: ,,Min sjæl glæder sig ved Herrens pagter, som han har gjort med vore fædre, ja, min sjæl glæder sig ved hans nåde og hans retfærdighed, magt og barmhjertighed, ved den store og evige plan til befrielse fra døden" (2. Nephi 11:5). Min sjæl glæder sig også ved det. Og han sagde: ,,Min sjæl glæder sig ved at bevise for mit folk, at dersom Kristus ikke kom, måtte alle mennesker omkomme" (2. Nephi 11:6). Jeg ved, det er rigtigt.

Jeg beder om, at Herren vil velsigne mig og sætte mig i stand til at leve op til det arbejde, som ligger forude; at han vil være tålmodig med mig og tilgive mig alle mine synder og mangler. Jeg støtter profeten. Jeg støtter Brødrene. Jeg er ydmyg ved tanken om at skulle arbejde sammen med dem. I Jesu Kristi navn. Amen.

En nyligt kaldet generalautoritets vidnesbyrd

Lær lydighed og tjeneste

ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD, jr.
af De halvfjerds' øverste Kvorum

Mine kære brødre. Jeg er taknemmelig over, at broder Asay har givet udtryk også for mine følelser. Jeg er også taknemmelig over at vide, at jeg ikke er den eneste, hvis hjerte banker i halsen.

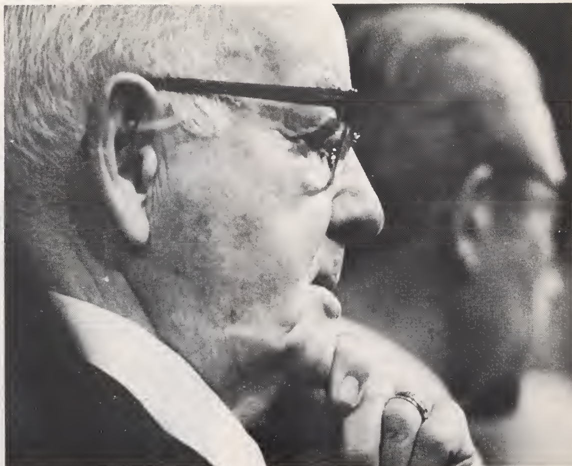
Som jeg overvejede muligheden for at skulle bære mit vidnesbyrd i aften for jer, gik mine tanker mange år tilbage i tiden, da jeg var i Det aronske Præstedømme og deltog i et præstedømmemøde her i Tabernaklet. På en eller anden måde var jeg selv og en kammerat kommet herover ved de stole, hvor vi ikke havde noget at gøre, umiddelbart før begyndelsen af præstedømmemødet. Præsident George Albert Smith så på sin venlige måde vores vanskeligheder, idet han blev klar over, at vi ikke havde noget sted at gå hen, og så indbød han os til at sidde på disse trin ved siden af talerstolen. Jeg sad dér sammen med min ven ved siden af de store, røde stole, som generalautoriteterne sad i, og betragtede, hvad der gik for sig ved det store præstedømmemøde, og kunne ikke drømme om, at jeg nogensinde igen skulle komme så nær til denne talerstol.

Da vi forlod konferencen husker jeg, at jeg sagde til min ven: ,,Det må være dejligt at være en generalautoritet; så ville man have en af de store, røde stole af sidde i".

Jeg vil gerne sige, min brødre, at jeg nu har siddet i en af de store, røde stole nogle få minutter, og mit hjertes største ønske er, at jeg gennem lydighed og tjeneste vil lære at befinde mig godt i den store, røde stol. Jeg beder Herren velsigne mig, så jeg på rette vis kan repræsentere præsident Kimball, hans rådgivere, De tolvs Råd, og alle mine brødre blandt generalautoriteterne således at jeg så må udføre Herrens vilje og ærinde, hvad det end drejer sig om.

Jeg takker min hustru, mine syv børn, min mor og min far, for at have gjort denne kaldelse mulig. Jeg lover min fulde støtte og loyalitet til mine brødre og til Herren og beder hans fred og velsignelse være med mig, som jeg vokser i min opgave.

Jeg har et stort vidnesbyrd om evangeliet, for jeg ved, at det er sandt. Jeg bringer hilsener fra de hellige i det østlige Canada og alle missionærerne dér til alle brødre i præstedømmet rundt omkring i verden. Jeg efterlader dette vidnesbyrd ydmygt og i vor Herre, Jesu Kristi velsignede navn. Amen.

Fire tanker ved udpegelsen til De halvfjerds første Kvorum

Om at acceptere kaldelsen

ÆLDSTE JOHN H. GROBERG
af De halvfjerds første Kvorum

Mine kære brødre; ved en lejlighed som denne, føler man så meget, men siger kun så lidt. Men jeg føler det vigtigt at jeg siger fire ting.

For det første vil jeg gerne offentligt og i Herrens og hans tjeneres nærvær acceptere indbydelsen, som præsident Kimball har givet mig, til at bruge resten af mit liv i Herrens tjeneste.

For det andet ønsker jeg at bede om jeres hjælp. Jeg erkender, at jeg er svag, og jeg behøver jeres hjælp. Når jeg de sidste par dage har foretaget nogle svære selvransagelser, er jeg kommet til den uundgåelige konklusion, at mange, hvis ikke alle, af mine såkaldte ,,resultater" i langt højere grad er resultatet af andres anstrengelser end af min egen indsats.

Vi hører ofte om behovet hos vore afdøde slægtninge, for at vi tager til templet og gør tempelarbejde for dem; det vil sige, at vi tænker på deres afhængighed af os. Selvom jeg ikke har en fuldstændig forståelse af alt det, ønsker jeg at bære vidnesbyrd om, at jeg er sikker på, at vi i mindst lige så høj grad er afhængige af dem, som de er af os. Vi må hjælpe hinanden. Vor frelse afhænger af det.

For det tredie vil jeg gerne udtrykke påskønnelse til alle de, som har været så venlige og tålmodige overfor mig, til de ledere i kirken, som jeg ved har skåret tænder, når de sommetider har betragtet de fejl, jeg har gjort og alligevel tålmodigt har ledet og styret mig. Jeg håber og beder, at jeg må være lige så venlig og tålmodig mod andre, som de har være mod mig, i en hvilken som helst opgave jeg får tildelt. Jeg udtrykker påskønnelse for min hustru og mine børn, mine forældre, venner og naboer. Ingen kunne have bedre naboer, end vi har.

Det blev nævnt, at vi skulle lytte til vore hustruer. De har egenskaber, som vi ikke har. I mange tilfælde bør vi lytte til kvindelig intuition. Da vi beredte os til at rejse herned, sagde min kone: ,,Var der ikke noget med at vi skulle give en meddelse til avisen?"

Jeg sagde: ,,Nej, de sagde, at de havde alle de oplysninger, de behøvede."

Hun sagde: ,,Jeg vil vædde på, at de får det galt i halsen."

Og rigtig nok: Da vi åbnede The Church News, havde de glemt to af vore børn. Til jeres oplysning, har vi en lille Jennie Marie og en Viki Ann, som kom efter Thomas, som er nævnt i bladet. Jeg sagde til Jean, at jeg nok skulle få det rettet.

Men jeg kan ikke i ord udtrykke min påskønnelse for min hustru og mine børn. Måske bare dette: at jeg elsker hende — det har jeg altid gjort, og jeg vil altid gøre det, og jeg elsker også vore børn.

Og endelig vil jeg bære mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at vor Fader i Himlen lever, og, måske af større vigtighed, jeg ved, at han elsker os som sine børn. Jeg ved, at Jesus er denne verdens Frelser. Jeg ved, at han elsker os. Han er vores ven med alt hvad dette ord betyder. Han elsker enhver.

Mine særlige erfaringer knytter sig til folkene i Sydhavet. Jeg vil bare gerne udtrykke min særlig *Ofa Atu* (dybfølte kærlighed) til det stille, godhjertede folk på Sydhavsøerne. I har blødgjort min sjæl, frelst mit liv, vist mig betydningen af offer og kærlighed og vist mig den uforlignelige tros velsignelse.

Jeg ved, at Joseph Smith er en Guds profet, at præsident Kimball er en Guds profet. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

At se tingene klarere.

Når forløsningens time er kommet, er forberedelsens time slut

Råb det ud fra hustagene

ÆLDSTE JACOB DE JAGER
af De halvfjerds øverste Råd

Mine elskede brødre; hvor er det vidunderligt i min nye kaldelse ved opbygningen af Guds rige personligt at gøre bekendtskab med så mange værdige, udvalgte sønner af vor himmelske Fader, om hvilke jeg helt sikkert ved, at Jesus sagde: ,,I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer" (Johs. 15:16); og om hvem profeten Joseph Smith sagde: ,,I er dem, som min Fader har givet mig, I er mine venner" (L.&P. 84:63).

Der er ingen tvivl i mit sind om, at Herren har bragt os sammen her, for det blev åbenbaret gennem profeten Joseph Smith: ,,Og den, som er tro, skal blive gjort stærk på hvert sted; og jeg, Herren, vil gå med jer" (L.&P. 66:8).

Vi er kommet hertil fra alle jordens hjørner, og jeg selv fra en lille by i Holland, hvor der kun bor fire medlemmer af kirken. Derfor er jeg sikker på, at mange af jer kan fortælle en interessant historie om jeres omvendelse og dåb ind i kirken; om jeres første kontakt med missionærene; og om de tre stader, vi alle må gennemgå, når vi kommer ind i riget her på jorden — indgangsstadet, udviklingsstadet og forvaltningsstadet — altsammen en del af menneskets udviklingsproces fra forudtilværelsen til livet herefter.

Formålet med min tilstedeværelse her iaften er, at jeg skal dele mit vidnesbyrd med jer, og som følge deraf dele min lykke med jer.

For siden den første gang missionærerne bankede på vor dør i Holland, siden søster de Jager og jeg selv blev døbt i Toronto i Canada, hvor vi dengang boede, siden jeg havde det store privilegium at døbe min egen søn og datter formedelst Det hellige melkisedekske Præstedømmes kraft og siden vort ægteskab for tid og evighed i Schweiz-templet hvor vore børn blev beseglet til os, er vores lykke og glæde i riget vokset og vokset og vokset.

Og nu, som kronen på værket, tjener vores søn Michael i en fuldtids mission på øen Jave i Indonesien. Han underviser nu personligt vidunderlige mennesker derovre om det, som vi hans forældre og så mange hengivne lærere har lært ham med kærlighed og tålmodighed — frelsesplanen i alle dens detaljer.

Da han forlod Holland for at rejse til Java, den ø hvor han er født, havde vi gjort, hvad der stod i vor magt for at berede ham til den hellige kaldelse at være missionær, således som Herren har befalet det. For det er skrevet i Lære og Pagter, afsnit 68: ,,De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren" (L.&P. 68:28).

Hvor var vi dog taknemmelige og glade, da vi hørte, at han ved inspiration var kaldet til at tjene et sted, helt i overensstemmelse med en åbenbaring, givet gennem profeten Joseph Smith: ,,Udsend min kirkes ældster til folkene, som bor langt borte, til øerne i havet. Send dem til fremmede lande" (L.&P. 133:8).

Jeg bevidner med stor glæde og i al ydmyghed til alle jer, der er samlet her, at denne vor søns mission, titusinder af *miles* borte fra hjemmet, har bragt ham nærmere til os end nogensinde før; at vi derhjemme tager del i de velsignelser, han får fra Herren for sin trofasthed og flid i arbejdet; og at vi er en lykkeligere familie på grund deraf.

Må jeg derfor erindre og opmuntre alle fædre til at berede deres børn til at udfylde en mission, således som Guds profet har befalet det. Fædre, vid dette: ,,Og enhver, der findes at være en retskaffen og klog husholder, skal indgå til sin Herres glæde og arve det evige liv" (L.&P. 51:19). Den del af dette løfte, ,,skal ingå til sin Herres glæde," er givet os for dette liv, mens vi er her på jorden. Og hvis vi er trofaste og retskafne og kloge forvaltere nu, skal vi ,,indgå til (vor) Herres glæde," nemlig til vor Frelser og berede os til evigt liv. Ja, brødre, vi afgør, hvor vi skal være, når vi forlader dette jordeliv, for når forløsningens time er kommet, er forberedelsens time slut.

Jeg bevinder for jer som en lykkelig hollænder, som fandt Jesu Kristi evangelium som en Liahona i sit liv, at ved at efterleve befalingerne får vi glæde idag, imorgen og i al evighed. Og hvorend du er kommet fra, så råb det ud fra hustagene: ,,Guds rige er blevet gengivet til jorden ved profeten Joseph Smith". Og hvis I lider af akrofobi — det vil sige svimmelhed — så lad være med at klatre op på taget men bliv simpelthen ved jorden og giv jeres venner og naboer det samme budskab: ,,Guds rige er blevet gengivet til jorden ved profeten Joseph Smith".

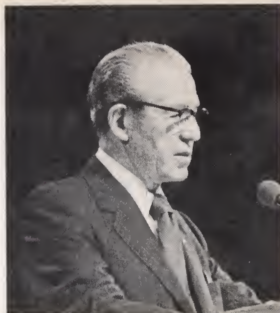
Som det er med den Liahona, jeg har fundet i min tilværelse, kan I læse om Herrens veje i denne uddeling i kirkens blade, og jeres familie og vores familie vil blive bedre deraf. Det er velsignelser, der kommer til trofaste sidste dages hellige familier overalt i verden, bringende stor glæde og lykke ind i deres tilværelse.

I, som er amerikanere og forsamlet her, har et udtryk, som jeg har lært, og som siger: ,,Livet er ikke bare fersken og fløde". Og selvom vi i sæsonen har en masse ferskener i

Holland og fløde nok hele året rundt, er vi lykkelige for den sikre viden, at Herren har anbragt os på denne jord som en del af hans store plan om frelse. Det er det, brødre, som bringer os glæde.

Til slut bærer jeg mit vidnesbyrd om, at disse brødre, med hvem jeg har det privilegium at være sammen med på forhøjningen idag, er mænd af Gud, at præsident Spencer W. Kimball i sandhed er den levende Guds profet i disse de sidste dage. Jeg bevidner, at disse brødre, som er medlemmer af De tolvs Råd i sandhed er kaldede til at være særlige vidner om Kristi navn i hele verden, ligesom medlemmerne af De halvfjerds øverste Råd er blevet kaldet til at prædike evangeliet i hele verden. Jeg elsker og beundrer dem for det eksempel de er, for deres venskab og for den måde, de ved Ånden belærer os om alt det, vi må gøre for at kunne vende tilbage til vor himmelske Fader.

Denne konference vil røre vore hjerter og forandre vor tilværelse, og jeg bærer vidnesbyrd for jer, at jeres tilværelse ikke vil være den samme, når I vender tilbage til jeres ward og grene. Vi vil komme tilbage opbyggede, klogere, mere følsomme over for andres behov og bedre udstyret med den kundskab, vi behøver i vore hjem, og derfor vil vi blive lykkeligere og komme nærmere til vor himmelske Fader. Må fred og lykke være med jer denne dag og altid, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste L. Tom Perry og en ung ven.

Mine elskede brødre. Jeg har i høj grad glædet mig over og ønsker at hylde dette mandskor for den fine og smukke sang, de har glædet os med i aften. Jeg har også været glad for brødrenes vidnesbyrd, og især det, vi har hørt fra disse brødre, som er blevet kaldede, indsatte og ordinerede som medlemmer af De halvfjerds øverste Kvorum.

Det er et stort privilegium og et tungt ansvar at stå foran en forsamling af præstedømmet. Intet sted i hele verden kan man finde så fine, rene, hæderlige og pålidelige mænd, der enkeltvis og som en gruppe har større kraft. I er blevet kaldet, ordineret og har fået præstedømmet givet jer af sådanne, som har myndighed fra Gud.

Der er heller ikke nogen mænd uden for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har dette præstedømme eller myndighed til at tale eller handle i Herrens navn. Jeg skælver og frygter, som jeg står foran jer og tænker på, hvad denne forsamling er og repræsenterer — *skælver* på grund af det store ansvar, der er lagt på præstedømmet, og *frygter,* fordi vi ikke gør alt det, som Herren ønsker, vi skal gøre.

Aldrig før har jeg så tydeligt følt behovet for og vigtigheden af præstedømmet i verden og behovet for, at hver eneste en af os ærer vort præstedømme, ærer vore kaldelser og bidrager, hvorsomhelst vi kan, til fremme af sandhedens sag og retfærdighed og fred rundt om i verden. Medens jeg taler til jer, beder jeg ydmygt om, at

,,Hav mod og mandskraft, udholdenhed og beslutsomhed til at gøre det, som Herren ønsker, du skal gøre."

Tager du dit præstedømme for givet?

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Ånden og Herrens velsignelser vil være med os og inspirere os.

Kirkens styrke, kirkens vækst og opbygningen af Guds rige her på jorden er afhængig af, hvordan vi udfører vores pligt.

I aften vil jeg gerne tale om præstedømmets betydning, og hvad Herren forventer af de, der bærer det. Vi burde alle erkende, at der ikke i verden er noget mægtigere end Guds præstedømme. Imidlertid frygter jeg, at nogle alt for ofte tager det for givet og betragter det som en *ret* og ikke som et *privilegium*. Mange synes at mene, at *alderen* er afgørende for, hvornår de er berettiget til at modtage præstedømmet eller forfremmes deri.

Lad os standse op et øjeblik og tænke på den store betydning, Herren tillagde Det aronske Præstedømme, da det blev gengivet. Johannes Døberen, som døbte Frelseren, blev sendt for at gengive Det aronske Præstedømme. Idet han lagde hænderne på Joseph Smiths og Oliver Cowderys hoveder, sagde han:

,,I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer ***nøglerne til engles betjening*** og til ***omvendelsens evangelium*** og til ***dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse***" (L.&P. 13, fremhævelser tilføjet).

Vi burde alle erkende, at store retfærdigheds-gerninger kan og bliver udført af Det aronske Præstedømme. Præsident Wilford Woodruff fortæller om en oplevelse, han havde. Han sagde:

,,Jeg var stærkt tilskyndet tre gange til at gå hen og advare Father Hakeman (en af de tidlige apostle). Tilsidst gjorde jeg det i henhold til Guds befaling til mig. Tredie gang jeg mødtes med ham, syntes hans hus at være fuld af onde ånder, og jeg var åndeligt bekymret over denne tilkendegivelse. Da jeg havde afleveret min advarsel, forlod jeg ham. Han fulgte efter mig i den hensigt at dræbe mig. Jeg var ikke i tvivl om hans hensigt, for den var vist mig i et syn. Da han kom derhen, hvor jeg var, faldt han død om for mine fødder, som om han var blevet ramt af et lyn fra himlen. Jeg var da en præst, men Gud forsvarede mig og bevarede mit liv. Jeg taler om dette, fordi det er et princip, der er blevet tilkendegivet i Guds kirke i denne generation, såvel som i andre. Jeg nød engles betjening, mens jeg indebar en præsts embede. Jeg havde syner og åbenbaringer. Jeg rejste tusinder af *miles*. Jeg døbte mennesker, selvom jeg ikke kunne give dem håndspålæggelse og bekræftelse, for jeg havde ikke myndighed til at gøre det." (,,Millennial Star" 1891, 53:641-42)

Han sagde også: ,,Jeg ønsker at gøre indtryk på jer med den kendsgerning, at det ikke gør nogen forskel, hvadenten man er præst eller apostel, hvis blot man ærer sin kaldelse. En præst indehaver nøglerne til engles betjening. Aldrig i livet som apostel, som halvfjerds eller som ældste, har jeg nogensinde haft større beskyttelse af Herren, end mens jeg havde embedet som præst. Herren åbenbarede for mig gennem syner, gennem åbenbaringer og ved Helligånden meget, som lå forude." (,,Millenial Star", 1891, 53:629)

Men naturligvis erkender vi allesammen, at den inspiration og åbenbaring, som han modtog som præst, og som vi allesammen kan modtage, er til den enkeltes gavn og vejledning, ikke for kirken.

Betydningen af Det aronske Præstedømme fremhæves også af den kendsgerning, at Herren udpegede biskoprådet til præsidentskab over dette præstedømme, nemlig det biskopråd, som indehaver nøglerne til og myndigheden over det præstedømme. Jeg ved ikke, hvordan I føler med hensyn til det, men hver gang jeg ser Det aronske Præstedømme administrere og omdele nadveren, tænker jeg på, hvilket stort og vidunderligt privilegium det er for disse unge mænd at være med dertil. Jeg ved, at Herren ønsker, de skal være værdige og ærbødige, og ikke kan lide det, når de ikke er det.

Herren nævner et andet privilegium og et andet ansvar i Det aronske Præstedømme med disse ord:

,,Tag derfor dem med jer, der er ordineret til det mindre præstedømme, og send dem i forvejen, at de kan træffe foranstaltninger for forsamlinger og berede vejen og afholde møder, hvor I ikke selv kan være til stede" (L.&P. 84:107).

I de sidste par år har jeg haft det privilegium at være hjemmelærer sammen med en ordineret lærer en del af tiden og en præst, som jeg underviser med i øjeblikket. De træffer aftaler og tager deres tur med at præsentere og lede diskussionen. Forleden dag ringede min hjemmelærerkammerat og sagde, at overhovedet for en af de familier, vi besøger, var på hospitalet, og foreslog, at vi skulle tage ud og se til ham. Det gjorde vi, og vi velsignede ham.

Uden hensyn til hvilket præstedømme vi bærer, finder vi stor glæde og tilfredsstillelse ved at udføre vore pligter, hvis vi holder os rene og i harmoni med Herrens Ånd. Når vi modtager præstedømmet, indgår vi visse pagter med Herren, som er bindende og af stor betydning. Og han forventer, at vi holder de pagter. Her vil jeg gerne citere nogle dele af præstedømmets pagt:

,,Thi de, der er *trofaste* og får disse to præstedømmer, og som *ærer deres kaldelse,* bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte . . .

Og nu giver jeg jer den befaling, at I skal vogte jer og give flittigt agt på det evige livs ord.

Thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund" (L.&P. 84:33-34, 43-44. Fremhævelse tilføjet).

Hvilken storslået velsignelse, hvilket

løfte og ansvar. Og det er til enhver, som vil holde pagten og gælder enhver af os. De første fem ord af pagten er ,,Thi de, der er trofaste".

Med hensyn til trofasthed, vil jeg gerne sige nogle få ord om visdomsordet, dyd, ærlighed og overholdelse af befalingerne. Herren har sagt:

,,Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Johs. 14:15)

Jeg er sikker på, at enhver mand, der er inden for min stemmes rækkevidde i aften, vil sige, at han elsker Herren. Men hvordan beviser han det? Jesus sagde: ,,Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!"

Jeg erkender, at der er meget ondt i verden idag. Satan er fri, og sommetider bliver vi svært fristet af ham og hans horde til at gøre noget, som vi ved, at vi ikke burde gøre, og i mange tilfælde overgiver vi os, fordi vi ønsker at være populære hos vore kammerater. Imidlertid gør det, at vi bærer præstedømmet, os anderledes, og vi må være beredt til at være anderledes, til at være adskilt fra verdens metoder og parate og villige til at gøre det Herrens arbejde, som han har kaldet os til at udføre.

Selvom videnskaben har bevist, at brug af te, kaffe, tobak, narkotika og alkohol er skadelig for legemet, så har verden ikke visdomsordet. Vi er anderledes end verden derved, at Herren har givet os visdomsordet som befaling med en fantastisk velsignelse og løfte, således som det er nedskrevet i afsnit 89 i Lære og Pagter.

I aften vil jer gerne dele en oplevelse med jer og fortælle en historie om at holde visdomsordet. Da jeg var præsident for Edmonton Gren i Canada, havde jeg ansvaret for præsternes gruppe. Vi plejede at mødes i kælderen til en frimurerloge-bygning, der havde lervægge og lergulve. En af præsterne ved navn Max spillede med på sin skoles basketball-hold. Han var det eneste medlem af kirken på det hold. De andre drenge havde naturligvis ingen skrupler med hensyn til at bruge te, kaffe og tobak og sommetider drikke alkohol. Mac holdt selvfølgelig visdomsordet strengt. han fortalte gerne kammeraterne om visdomsordet og det farlige ved at bryde det, og han fortalte dem, at Herren havde lovet, de skulle løbe og ikke blive trætte og gå og ikke blive matte, hvis de holdt visdomsordet. Han forsikrede dem, at de ville blive bedre basketball-spillere, hvis de afholdt sig fra at bruge de ting. Han var en top-spiller, og drengene respekterede ham. Det varede ikke længe, før de allesammen holdt visdomsordet.

For et par uger siden var jeg i Houston i Texas og blev der mødt af den unge mand og hans familie. Han fortalte om dengang, vi plejede at mødes i kælderen til den frimureloge-bygning og om noget af det, som han huskede, at jeg havde lært dem. Så fortalte jeg familien om hans oplevelse med og indflydelse på basketball-holdet, idet jeg fremhævede, at folk altid respekterer en, som vil leve op til sine standarder, og at han selv vil have stor gavn deraf. Max er nu chef-geolog i et af de største oliekompagnier i Houston.

Jeg vil gerne fortælle jer om en ung mands oplevelse. Lad os kalde ham John. Han rejste til øststaterne (i USA) for at blive uddannet til officer. En nyudnævnt, højtstående officer besøgte skolen, og de arrangerede en banket til hans ære. Og ved hver kuvert var der anbragt er coktailglas.

Da tidspunktet var inde, rejste alle de vordende officerer sig med coktailglasset i hånden for at skåle med den besøgende officer — dvs, alle med undtagelse af én — som i stedet løftede sit glas mælk. Det kræver sandelig mod, ikke sandt? Tænk at stå dér sammen med alle disse officerer og se alle disse coktail-glas blive løftet, og selv stå med et glas mælk i hånden.

Well. Officeren så det selvfølgelig, og gik direkte til den unge mand, da underholdningen var forbi og spurgte: ,,Hvorfor skålede De med et glas mælk?"

,,Joh, ser De", svarede han. ,,Jeg har aldrig i mit liv drukket alkohol. Jeg ønsker ikke at røre det. Mine forældre ville ikke ønske, at jeg skulle gøre det. Og jeg mente heller ikke, at De ville ønske det. Jeg ville gerne skåle med Dem, så jeg mente, De kunne være tilfreds, hvis jeg skålede med det, jeg er vant til at drikke."

Officeren sagde: ,,Kom hen på mit kontor imorgen".

Jeg går ud fra, at den unge mand tilbragte en søvnløs nat, men da han nærste morgen trådte ind på officerens kontor, hvad skete der så? Officeren gav ham en stilling i sin stab med denne forklaring: ,,Jeg ønsker at være omgivet af mænd, som har mod til at gøre det, som de mener er ret, uden hensyn til, hvad nogen anden måtte mene om det."

I hele min tid, brødre, har jeg aldrig oplevet et øjeblik, hvor efterlevelse af kirkens standarder berøvede mig noget eller forsinkede mine forfremmelser eller muligheder. Det er helt sikkert, at ingen kan føle og mene, at han ærer præstedømmet, samtidig med at han bryder visdomsordet.

Og nu med hensyn til dyd. Umoralitet er så almindelig i verden, at det endog øver indflydelse på nogle præstedømmebærere, og det er noget, der gør mig meget ked af det. Herren har definitivt sagt: ,,Du må ikke bedrive hor" (2. Mosebog 20:14).

Paulus sagde i brevet til korinterne: ,,Eller ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Far ikke vild! hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller de, der øver den" (1. Kor 6:9).

Helaman advarede i en tale sit folk med disse ord: ,,Ja, I er næsten allerede nu modne til evig fordærvelse på grund af mord, utugt og ugudelighed, og dersom I ikke omvender jer, vil den snart komme over jer" (Helaman 8:26).

Hvorsomhelst vi er sammen med drenge og piger eller unge mænd og unge kvinder, er det af yderste vigtighed, at vi husker på, hvem vi er og handler i overensstemmelse dermed og aldrig lader os føre ud i fristelser, der vil føre til overtrædelse. Vi er Guds åndelige børn, der bærer præstedømmet, hvorfor vi må ære og respektere vore kaldelse. At bryde kyskhedsloven er til stor sorg for Herren og i høj grad skadelig og nedværdigende. Det medfører hjertesorg, samvittighedskvaler og berøver os en af mange muligheder og velsignelser, som Herren har beredt for de trofaste, som at udføre en mission, komme i

templet, blive forfremmet i præstedømmet og indehave ansvarsfulde stillinger i kirkens organisationer.

Jeg beder ydmygt hver eneste aften og morgen, at vore medlemmer vil have ønske om og beslutsomhed og styrke til at holde sig moralsk rene, og jeg beder hver eneste af jer her i aften om at beslutte jer til at leve, således som Herren ønsker, I skal leve, og holde jer fri fra alvorlig fristelse og overtrædelse.

Og nu vil jeg sige noget om ærlighed. Der findes ingen større karakteregenskab end ærlighed i alt, hvad vi foretager os. Endnu mens jeg var en lille dreng lærte mine forældre mig aldrig at lyve.

Hvis nogen af jer er skyldig i alvorlig synd eller overtrædelse, vil jeg opfordre jer til at bekende den, omvende jer og gøre op med jer selv, så I kan berede jer til at glæde jer over de velsignelser, som I ikke kan komme til at nyde på anden måde.

Jeg er meget ked af at måtte rapportere, at der har været tilfælde, hvor mennesker, både mænd og kvinder, har løjet for at komme ind i templet og for at komme på mission. Herren har sagt, at intet urent kan komme ind i Guds tempel (se L.&P. 97:15). Når man bliver interviewet for at få en tempelanbefaling, bør man gøre sig klart, at biskoppen og stavspræsidenten repræsenterer Herren, og at deres svar er til Herren og deres løfter er til Herren. Herren ved god besked og lader sig ikke narre.

Vi har tilfælde, hvor nogle er taget uværdige til templet og i årevis har levet med en dårlig samvittighed og har spekuleret på, om ordinanserne vil være bindende og effektive, hvorefter de er kommet hjertenedbrudte til kirkens præsident for at bede om tilgivelse og få sagen opklaret. Lad os være ærlige, sanddru, kyske, velgørende og dydige (se trettende trosartikel).

Vordende missionærer bør gøre sig klart, at Herren ønsker en, som han kan have tillid til, en, som er ren og værdig i enhver henseende, til at repræsentere ham i missionsmarken. Hvis du ikke er værdig, så acceptér ikke kaldelsen, lyv ikke for at komme afsted, men bered dig gennem omvendelse på at rejse. Det er meget bedre at vente et år eller flere, end at rejse uværdig. Hav mod og manddomskraft, fasthed og beslutsomhed til at se kensgerningerne i øjnene og til at berede dig på enhver måde til at gøre det, som Herren ønsker, du skal gøre.

Lad os lytte til og altid huske denne betydningsfulde udtalelse af afdøde Richard L. Evans:

,,Sommetider og under bestemte forhold er det muligt at undslippe mange ting: f.eks. fængselsmure, falske venner, dårligt selskab, kedelige mennesker og gamle omgivelser — men aldrig os selv. Når vi lægger os om aftenen, ligger vi dér med vore egne tanker — hvadenten vi bryder os om dem eller ikke. Når vi vågner om morgenen, er vi der stadig — hvadenten vi kan lide os selv eller ikke. Det mest vedvarende i livet (og vi tvivler ikke om, at det også gælder i døden) er vores egen samvittighed. Og når det er tilfældet, så er der ikke noget mere beklageligt menneske end det, som ikke befinder sig godt i sit eget selskab — uden hensyn til hvor han løber hen eller hvor hurtigt eller hvor langt." (Richard L. Evans: ,,Richard Evans Quote Book", Salt Lake City 1971, side 214)

Herren har sørget for en måde, hvorpå man kan løses fra en sådan tilstand. Han sagde:

,,Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu. Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem" (L.&P. 58:42-43)

Lad os altid huske på, at vi bærere af præstedømmet er Guds kongelige armé. Vi er alle frivillige. Vi fører krig mod djævelen og alt ondt. Det er en kamp mellem godt og ondt, liv og død og for det evige liv. Jesus Kristus er vor leder — vor general. Spencer W. Kimball er vor ledende befalingsmand. Præstedømmet er vor styrke, og vi må ikke svække vor hær ved at bryde visdomsordet, ved at være umoralsk, ved at være uærlige eller upålidelige. Vi må forblive stærke og følge vor ledende befalingsmands ordrer.

Hvis vi skal vinde, kan vi ikke have soldater, der skulker. Vi kan ikke have desertører. Vi har brug for at have en loyal, hengiven, indviet og forenet front. Vi kan ikke tabe, hvis vi forbliver rene, lydige og trofaste i troen. Lad os også huske, at enhver, der er illoyal, svækker vores hær og lad os bede, at det ikke bliver en af os. Det er Herrens værk, vi er engageret i. Dette er hans kirke og rige her på jorden. Vi ledes af Herren gennem vor præsident og profet Spencer W. Kimball. Må vi følge vor leder, ære præstedømmet, ære de kaldelser, vi har fået tildelt og vise os værdige på enhver måde. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Unge mænd har behov for fædre, der er et eksempel for dem m.h.t. lederskab, og som giver dem mulighed for at udvikle sig.

Drenge har brug for helte i nærheden

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

I den lange række af ti-år, hvor jeg er kommet til konferencer, har jeg været dybt grebet af det store antal unge mænd — drenge — som er kommet sammen med deres fædre. Jeg har gang efter gang lagt mærke til bestemte mænd, opvokset i kirken, som har bragt alle deres sønner med sig, hvadenten det er fire, seks, otte eller ti, og de har glædet sig sammen over mødet.

Jeg håber, at enhver dreng, der er tilstede her iaften, føler på den måde overfor sin far og giver udtryk for sin hengivenhed for ham og fortæller ham, hvor taknemmelig han er over at have en far, der er trofast og pålidelig.

Vi håber, at I som sønner, ægtemænd, fædre og bedstefædre vil være omsorgsfulde og betænksomme over for jeres søstre, jeres mødre, jeres hustruer og jeres bedstemødre. Præstedømmet præsiderer i hjemmet, men det må præsidere som Jesus præsiderer over sin kirke — i kærlighed, i tjeneste, i ømhed og ved eksempel.

Herren har giver en vis del af sin myndighed til alle bærere af præstedømmet, men vi kan kun aftappe himlens kræfter på basis af vores personlige retskaffenhed. For at præstedømmets kraft virkelig kan føles i en familie, kræves der derfor retfærdighed af mænd og kvinder. Vi gør alle vore præstedømmebærere opmærksom på at vort forhold til vore hustruer, mødre og søstre bør være sådan, at vi knæler sammen,hvadenten det er ved alteret i templet eller i vort eget hjem. Vi tjener hinanden, side ved side, i et skønt partnerskab.

Brødre, vi er bekymrede over behovet for at skaffe bestandige og betydningsfulde muligheder for vore unge mænd til at udvikle deres sjæl gennem tjeneste. Unge mænd bliver sædvanligvis ikke passive i kirken på grund af, at de får for mange betydningsfulde ting at gøre. Ingen ung mand, som virkelig selv har opnået et vidnesbyrd om, at evangeliet virker i menneskers tilværelse, vil forlade sine pligter i riget og efterlade dem ugjorte. Vi håber, at vore biskopråd, som har en særlig forvaltning i denne henseende, vil sørge for, at der foregår effektive kvorum-aktiviteter og findes aktive ungdomskomiteer. Eftersom vore unge mænd lærer at styre kvorummer, velsigner de ikke blot de unge i Det aronske Præstedømme i disse kvorummer, men de bereder også dem selv til fremtidige fædre og kommende ledere af kvorummerne i Det melkisedekske Præstedømme. De har behov for nogen erfaring i ledelse, nogen erfaring i tjeneste-projekter, nogle erfaringer i at tale, og lede møder, og nogle erfaringer i at opbygge et passende forhold til unge kvinder.

Vi er igang med at opbygge en kongelig generation — af hvilke tusinder sidder hos os her i aften — som har en special opgave. Vi må forsyne dem med særlige erfaringer med hensyn til at studere skrifterne, til at tjene deres næste og til at være ydende og kærlige medlemmer af deres familie. Alt det kræver naturligvis tid til planlægning og tid til indførelse — alt andet end den tilfældighed, som vi sommetider ser hos nogle fædre og voksne ledere. Vi har grund til at mene, brødre, at verdens indflydelse på vores SDH-ungdom ikke blot er større end nogensinde, men at den kommer tidligere, end den er kommet hidtil. Derfor må vi gøre vort arbejde bedre og tidligere!

Brødre, vi er bekymrede over det voksende antal skilsmisser, ikke blot i vort samfund, men også i vor kirke. Og vi er lige så bekymrede for dem, hvis familier og ægteskaber synes at blive holdt sammen i ,,stille desperation". De, som er omsorgsfulde og betænksomme i ægteskabet. De, som efter omtanke indgår i Herrens hus for at blive beseglet for tid og evighed, er efter al sandsynlighed mindre udsat for at skulle opleve skilsmisse og vanskeligheder, ikke blot på grund af beseglingsceremoniens indflydelse, mens på grund af, at de sædvanligvis er bedre beredt for ægteskab. De har ikke blot deres unge kærlighed til hinanden men et fælles bånd af kærlighed til Jesu Kristi evangelium, som de kendte, før de kendte hinanden. De har også nogen forståelse af den offerånd og uselviskhed, der ligger til grund for ethvert lykkeligt ægteskab på talrige måder.

Vi opfordrer jer som ledere, fædre, ægtemænd og sønner til at udvikle endnu større evne til at kommunikere med hinanden i jeres familier, i jeres kvorummer, i jeres ward og i jeres samfund. Acceptér den kendsgerning, at vor Fader i Himlen forventer personlig forbedring for hver enkelt præstedømmebærers vedkommende. Vi burde være i evig udvikling og stadig forbedre os. hvis vi gør det, vil andre fornemme alvoren bag vort discipelskab og kan derfor lettere tilgive os den skrøbelighed, som vi sommetider udviser i den måde, hvorpå vi leder og styrer.

Det er i høj grad passende for de unge i Det aronske Præstedømme, såvel som for mændene i Det melkisedekse Præstedømme, for sig selv og med beslutsomhed at sætte nogle oprigtige, personlige mål, hvori de vil søge at forberede deres udvælgelse af visse

ting, som de vil fuldføre inden for et bestemt tidsrum. Selv om vor himmelske Faders præstedømmebærere er på vej i den rigtige retning, så har de, hvis de er mænd uden indre drivkraft, for lille indflydelse. I er den surdej, hvoraf verden er afhængig; I må benytte jeres kræfter til at standse en drivende og formålsløs verden.

Vi håber, vi kan hjælpe vore unge mænd og unge piger til at forstå, endnu tidligere end de gør det nu, at det er nødvendigt for dem kun at skulle træffe visse beslutninger én gang. Jeg har før fra denne talerstol nævnet nogle afgørelser, jeg har truffet tidligt i mit liv — beslutninger, som var til stor hjælp for mig, fordi det ikke var nødvendigt for mig at gentage dem fra tid til anden. Der er ting, vi kan skubbe bort fra os på én gang og så færdige med dem! Vi kan træffe en enkelt beslutning om visse ting, som vi vil indarbejde i vor tilværelse og så gøre dem til vore — uden at være nødt til at overveje og beslutte påny et hundrede gange, hvad det er, vi vil gøre, og hvad vi ikke vil gøre.

Ubeslutsomhed og skuffelse er klimaer, i hvilke den onde lever og virker, for han kan indflette mange uheld og ulykker blandt mennesker i sådanne omstændigheder. Mine unge brødre, hvis I ikke allerede har gjort det, så bestem jer nu til at bestemme jer!

Vi håber, at I ikke vil udøve mindre anstrengelser for at indføre sådanne medlemmer og vordende medlemmer i fællesskabet, som håndværkere og handlende eller forretningsmænd. Vi må aldrig i kirken komme til at føle, at de, der arbejder med håndværk og praktisk kunnen på en eller anden måde har gjort mindre, end de skulle. Vi er naturligvis taknemmelige for de mange akademisk uddannede mænd i kirken og for de, som regnes for at høre til dem med hvide flipper. Men jeg ønsker, at vi nu mere end nogensinde skal tage os af de mænd — unge og gamle — som arbejder i de såkaldte blå-skjorte-fag, der er vigtigere for vort samfund, end mange forstår. Ja, i nogle af disse fag er der alt for få! Lad os gøre os særlige anstrengelser for at nå ud til disse mænd, for blandt dem er der mange af vore vordende ældster, hvis styrke og evner vi behøver, og hvis familier kun vil slutte sig fuldtud til os, hvis disse mænd kommer og slutter sig til os i større antal.

Lad os være forsigtige med at stable ekstra udgifter på vore medlemmer. Fordi mange af vore medlemmer oplever økonomisk vanskeligheder, bør præstedømmeledere især være forsigtige så ofre, der altid vil være en del af riget, ikke lægger unødige omkostninger og udgifter oven i de grundlæggende krav som tiende, fasteofre, byggefonds, budgetter osv.

Lad de af os, der er ældre — som så at sige voksede op, da kirken var i Winter Quarters i sin spæde begyndelse — ikke glemme den ,,Winter Quarter" — vane med at så og plante, så de, der fulgte efter, kunne høste. Lad os være pionerer (for de af vore medlemmer, som endnu ikke er født) ved at så vort vidnesbyrds sæd, så de, som følger efter os, kan spise troens brød, når der andre steder i verden bliver hungersnød!

Jeg har glædet mig meget over det, der er blevet sagt af de, der har talt før mig. Det gjorde indtryk på mig, at vore forskellige kirke-programmer er som tangenter på et klaviatur. Nogle af tangenterne benyttes oftere end andre, men de er allesammen nødvendige for fra tid til anden at frembringe harmoni og balance i vor tilværelse. Gennem vor forskellige taler og møder minder vi ofte os selv om behovet for balance, behovet for frisk fremhævelse her eller dér, og behovet for at gøre det, der betyder mest, uden at lade alt det andet uafgjort.

Vær så venlige at gøre jeres pligt som borgere i jeres lokale samfund, stater og nationer. Opretholdog støt lovene. Arbejd inden for loven, for at øve en indflydelse på det, som er godt, således som profeten Joseph Smith tilrådede os.

Vær så venlige at undgå, selv underforstået, at involvere kirken i politiske spørgsmål. Hvis vi ikke er forsigtige er det så let at give udtryk for, at vore personlige forkærligheder også er kirkens stilling til sådanne spørgsmål.

Udvikl åndelig styrke hos jer selv, og der vil blive lykke i hjemmet. Retskaffenhed virker udfra den enkelte til gruppen. Vi vil opdage, at når vi omvender os (gennem studium, undersøgelse og bøn), er vort øjeblikkelige ønske at hjælpe andre. Sand omvendelse får os til at ønske at række ud til de levende og de afdøde for at gøre, hvad vi kan for at hjælpe i hvert enkelt tilfælde. Hvis vi virkelig er omvendte, vil vi også ønske at sørge for vore egne i velfærdstjenestens fulde betydning.

Da Frelseren sagde: ,,Når du engang omvender dig, da styrk dine brødre" (Lukas 22:32), Mindede han os ikke blot om de forpligttelse, vi har, men også om den realitet, at vi i virkeligheden ikke kan styrke vore brødre meget, før vi selv personligt er blevet omvendt.

Ingen far, ingen søn, ingen mor, ingen datter bør have så travlt, at han eller hun ikke har tid til at studere skrifterne og vor tids profetes ord. Ingen af os bør have så travlt, at vi udskyder overvejelser og bøn. Ingen af os bør have så travlt med vore formelle kirkeopgaver, at der ikke bliver tid til stilfærdig kristen tjeneste over for vores næste.

,,Drenge har brug for helte som Lincoln og Washington. Men de har også brug for nogle helte i nærheden. De har brug for at kende en eller anden mand af stort format og virkelig retskaffenhed og personlighed. De har behov for at træffe sådanne mennesker på gaden, at tage på tur og lejr med dem, at se dem nær deres hjem, til daglig i hverdagsagtige situationer; at føle sig nær nok til at kunne stille dem spørgsmål og tale med dem mand til mand." (Walter MacPeek)

Jeg håber oprigtigt, at hver eneste far sørger for at være så nært knyttet til sine drenge. Meget af dette kunne klares ved de almindelige familiehjemmeaftener.

Biskopper, I må aldrig opfordre jeres medlemmer til at lade sig skille. Bed dem om at lade sig forlige, at tilpasse deres tilværelse, deres eget personlige liv i almindelighed. Kender I en eller anden, der er blevet dømt for en forbrydelse? Hvis det er tilfældet, så bør han, hvis det er muligt, få sagen ordnet med myndighederne, for ellers vil det påvirke hans liv for evigt.

Kirkens unge bør forstå, at de ikke behøver at blive gamle mænd med lang erfaring, for at modtage kirkens velsignelser. Joseph Smith var kun 14 år, da han modtog sit første syn, og 25 år da kirken blev organiseret, 18 år, da han traf Moroni, 24 år da han fik pladerne og 39 år da han led martyrdøden.

Thomas B. Marsh var 31, David W. Patten 30 På det tidspunkt, da de blev apostle. De var allesammen unge mænd.

Brigham Young var 28, Heber C. Kimball 28, Orson Hyde bare 25, William E. McLellan 24, Parley P. Pratt 23, Luke Johnson 22, William Smith 19, Orson Pratt 18, John F. Boynton 18, og Lyman E. Johnson 18, da kirken blev organiseret den 6. april 1830. Og mange af disse mænd var med, da De tolvs Råd blev oprettet. Alle var de endnu unge mænd, da Joseph blev berøvet dem.

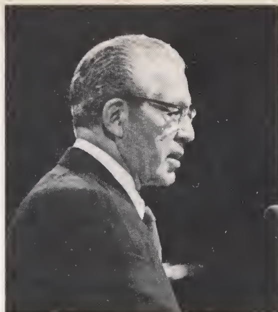
De var i stand til at inspirere drenge. De blev store missionærer. I unge mænd behøver ikke at vente med at blive store. I kan blive fremragende missionærer, stærke unge mænd, vidunderlige kammerater, og lykkelige, betroede kirkeledere. I behøver ikke vente til i morgen.

Herren velsigne jer, mens I vokser år for år for at modtage Herrens inspiration til at videregive evangeliets vidunderlige velsignelser.

Og dette, mine kære, elskede brødre, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Konferencebesøgende

Amerikas skæbne i Herrens plan for evigheden

Hvis blot de vil tjene landets Gud

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

I betragtning af, at dette er den første generalkonference i 200-året USA's selvstændighed, har jeg længe ransaget og overvejet spørgsmålet om, hvordan denne begivenhed forholder sig til evangeliet og den store plan for liv og frelse. Vi læser og hører allesammen meget med hensyn til de begivenheder, der havde at gøre med grundlæggelsen af dette land og om de moderne opfindelser, der er til rådighed for os i dag. Nyhedsmedierne når ud over hele verden, og vi er allesammen opmærksomme på det forhold, der idag består mellem alle lande.

Vi forventer, at enhver er loyal over for sit eget land — det land, hvor han eller hun blev født, det land, hvor de arbejder, lever og opdrager deres børn. Jeg tænker på sir Walter Scott's ord i ,,Den sidste skjalds kvad":

Ånder dér den mand, hvis sjæl er død,
som aldrig sagde til sig selv:
Dette er mit eget fødeland.
Hvis hjerte aldrig brændte i ham,
når hjemme han har standset sine skridt
fra vandring på en fremmed strand!

I de sidste par uger har jeg, sammen med præsident Kimball og andre i det officielle selskab, haft det privilegium at overvære områdekonferencer i New Zealand, Australien og de skønne øer i Sydhavet. New Zealand hævder at være et udvalgt land og favoriseret af Herren, og aftenen før vi forlod Tahiti efter den sidste konference, sagde en af brødrene: ,,Ja, i morgen vil vi blive drevet ud af Edens have".

Vi havde de allerbedste indtryk af disse landes skønhed, hvor som helst vi rejste. Søster Tanner sagde: ,,Vi lever så sandelig i en smuk verden". Ja, alle lande er i høj grad velsignede af Herren, og hvert enkelt af dem adskiller sig på en enestående måde fra de andre i skønhed, ved sin befolkning, véd levevis og traditioner.

I dag vil jeg imidlertid begrænse mine bemærkninger til at omhandle den vestlige halvkugle, især USA, og påpege Amerikas skæbne i Herrens plan for evigheden. Opdagelsen af Amerika var ikke et tilfælde. Den begivenhed var blevet forudordineret i det himmelske råd. De gamle profeter havde øje for det. Jakob forudså det, da han velsignede sin søn Josef, idet han kaldte ham ,,et yppigt vintræ ved kilden, ranker sig over muren . . . overgår de ældgamle bjerges velsignelser!" (1. Mosebog 49:22, 26)

Også Moses afgav løfter til Josefs stamme, hvis land, Amerika, skulle være fyldt af det kosteligste af himlens og jordens værdier, og som skulle ,,nedstøde folkene, så vidt som jorden strækker sig" (se 5. Mosebog 33:13-17). Det er blot nogle få af de *bibelske* profetier, og vi har desuden Mormons Bogs optegnelser, der fortæller om jarediterne, der var de første, der kom til Amerika. De kom på det tidspunkt, da sprogene forvirredes under bygningen af Babelstårnet.

Ligesom Noa blev befalet, således blev disse folk instrueret om at bygge skibe til at bringe dem over vandet. Da alt var parat, gik de ombord i deres

fartøjer og ,,påbegyndte sørejsen og befalede sig i Herren, deres Guds hånd" (Ether 6:4).

Beretningen siger: ,,Og de steg i land på kysten af det forjættede land. Og da de havde sat foden på kysten af det forjættede land, bøjede de sig ned til jorden og ydmygede sig for Herren og fældede glædestårer for ham ved tanken om hans store barmhjertighed imod dem." (Ether 6:12)

Seks hundrede år før Kristi fødsel fik en profet ved navn Lehi, som havde råbt omvendelse til Jerusalems indbyggere, af Herren befaling til med sin familie at drage ud i ørkenen. På grund af det, som han havde vidnet om med hensyn til folkets ugudelighed og den forventede ødelæggelse af Jerusalem, blev han hånet og spottet, og folk søgte at dræbe ham. I lydighed mod Herrens instruktioner, drog han afsted sammen med sin familie og andre, og efter en tid i ørkenen, fik også de befaling om at bygge et skib og sejle til det forjættede land. Vi læser: ,,Og efter at vi havde sejlet i mange dage, kom vi til det forjættede land, og vi gik i land og rejste teltene, og vi kaldte det: det forjættede land" (1. Nephi 18:23).

Mens de var i ørkenen, fik Nephi, Lehi's søn, lov til i et syn at se det, som skulle ske med hensyn til Amerikas skæbne — Amerika, det forjættede land. Han sagde: ,,Og jeg så, og se, der var iblandt folkene en mand, som var skilt fra sine brødres afkom ved de mange vande, og jeg så, at Guds ånd kom ned og virkede på manden, og han drog over de mange vande lige til mine brødres afkom, som var i det forjættede land." (1. Nephi 13:12)

Vi ved, at dette refererer til Christoffer Columbus, som var tilskyndet af Guds Ånd til at sætte over havet for at opdage Amerika, og således fremme Guds formål.

Columbus selv skrev i et brev til det spanske kongedømme: ,,Vor Herre inspirerede mit sind, sendte mig ud på havet og indgav mig ønsket til dåden. De, som hørte om mine planer, kaldte dem tåbelige, de gjorde nar ad mig og 1o. Men hvem kan tvivle på, at Helligånden inspirerede mig?" (Citeret i Mark E. Petersens ,,The Great Prologue", Salt Lake City 1975, side 26)

Da de på deres rejse havde sejlet i mange uger, gjorde besætningerne mytteri. Tilsidst lovede Columbus kaptajnerne på *Pinta* og *Ninja,* som begge ønskede at vende om, at hvis der ikke var land i sigte i løbet af otteogfyrretyve timer, ville de sejle tilbage. Derpå gik han til sin kahyt og, udtrykt med hans egne ord: ,,bad kraftigt til Herren". Den næste dag, den 12. oktober, fik de land i sigte.

Nephi så også i et syn pilgrimmenes ankomst efter at være flygtet for at undgå de religiøse forfølgelser i Europa. Han forudså ankomsten til Amerika af folk fra mange nationer, deres krige og sammenstød. Som Nephi sagde, ydmygede de sig for Herren, og ,,Guds kraft var med dem, og at Guds vrede var over alle, som havde samlet sig til kamp mod dem. Og jeg, Nephi, så, at ikke-jøderne, der var kommet ud fra fangenskab, blev udfriet af alle andre folks hænder ved Guds kraft" (1. Nephi 13:18-19).

Således opnåede de amerikanske kolonier deres uafhængighed og oprettede De forenede Staters regering, altsammen under den guddommelige indflydelse ved forberedelsen af dette land til dets guddommelige bestemmelse.

Vi hylder nu de store mænd, som accepterede og udførte den store udfordring det var at oprette en konstitution for styrelsen af dette såkaldte nye land. At de også var guddommeligt inspireret, er attesteret af Herrens ord, da han sagde: ,,Ifølge dette folks grundlov og andre love, som jeg har ladet dem indføre, og som bør stå ved magt for at beskytte alle menneskers ret efter retfærdige og hellige grundsætninger,

så enhver må kunne handle både med hensyn til lære og grundsætninger med henblik på fremtiden ifølge den handlefrihed, jeg har givet ham, og enhver være ansvarlig for sine egne synder på dommes dag.

Derfor er det ikke ret, at noget menneske skal være i trældom under en anden.

Og i denne hensigt gav jeg dette lands grundlov gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed, og befriede landet ved blodsudgydelse." (L.&P. 101:77-80)

Ingen konstitution (grundlov) har varet længere end denne. Vi søger, og finder sædvanligvis, svarene på dagens spørgsmål i dette gårsdagens dokument. Det var og er et mirakel. Både Washington og Madison henviste til det som værende et mirakel. Det er et inspireret dokument, skrevet under Herrens ledelse. James Madison, der sædvanligvis kaldes konstitutionens fader, erkendte denne inspiration og gav æren til ,,Det almægtige Væsens styrelse og vejledning, han, hvis magt styrer nationers skæbne, og hvis velsignelser så tydeligt er blevet udøst over denne opstående republik" (Petersen: ,,Prologue" p. 95).

Vi tror, at konstitutionen blev til formedelst Gud for at sikre en nation, hvor frihed kunne trives, og hvor evangeliet kunne blomstre. Joseph Smith sagde: ,,De forenede Staters konstitution er en strålende standard — grundlagt på Guds visdom — den er et himmelsk banner" (Petersen: ,,Propogue", p. 75).

Konstitutionen garanterede blandt andet religiøs frihed, som gjorde det muligt for reformationen at fortsætte og blomstre. Mange af de store reformatorer erklærede, at deres indsats skulle genskabe Bibelens grundlæggende kristne forkyndelse — men de indrømmede, at de ikke havde nogen bemyndigelse til at udføre kirkens ordinanser eller til at genskabe Jesu Kristi oprindelige kirke. Luther sagde: ,,Kristendommen er ophørt at eksistere blandt dem, som skulle have bevaret den".

Roger Williams, grundlæggeren af Baptistkirken i Amerika, sagde: ,,Der findes ingen regulær konstitueret kirke på jorden, eller noget menneske, der er kvalificeret til at administrere nogen kirkelige ordinanser" (citeret i Le Grand Richards ,,Et stort og forunderligt værk").

Vi tror, at både frihed og den fortsatte reformation, der blomstrede her, skete som forberedelse til en gengivelse fra Himlen af Jesu Kristi fuldkomne evangelium. At genoprettelsen begyndte i USA i 1820'erne gennem profeten Joseph Smiths medvirken, og at han,

som var udvalgt af Herren, af himmelske budbringere ved personlige tilkendegivelser, modtog optegnelser, der indeholdt de autentiske optegnelser af tidlige amerikanske folkeslag om Guds handlemåde med dem. Joseph Smith modtog præstedømmet og myndigheden til at genoprette Jesu Kristi Kirke i de sidste dage.

På det tidspunkt, hvor denne genoprettelse fandt sted, viste Faderen og Sønnen, Jesus Kristus sig bogstaveligt for Joseph Smith, således som de havde vist sig for ledere af tidligere uddelinger. De fortalte ham, at Kristi Kirke ville blive genoprettet på jorden med en gengivelse af de samme principper og ordinanser og organisation, der eksisterede i den oprindelige kirke, hvorfra der havde været et frafald, således som dokumenteret af uafviselige beviser. Denne genoprettelse blev den største begivenhed i menneskehedens historie siden vor Frelsers, Jesu Kristi fødsel, død og opstandelse.

Bemærkelsesværdigt var de tidlige amerikanere, som vi har henvist til, opmærksomme på Frelserens fødsel, død og opstandelse, fordi de så de samme tegn og undere ske, som de, der skete i den gamle verden, der forudsagde Herrens komme, fortalte om hans liv på jorden og endelige død og opstandelse.

Om disse de samme tidlige amerikanere sagde Herren: ,,Og jeg har andre får som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde" (Johs. 10:16)

I Mormons Bog har vi en smuk beretning om Kristi besøg hos disse ,,andre får" efter hans opstandelse, hvor de hørte hans røst og kendte ham, da han viste dem naglegabene i sine hænder og fødder. Vi ved, at de var ,,de andre får", for han sagde: ,,I er dem, om hvem jeg sagde: Jeg har andre får, som ikke er af denne fold" (3. Nephi 15:21). Han forkyndte dem evangeliet. Han indstiftede nadveren og ordinerede disciple. Han gav dem myndighed til at overdrage Helligånden, helbredte de syge og velsignede de små børn. Han bad til Faderen for dem.

Vi læser: ,,Aldrig før har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige til Faderen.

Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os." (3. Nephi 17:16-17)

Og så nu — hvad er Amerikas fortid? Hvordan kan vi bedst vise vor påskønnelse over for Gud for disse vidunderlige frihedens velsignelser, for et sted, hvor hans sande og evige evangelium blev gengivet, for forberedelsen til og den guddommelige vejledning ved hver eneste begivenhed, der førte til den allermest betydningsfulde begivenhed? Vi må erindre os, hvad Herren sagde til jarediterne, da de først blev bragt til dette land: ,,Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, *dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus,* der er blevet åbenbaret gennem det, som vi har skrevet" (Ether 2:12, fremhævelser tilføjet).

For mange år siden sagde dr. John Lord i en bog med titlen ,,Beacon Lights of History" om Amerikas opdagelse, efter at have talt om landets store muligheder: ,,Verden har oplevet mange magtfulde emperier, som er gået til grunde uden at efterlade sig noget. Hvad er der tilbage af verden før syndfloden? . . . Hvad er der tilbage af Ninive, af Babylonien, af Theben, af Tyrus, af Karthago — disse store centrer af rigdom og magt? Hvad er der tilbage af den romerske storhed, undtagen i lovgivning og litteratur og gamle statuer? . . . Hvad er alle disse tidsaldres enkle historie? — Flid, rigdom, korruption, forfald og ruin. Hvilken konservativ magt har været stærk nok til at standse forfaldet i de oldgamle nationer?

Hvis nu det skal blive Amerikas fremtid — en uhæmmet materiel udvikling, efterfulgt af korruption og ruin — så har Columbus ganske enkelt udstrakt menneskets virkekreds for prøvelse af materielle eksperimenter. Gør New York til et nyt Karthago og Boston til et nyt Athen og Philadelphia til et nyt Antiochia (Syrien), og Washington til et nyt Rom, og vi gentager så ganske enkelt de gamle eksperimenter.

Men har Amerika ikke nogen højere bestemmelse end at gentage de gamle eksperimenter, forbedre dem og blive rigt og magtfuld? Har landet ikke nogen højere og ædlere mission? Hvis Amerika har en stor mission af forkynde og opfylde, må det fremelske en helt ny styrke, men ikke på det materielle plan. Og kun dette kunne frelse Amerika og frelse verden . . . Amerikas virkelige herlighed skal være noget helt anderledes end det, vore forfædre pralede af. Og det må være noget moralsk og åndeligt — det, som de gamle manglede."

Så vidt dr. John Lord. Vi er allesammen en del af Amerikas fremtid. Vor opgave er at lære og drage nytte af fortiden og gå videre i retskaffenhed ved at holde Guds befalinger. I denne forbindelse sagde profeten Lehi: ,,Derfor er dette land helliget dem, som han vil bringe. Og dersom de tjener ham efter budene, som han har givet, skal det blive et frihedens land for dem, og de vil aldrig komme i trældom; hvis det bliver tilfældet, er det på grund af deres ugudelighed; thi dersom ugudelighed kommer til at herske, skal landet bliver forbandet for deres skyld; men for de retfærdige skal det være velsignet til evig tid." (2. Nephi 1:7)

Når vi dagligt beder til Gud om vejledning, bør vi allesammen bede om det samme, som George Washington gjorde i sin bøn for vort land:

,,Almægtige Gud, som har givet os dette gode land som vor arv, vi beder dig ydmygt velsigne os, at vil altid kan vise os som et folk, der vil være taknemmelige for din yndest og glade for at gøre din vilje.

Velsign vort land med ærlig flid, sund undervisning og gode manerer.

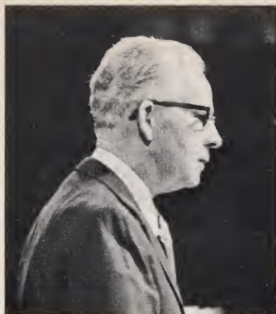
Frels os fra vold, uenighed og forvirring; fra stolthed og arrogance og fra alle onde veje.

Forsvar vores frihed og gør de mange, der er kommet hertil fra mange slægter og tungemål til et forenet folk.

Begav de mænd med visdom, som vi i dit navn overgiver myndigheden til at regere, så der kan blive fred og ret-

færdighed hjemme, og vi gennem lydighed mod din lov kan frembære din pris blandt jordens nationer.
I fremgang fyld vore hjerter med taknemmelighed, og i vanskelighedens time lad ikke vor tillid til dig være forgæves.
Hvilket vi altsammen beder om gennem Jesus Kristus, vor Herre. Amen."
Vi opfordrer vort folk til at være gode, lovlydige og loyale borgere. ,,Vi tror, at vi må være loyale over for konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner og adlyde, ære og holde lovene." (Tolvte trosartikel)
Det er også vor pligt at søge flittigt efter og støtte gode, ærlige og kloge politikere til at repræsentere os. Lad mig gentage det budskab, der blev givet de hellige for næsten tredsindstyve år siden ved generalkonferencen i april 1917, da ældste Anthony W. Ivins efter at have diskuteret religiøs frihed og konstitutionen, sagde: ,,Jeg føler mig bemyndiget til at sige her i eftermiddag, at disse friheder både religiøse og civile, som er givet menneskene, ikke er blevet givet af Herren for at blive ødelagte, men for at blive her indtil frihed skal herske fra floderne til verdens ende, indtil Guds rige skal blive oprettet blandt menneskene, og hans vilje ske på jorden, som den ske i Himlen. Indtil Guds universelle faderskab og menneskenes broderskab skal blive erkendt og denne verdens riger blive Kristi rige under ham, som skal regere som Fredens Fyrste." (Conference Report, april 1917, pp. 54-55)
Og jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige *er* Guds rige her på jorden, og at Herren leder værket gennem vor profet, præsident Spencer W. Kimball. Må jeg opfordre enhver til at hjælpe med til at frembringe retskaffenhed i hvor I end bor i verden og være lydige mod evangeliets love og ordinanser. Hvis I er aktive medlemmer af kirken, vi I vide, hvad jeg taler om. hvis I ikke er medlemmer, må jeg så indbyde jer til at benytte jer af muligheden for at undersøge den og opnå kendskab til og vidnesbyrd om, at evangeliet i dets fylde er blevet gengivet med myndighed til at administrere ordinanserne deraf, og at det findes her på jorden.
Kun når vi accepterer og efterlever evangeliets belæringer, kan den fremtid, som Gud har planlagt for Amerika, realiseres og verden forenes i fred og broderskab. At dette snart må ske, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Når komunikationen i familien synes at bryde sammen, bør hver enkelt ransage sig selv for at finde årsag og hjælp

Kommunikation i familien

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON
De tolvs Råd

For et par uger siden spurgte en forvildet far: ,,Hvordan kan det være, at jeg synes i stand til at kommunikere med alle og enhver undtagen min egen søn?"

Jeg svarede ham: ,,Hvad mener du med, at du ikke kan kommunikere med din søn?"

,,Det er sådan, at hver gang jeg prøver at fortælle ham noget, så lukker han af for mig," svarede han.

Under den private samtale, som fulgte efter og meget ofte senere, tænkte jeg, at den væsentligste årsag til, at vi ikke kan kommunikere med familiemedlemmer er, at vi undlader at anvende noget af det grundlæggende for personlig kommunikation. I Hebræerbrevet læser vi i 13:16: ,,Glem ikke at gøre vel og dele med andre; thi i sådanne ofre har Gud velbehag." Kommunikation i familien kan ofte blive et offer, fordi det forventes af os, at vi bruger vor tid, vore midler, vore talenter og vor tålmodighed til at formidle, dele og forstå. Alt for ofte benytter vi kommunikationsperioder som lejligheder til at fortælle, diktere, anmode eller true. Intet steds i den allervideste forstand bør kommunikation i familien bruges til at tvinge, kommandere eller ydmyge.

For at være effektiv må familiekommunikation være en udveksling af følelser og oplysninger. Kommunikationsdøre vil stå på vid gab i hjemmet, hvis medlemmerne vil erkende at tid og deltagelse af alle parter er nødvendige ingredienser. I familiediskussioner bør forskelligheder ikke ignoreres men roligt vejes og vurderes. Ens egen mening er sædvanligvis ikke så vigtig som et sundt og vedvarende forhold til hinanden. Høflighed og respekt medens man lytter og svarer under diskussionen er nødvendig i en ordentlig samtale. Når vi lærer at deltage i betydningsfulde meningsudvekslinger, vil vi være i stand til at udveksle tanker, der afspejler kærlighed, afhængighed og interesse. Når vi har tilbøjelighed til at give op i fortvivlelse i vore bestræbelser på at kommunikere, fordi andre af familiens medlemmer har undladt at reagere, gør vi vel i ikke at give op, men i stedet lære at yde og modtage under samtalerne. Hvor vigtigt er det ikke at vide, hvordam man kan være uenig i en andens synspunkt uden at blive ubehagelig. Hvor vigtigt er det ikke at kunne diskutere noget, før man skal tage en beslutning derom. Jones Stephens skrev: ,,Jeg har lært, at hovedet ikke hører noget, før hjertet har lyttet, og at det, som hjertet ved i dag, det vil hovedet forstå i morgen."

Lad mig her give jer syv forslag til grundlæggende regler for effektiv familie-kommunikation:

1. *Villighed til at ofre.* Vær som familiemedlem villig til at ofre tid på at være til rådighed. Prøv at udvikle evne og selvdisciplin til at tænke på andre familiemedlemmer og deres behov for kommunikation forud for dit eget — og villighed til at forberede dig på det belejlige øjeblik, hvor I kan dele med hinanden og belære hinanden. Læg det selvoptagede udtryk til side og lær evnen til at gennemtrænge et familiemedlems skjold af selvoptagethed. Trist er den dag, da en datter siger: ,,Min mor giver mig alting, undtagen sig selv."

Alt for ofte og alt for tidligt sår vi den sæd, der siger: ,,Når vi giver udtryk for den indstilling: ,Gå væk, forstyr mig ikke nu,' er familiens medlemmer tilbøjelige til at gå andet steds hen eller isolere sig i tavshed."

Alle familiemedlemmer må ved en eller anden lejlighed tages, som de er, så de bliver villige til at komme, dele og spørge.

Det kræver personlige ofre at lære at kommunikere, når forholdene er rigtige for den anden part — f.eks. under madlavningen, efter at vedkommende har været ude med en ven, efter et nederlag, en sejr, en skuffelse, eller når nogen ønsker at indvie en i en hemmelighed. Man må være villig til at afstå fra personligt behag for at investere i oprettelsen af et fast grundlag for familie-kommunikation.

Når kommunikation i familien synes at bryde sammen, bør hver enkelt ransage sig selv for at finde årsag og hjælp.

Hvis vi ønsker at have sand kærlighed og forståelse for hinanden, må vi forstå, at kommunikation er mere end at udveksle ord. Det er den *kloge* udveksling af følelser, sindsbevægelser og omhu. Det er at give sig selv fuldstændigt. ,,Er der nogen viis og forstandig iblandt jer, så skal han ved sin gode færd lade det komme frem i gerning med visdommens sagtmodighed" (Jakobs Brev 3:13).

2. *Villighed til at finde et passende sted.* Stedet, omgivelserne eller forholdene bør være behagelige, private og samtale-befordrende. Effektiv kommunikation er foregået i en lund, på et bjerg, ved havet, under en familiehjemmeaften, under en spadseretur, i en bil, på ferie, på et hospital, under et besøg, på vej til skole, under en sportskamp. Når scenen er klar, må vi være villige til at have hele opmærksomheden rettet mod det andet medlem af familien, når vi lytter. Måneder og år efter at antallet af mål er blevet glemt, vil mindet om at have været der sammen med far endnu

være lyslevende. Jeg skal sent glemme den ti-årige pige, der begejstret fortalte mig, at hun lige havde kørt i bil med sin far, hele vejen fra Salt Lake City til Provo og tilbage igen. ,,Var radioen sat til?" spurgte jeg. ,,Ih, nej," svarede hun, ,,alt hvad far gjorde, var at lytte og tale med mig." Hun havde sin far helt for sig selv ved en lejlighed, som hun ikke så snart vil glemme. Lad scenen blive sat, når som helst den anden er parat.

3. *Villighed til at lytte.* At lytte er mere end blot at være rolig. At lytte er mere end blot at være tavs. At lytte kræver udelt opmærksomhed. Tidspunktet til at lytte er inde, når nogen trænger til at blive hørt. Tidspunktet til at hjælpe et menneske med et problem, er, når han *har* det problem. Tidspunktet til at lytte, er når vor interesse og kærlighed er vital for den, der søger vort øre, vort hjerte, vor hjælp og vor indlevelse.

Vi bør alle forøge vor evne til at stille trøsterige spørgsmål og derpå lytte-intens, naturligt. At lytte er en indbygget del af det at være kærlig. Hvor stærke er ikke disse ord: ,,Det ved I, mine elskede brødre. Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede;

thi et menneskes vrede virker ikke det, som er ret for Gud." (Jakobs Brev 1:19-20)

4: *Villighed til at give udtryk for følelser.* Hvor vigtigt er det ikke at være villig til lydeligt at give udtryk for tanker og følelser. Ja, hvor vigtigt er det ikke at være i stand til at konversere på hvert enkelt familiemedlems stade. Alt for ofte er vi tilbøjelige til at lade familiens medlemmer gætte sig til, hvordan vi føler med hensyn til dem. Ofte kommer de til forkerte slutninger. Ofte kunne vi have handlet bedre, hvis vi havde vidst, hvad familiens medlemmer havde ment om os, og hvad de havde forventet.

John Powell fortæller om sin rørende oplevelse: ,,Det var den dag, min far døde . . . i det lille hospitalsværelse, støttede jeg ham med armene, da han faldt sammen, og jeg lagde stille hans hoved på puden. Jeg sagde til min mor:

,,Det er forbi mor, far er død."

,,Hun forbløffede mig. Jeg får aldrig at vide, hvorfor disse var hendes første ord til mig efter hans død. Min mor sagde: ,,. . . ,Åh, han var så stolt af dig. Han elskede dig så højt.'

På en eller anden måde vidste jeg . . . at disse ord sagde mig noget meget vigtigt. De var som en pludselig lysstråle, som en forbløffende tanke, jeg aldrig før havde forstået. Og alligevel var der et klart stik af smerte, som om jeg ville komme til at kende

min far bedre i døden, end jeg nogensinde før havde kendt ham i livet.

Senere da en læge bekræftede dødens indtræden, stod jeg lænet mod væggen i værelsets fjerneste krog og græd sagte. En sygeplejerske kom over til mig og lagde trøstende armen om mig. Jeg kunne ikke tale for tårer. Men jeg havde lyst til at sige til hende:

,Jeg græder ikke, fordi min far er død. Jeg græder, fordi min far aldrig fortalte mig at han var stolt af mig; han sagde aldrig, at han elskede mig.' Selvfølgelig forventedes det af mig, at jeg vidste det. Jeg forventedes at være klar over den store rolle, jeg spillede i hans liv, og den store del jeg optog af hans hjerte, men han sagde det aldrig til mig." (*The Secret of Stying in Love,* Niles, Illinois 1974, side 68)

Hvor rigtige er ikke Guds ord, da han tog sig tid til at udtrykke sine følelser med: ,,Dette er min elskede Søn," ja, endog den kraftige kommunikation: ,,Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:17).

Ofte kommunikerer forældre mest effektivt med deres børn gennem den måde, hvorpå de lytter til og taler med hinanden. Deres samtale, der viser venlighed og kærlighed, høres og opfattes af vore altid-opmærksomme, påvirkelige børn. Vi må lære at kommunikere effektivt, ikke bare med stemmen men med tonefald, følelser, udtryk, manerer og personlighedsudfoldelse. Alt for ofte undrer vi os, når vi ikke er i stand til at samtale med en datter eller hustru. Hvad er der dog i vejen med hende?" spørger vi undrende, når vi snarere burde spørge os selv: ,,Hvad er der i vejen med min metode?" Et betydningsfuldt smil, et passende klap på skulderen og et varmt håndtryk er betydningsfuldt. Tavshed isolerer. Anstrengte tavshedsperioder skaber undren, fortræd og oftest forkerte konklusioner.

Gud kender den fulde betydning af vedvarende kommunikation, for han opmuntrer os til at bede bestandigt. Han har også lovet at svare, når vi på effektiv måde henvender os til ham.

5. *Villighed til at undgå kritik.* Prøv at være forstående og ikke kritisk. Udvis ikke chokering, alarmering eller væmmelse overfor andres kommentarer eller bemærkninger. Reagér ikke med voldsomhed. Arbejd indenfor rammerne af ethvert menneskes handlefrihed. Antag den lyse og optimistiske indstilling. Der *er* håb. Der *er* en vej tilbage. Der *er* en mulighed for bedre forståelse.

Lad en almindelig grund til personlig beslutning udvikle sig. ,,Jeg fordømmer dig ikke, gå bort, synd fra nu af ikke mere!" (Joh. 8:11) er ord, der er lige så retfærdige, venlige og effektive i dag, som de var, da de først blev udtalt.

Undgå at påtvinge andre dine opfattelser. Når vi kan lære at behandle spørgsmål uden at involvere personlige meninger og samtidig undgå fordomme og følelser, er vi på vej til effektiv familiekommunikation. Når et familiemedlem træffer en beslutning, som måske er utilstrækkelig og upassende, har vi så evne og tålmodighed til at bibringe ham den indstilling, at vi ikke er enig i hans afgørelse, men at han har ret til at vælge selv og stadig er et elsket medlem af familien?

Det er let at påpege fejltagelser og at fordømme. At give udtryk for oprigtige komplimenter og ros er meget vanskeligere for de fleste af os. Det kræver virkelig modenhed for forældre at sige undskyld til et barn for en begået fejltagelse. En ærlig undskyldning giver ofte en søn eller datter en forbavsende varm følelse overfor mor eller far, bror eller søster. ,,Vi fejler jo i alle ting; hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til at holde hele sit legeme i tømme." (Jakobs Brev 3:2)

6. *Villighed til at bevare diskretion.* Vær tillid værdig, selv i trivielle spørgsmål og bemærkninger. Vægtige spørgsmål og bemærkninger vil kun følge, hvis vi har været pålidelige med de trivielle. Behandl de mest personlige betroelser og anliggender med respekt. Byg på fortjent tillid. Mennesker, som er velsignet med at have et familiemedlem, som de kan tale i fortrolighed med, er i sandhed lykkelige. Hvem kan sige, at familietillid ikke er større end tillid til samfundet?

7. *Villighed til at udøve tålmod.* Tålmodighed i kommunikation er den særlige del af opførselen, som vi håber andre vil udvise mod os, når vi undlader at leve op til forventningerne. Vor tålmodighed med os selv udvikles, når vi er tålmodige overfor andre.

,,Vær tålmodig, alvorlig og mådeholden. Hav tålmodighed, tro, håb og kærlighed" (L.&P. 6:19)

Det kræver mod at kommunikere tålmodigt. Vi har bestandigt behov for at udtrykke stolthed, håb og kærlighed på et ærligt grundlag. Enhver af os vil helst undgå at blive opfattet som én, der har opgivet alt og er blevet helt udkørt af at prøve.

Tilrettevisning af familiemedlemmer i overværelse af andre, bør undgåes. Meget større virkning har en stille og privat samtale. Rolig udholdenhed er en kostelig dyd i ens forhold til alle familiens medlemmer.

Når familiemedlemmer ikke lytter til hinanden, finder der ingen kommunikation sted. Udtalte ord høres ikke, ønskes ikke og modarbejdes, når vi undlader at forstå grundlaget for passende udveksling. Hver enkelt må være villig til at gøre sin del for at forbedre sig, for familieenheden er kirkens grundlag. Passende kommunikation vil altid være en hovedbestanddel i opbygningen af familiesolidaritet og bestandighed.

Jeg beder vor himmelske Fader hjælpe os til at kommunikere mere effektivt i hjemmet ved villighed til at ofre, villighed til at lytte, villighed til at give verbalt udtryk for vore følelser, villighed til at undgå at dømme, villighed til at bevare tillid og villighed til at udøve tålmodighed. ,,Redelig tale, se den gør indtryk!" (Job 6:25) Ja, hvor stærke er ikke redelige ord, udvekslet i det rette øjeblik med det rigtige menneske.

Må vor nådige og kærlige himmelske Fader hjælpe os med vore behov for og ønsker om mere effektiv familiekommunikation. Kommunikation kan hjælpe os med at opbygge familieenhed, hvis vi vil arbejde med den og ofre noget for den. Om dette mål beder jeg i Herren, Jesu Kristi navn. Amen.

Herren har lovet sin kraft og indflydelse til dem, som samler sig om hans navn

„Dér er jeg midt iblandt dem"

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN
Assistent til De tolvs Råd

For århundreder siden, da Jesus belærte sine disciple ved Kapernaum på bredden af Genezaretsøen, sagde han: „Hvor to eller tre er samlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem" (Matt. 18:20). Sidste dages hellige ejer det kostelige privilegium at kunne leve, mødes og tilbede i menneskehedens Frelsers navn og at glæde sig over hans opretholdende og fornyende ånd på ethvert stade af og i enhver udstrækning af deres tilværelse.

Siden sidste oktober har str. Wirthlin og jeg rejst mange tusinde kilometre gennem Centraleuropa, Skandinavien og Finland og arbejdet med de elleve missionspræsidenter og otte stavspræsidenter, som præsiderer i de områder. Her har vi lært mere end 1500 missionærer at kende, som udstråler og kommunikerer virkeligheden af den sandhed, at Jesus er midt iblandt dem. De har bedt mig udtrykke deres store kærlighed til og påskønnelse af jer derhjemme. Hvis I kunne høre dem bære deres vidnesbyrd, ville I bogstaveligt juble af begejstring og kærlighed for den evangeliske sandhed.

Vi må heller ikke glemme at nævne vore soldater i Europa. For de fleste af dem betyder Jesu Kristi evangelium alt. De har forstået ånden, der er tilstede, hvor og hvornår „to eller tre er samlet" i Mesterens navn. Hvad evangeliet gør for dem, er kolossalt og helt utroligt vidunderligt! Disse unge mænd og deres familier er en hyldest til kirken — en inspirerende kraft. De er blandt de mest hengivne af vore medlemmer. De har skænket tusinder af dollars og et uberegneligt antal timer og kræfter på bygning af kirkebygninger i Europa — kirkebygninger, som de fleste af dem måske aldrig får at se, fordi de mest sandsynligt vil være hjemsendt eller forflyttet, før bygningerne er opført og indviet. Den kronende herlighed af rigets værk i Europa er imidlertid de tusinder af trofaste medlemmer, som arbejder utrætteligt og med glæde både for at efterleve evangeliet og for at dele det med andre.

Det arbejde og det ansvar, som disse uselviske og hengivne hellige har påtaget sig, har udviklet sig som beskrevet i en åbenbaring, givet gennem profeten Joseph Smith til James Covill, som havde været baptistpræst i fyrretyve år. Det første skridt henimod at blive en sidste dages hellig, som broder Covill blev belært om, findes i Lære og Pagter, hvor Herren siger: „Og dette er mit evangelium: Omvendelse og dåb i vandet, og da kommer dåben med ild og den Helligånd, ja, Talsmanden, der viser alle ting og forkynder rigets fredelige anliggender" (L.&P. 39:6)

Efter hans acceptering af evangeliet, fik broder Covill til opgave at gøre det, som er den uundgåelige forpligtelse for enhver af os idag. For Herren siger: „Dersom du gør det, har jeg en større gerning for dig. Du skal prædike mit evangeliums fylde, som jeg har sendt i disse sidste dage, ja, den pagt, som jeg har sendt ud for at genoprette mit folk, der er af Israels hus" (L.&P. 39:11). Og her er det løfte, der blev givet til ældste Covill: „Og det skal ske, at der skal hvile kraft over dig. Du skal have stor tro, og jeg vil være med dig og gå foran dig" (L.&P. 39:12). Og hvad der her er sagt til James Covill i denne uddeling, da kirken kun var ni måneder gammel, gælder med samme styrke for os i dag — og er en bemærkelsesværdig og kraftig gentagelse af det løfte, som Frelseren gav under sin jordiske mission. Hans løfte om, at han vil være midt iblandt os, når to eller tre er samlet i hans navn, er en vidunderlig erklæring om hans umådelige kærlighed til enhver af os og forsikrer os om hans tilstedeværelse ved vore nadvermøder, i vor individuelle tilværelse og i vore familiers intime liv.

Hvad Jesus mente med, at hans nærvær ville blive mærket i vore familiers intime liv, kan illustreres med to søstres tilværelse, der hørte til mine venner, og som bor i to stave langt fra hinanden. Den ene søster giftede sig uden for kirken. Hun havde håbet at kunne omvende sin mand, og derefter blive beseglet i templet. Hun var en udpræget kærlig og åndelig personlighed. Hendes mand har imidlertid aldrig forstået Ånden i eller erkendt evangeliets sandhed og øvede derved en passiv indflydelse på familiens religiøse liv. Ikke desto mindre satte denne søster et smukt eksempel for sin familie og fik sine børn til at ledsage sig i udførelsen af deres kirkelige pligter og opgaver. Hun og børnene var gode eksempler, til trods for, hvad der kunne have været en god undskyldning for forsømmelse og ligegyldighed overfor Jesus formaning, da han sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene." (Matt. 5:16)

Den anden søster giftede sig med en god mand, som var en trofast sidste dages hellig. Som årene gik, forsømte de det, som de til at begynde med oprigtigt havde planlagt at gøre — at tilbede sammen i Jesu navn, så han kunne være midt iblandt dem i deres familieaktiviteter. Selvom de altid beundrede kirken og dens principper,

havde de glemt, at de nu i virkeligheden var det jordens salt, som havde ,,mistet sin kraft" (Matt. 5:13).

I en samtale om deres børn sagde den anden søster til den første: ,,Hvordan kan det være, at dine børn er kommet så godt igang og er aktive i kirken til trods for, at du giftede dig udenfor kirken?" Hertil svarede den første: ,,Jeg tog mine børn med mig i søndagsskolen og til nadvermøder." Forbavset sagde den anden søster: ,,Jeg *sendte* mine." Og den første søster svarede med stor vægt: ,,Men jeg *tog* mine med!" Hendes var et tilfælde, hvor, som Jesus sagde: ,,to eller tre er samlet i mit navn, dér vil jeg være midt iblandt dem," og det kan være tilfældet for enhver af os, hvor vi end er i verden.

Ved en bestemt lejlighed sagde Jesus: ,,Se, jeg står for døren og banker" (Joh. Åb. 3:20). Medmindre vi åbner døren og lader ham komme ind i vor tilværelse, kan han ikke være i vor midte. Simpelt kendskab kan i sig selv være, men behøver ikke nødvendigvis at være, magt. Kundskab er ikke motivering. Heller ikke logik. At fjerne kraften i menneskelig handling er indbygget i følelserne og ikke i intellektet, udtrykkes i Lære og Pagter med disse ord: ,,Og den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer" (L.&P. 84:88).

Kun ved at acceptere vor Frelser og gøre hans vilje får vi den ,,følelse at gøre det rette". Hvis vi bryder befalingerne, får vi også en ,,følelse" af det. Det forklarer, hvorfor forældres hjerter knuses og bøjes i skam på grund af deres sønners og døtres synder og dårlige opførsel. De er forbløffede og lamslåede. De siger: ,,Vi opdrog dem til at være retskafne drenge og piger, og vores familie har altid været en god familie. Vi lærte dem ikke at opføre sig sådan!" Børnene lærte alle reglerne, men regler giver ikke nødvendigvis vilje og ønske til at gøre det rigtige. Uvidenhed er sandelig ikke den eneste grund til synd og uforsvarlig opførsel. Fundamental for de fleste fejltrin er manglende ønske, mangelen på et stærkt motiv eller den rette indflydelse, og en manglende efterlevelse af forskrifterne. Mennesker, som gør det rigtige og ,,hungrer og tørster efter retfærdigheden" (Matt. 5:6), medtager og vedligeholder, gennem deres gerninger, følelsen af at gøre det rigtige. Indbygget i evangeliets første princip er ,,ønske-princippet" — ønsket om at elske Gud og vore medmennesker ,,af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind" (Matt. 22:37). For at opnå disse højder må enhver af os arbejde i harmoni med Guds vilje og skabe et åndeligt klima, der vil bringe Jesus ind i midten af vor tilværelse. Og derpå må vi fortsætte med at leve ,,med øjet alene henvendt på Guds ære" (L.&P. 4:5)

Denne overbevisning er tydeligt demonstreret i vore dejlige missionspræsidenters, soldaters, missionærers og trofaste kirkemedlemmers liv. Hvad jeg prøver at sige om, at Frelseren er i vor midte, hvad enten vi er to eller tre eller mange, illustreres tydeligt i Paulus' storslåede beskrivelse af den proces det er at opnå åndelig fuldkommenhed. Han sagde: ,,Thi vort evangelium kom ikke til jer i ord alene, men i kraft og i Helligånd og fuld vished; I ved jo også, hvordan vi for jeres skyld optrådte iblandt jer. Og I blev vore efterfølgere, ja, Herrens, da I under stor trængsel tog imod ordet med glæde i Helligånden. Derved er I blevet forbillede for alle de troende" (Tess. 1:5-7).

Må jeg for fremhævelsens skyld have lov til at gentage hvad disse inspirerede skrivelser indeholder for enhver af os? Paulus glædede sig over den kendsgerning, at det, som han havde fortalt tessalonikerne, ikke var meningsløse ord for dem, for de havde lyttet med stor interesse, og det, som blev belært dem, frembragte i dem et stærkt ønske om retskaffenhed i deres liv.

Paulus forklarede nøjagtigt, at Helligånden også gav dem fuld forsikring om, at det som var forkyndt, var

Leder af et kor.

sandt. Han betænkte sig ikke på at sige, at hans liv også var yderligere bevis for dem om sandheden af budskabet. Paulus var tilfreds med, at det evangeliske budskab var blevet modtaget med så stor glæde og lykke til trods for mange vanskeligheder. Og endelig bemærkede han, hvad der må have været kronen på værket — at de var inspirerede eksempler for deres næste, og at Herrens ord fra dem var udstrakt til andre, langt uden for deres eget område. Paulus hyldede dem, da han fortalte at hvor som helst han rejste, fortalte folk ham om deres bemærkelsesværdige gode gerninger og tro på Gud.

Det er godt for os igen og igen at blive mindet om, at det at kende og holde de guddommelige love og befalinger, altid har udvirket tro, retskaffent levned og inspiration i vort folk.

Jeg mindes, at da de hellige bosatte sig i et nyt område, var de bekymrede over, om hvor solidt de skulle bygge deres huse. De var så ofte flyttet fra sted til sted. Da de spurgte profeten Joseph Smith om dette, sagde han: ,,Byg som om I skulle bo her for stedse." Vore kirkeledere i dag taber ikke et øjeblik målet for deres hellige mission af syne. De bygger for os, for de, der følger efter os, for fremtiden, for evigheden.

Der er en stor lektie at lære for os allesammen i et omhyggeligt studium af vores historie. Vor kirkes historie kan tilskrives vor tro på Gud, og at vi er ledet under inspireret vejledning af stærke og hengivne ledere, der aldrig skyder genvej og dynamisk holder Jesus og hans guddommelige belæringer i vor midte.

Det er mit privilegium at vidne om sandheden af Jesu Kristi evangelium, om vor store profet, præsident Spencer W. Kimballs motiverende ledelse, om kraften og appellen i hans eksemplariske, opløftende liv, om Brødrenes guddommelige kaldelse, og om den styrke og ædelhed, som findes i tusindvis af sidste dages helliges tilværelse rundt om i verden.

Hvor som helst to eller tre af os er samlede, beder jeg om, at Frelseren vil være midt iblandt os på grund af vores retskaffenhed, i Jesu Kristi navn. Amen.

Formål som kan hjælpe de hellige

Disse fire ting

ÆLDSTE ROBERT L. SIMPSON
Assistent til De tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre. Evangeliet er sandt, og vi fryder os i den viden. Hvilken vidunderlig Ånd har der ikke været ved den konference. Og hvor vidunderlige og rigtige har ikke alle disse budskaber været.

Må jeg først have lov til at bringe hver enkelt af jer en kærlig hilsen fra de hellige i Sydhavet. Og når man bringer hilsener fra dette område, må man have dem i et par ekstra poser. Jeg overbringer jer alle disse kærlige hilsener og ønsker, I skal vide, at de mennesker er fyldte med kærlighed og tro.

Vi mødes som disciple af Herren Jesus Kristus. Vi elsker ham, og vi ønsker at hjælpe ham med at gøre det, som skal gøres. Og vor himmelske Fader elsker sine børn — de, som lever nu, de, som endnu ikke er født, og de, som har levet og er døde. Vi kan blive en del af den proces gennem vor forpligtelse.

Det femte kapitel af Prædikerens Bog, versene tre og fire siger:

,,Når du giver Gud et løfte, så tøv ikke med at holde det! Thi der er ingen glæde ved dårer. Hvad du lover, skal du holde."

Ethvert medlem af denne kirke påtager sig en hellig forpligtelse, når han overgiver sig til dåbens vande. Hver sabbatsdag samles vi for at forny dette hellige løfte og denne forpligtelse, når vi deltager i nadveren.

Jeg vil gerne foreslå, at vi som medlemmer af kirken først og fremmest bestandigt tænker på fire vigtige formål. Alle disse fire formål involverer mennesker, for hans kirke er en kirke, der centrerer om mennesker. Ligesom mennesker var Frelserens hovedinteresse, bør det også være vores, hvis vi skal hjælpe Mesteren med at opnå sit endelige mål: ,,at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39)

Evigt liv for den enkelte kræver præstedømme. Det kræver præstedømmelig handling; det kræver indordning under præstedømmelige principper. De fire mål i livet for dem, der ynder at kalde sig medlemmer af hans kirke, er alle centreret om mennsker.

For det første: Forpligtelsen til at berede sig selv og sine nærmeste til Herrens nærvær.

For det andet: Forpligtelsen til at være vor broder vogters og hjælpe andre medlemmer af kirken.

For det tredie: Forpligtelsen til at dele det kosteligste, vi har, evangeliet, med dem, som endnu ikke har forstået betydningen deraf. Og . . .

For det fjerde: Forpligtelsen til at sørge for mulighed for vore afdøde slægtninge til at opnå evigtvarende velsignelser.

Læg venligst mærke til, at jeres eget personlige velfærd stod øverst på listen, fordi de sidste tre store forpligtelser kun kan udføres udfra en kilde af styrke og tillid. I verden er der allerede for mange tilfælde, hvor ,,den blinde leder den blinde." Vor kilde til kundskab er lys og sandhed. Det er Guds ord i den smukke ramme af fortsat åbenbaring. Sandhed og lys må jo modtages, før der kan finde en

udbredelse sted. Frelseren sørgede for levende vand til de åndeligt udhungrede. Vi bør også stræbe efter den evne. Vor opgave er ikke bogsælgerens, som kun formidler en udveksling. Når vi udbreder bogens budskab på rette måde, må vi give af os selv. Sandheden rejser bedst på vingerne af et personligt vidnesbyrd og individuel værdighed.

Herren sagde til Peter: ,,Når du engang omvender dig, da styrk dine brødre" (Lukas 22:32). Og lige så vigtig er det svar, som Peter gav Herren ved den lejlighed, da han forsikrede: ,,Herre! Med dig er jeg rede til at gå både i fængsel og i døden" (Lukas 22:33).

Guds værk og herlighed begynder med vores forberedelse. Han tilråder os: ,,Lad nu derfor hver mand lære sin pligt" (L.&P. 107:99). Det kræver hengivenhed: ,,Søg først Guds rige og hans retfærdighed" (Matt. 6:33). Det kræver lydighed mod den eneste fremgangsmåde: ,,Kom . . . følg mig" (Matt. 19:21).

Kun efter sand omvendelse, vist ved udpræget villighed til at forbedre vort liv, kan vi regnes som stående på solid grund, som én, der er parat til at besvare kaldelsen, som én, der er parat til at opløfte andre.

Vor anden forpligtelse er at være vor broders vogter, at være vor søsters vogter, at søge efter det tabte får, at belære hinanden om rigets lærdomme.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at hjemmelærerarbejdet er en guddommeligt inspireret metode, hvorved vi bedst kan påvirke andres tilværelse i kirken. Og side om side med den kommer hjælpeforeningens besøgslærerindesystem. Paulus fornemmede hjemmelærerarbejdets ånd, da han skrev til Timoteus: ,,Og hvad du hørte af mig i mange vidners nærværelse, skal du betro til pålidelige mennesker, som vil være duelige til også at lære andre" (2. Tim. 2:2)

Og hør nu dette, der kommer direkte fra Herren: ,,Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære" (L.&P. 88:77). Det er ikke blot et forslag, for hør: ,,Og jeg *befaler,* at I skal undervise hinande."

Jeg kan lide den analogi, som jeg engang hørte om hjemmelærerarbejdet. Taleren holdt et stykke skotsternet stof op og foreslog, at vi for os selv skulle tænke på hver enkelt farve i stoffet som et særskilt program i kirken. Så stillede han dette spørgsmål: ,,Hvilken farve er hjemmelærbejdet?" Og svaret: ,,Hjemmelærerarbejdet er ikke en enkelt farve; den er hele stoffet." Hjemmelærerarbejdet kunne udmærket, hvis det foretages rigtigt, involvere enhver fase i kirken i henhold til hver enkelt families forskellige behov. Jeg kan lide det! Alt for ofte tænker vi på hjemmelærerarbejdet som ,,blot endu et program". Det kan og bør være lige så langt og bredt som hele kirkens spektrum.

Og alle de fire milliarder sjæle, der nu lever på jorden, er i sandhed kostelige sjæle for for himmelske Fader. De har også brug for det, som I og jeg har. At sørge for, at de får mulighed for at høre, og forhåbentlig acceptere, er en anden af vore vigtige forpligtelser. På den måde hjælper vi vor himmelske Fader med yderligere at fuldføre sit værk og herlighed — at hjælpe med at bringe alle hans børn ind i cirklen.

Derfor angår den tredie store forpligtelse, og det løfte, vi har givet, disse fire milliarden sjæle.

Det betyder en bestandig udvælgelse og belæring af dem, som måske er rede nu. Denne undervisning udføres bedst på en passende, ordentlig og oprigtige måde, som vil føre til deres ubetingede antagelse af den evangeliske sandhed. Frelseren sagde: ,,Gå ud i al verden " (Mar. 16:15), og vi *går* virkelig, omkring 23.000 af os. Vi bringer nu den evangeliske sandhed ud til omkring halvtreds nationer. Men selv den nuværende indsats er ikke nok, siger profeten. Hver eneste i kirken, som er femogtyve år gammel eller yngre, bør betragtes som en vordende missionær, og resten af os burde hjælpe med til at træne dem op, opmuntre dem og hjælpe dem med at spare penge op, at de i så høj som muligt kan blive selv-financieret.

Under vores rejse fornylig til konferencerne i det sydlige Stillehav var præsident Kimball synligt imponeret, da vi traf snesevis af omvendte indere på Fiji. Han så i disse pionerer for deres race, muligheden for et kommende fremstød mod Indiens befolkning når tiden engang er moden dertil.

Den første time af vores søndag morgen møde i Sydney i Australien blev transmiteret direkte over det nationale tv til titusinder af hjem rundt omkring i Australien. Talerne var fremragende, og koret sang bedre end deres naturlige kunnen. At vi mødtes i Sydney Opera House var et mirakel, der i sig selv er en dramatisk historie. Kort fortalt er denne koncertsal normalt reserveret til tre år frem i tiden. Der forkommer så godt som aldrig nogen annullering. Og mindre end to måneder før konferencen skulle afholdes, indtraf en annullering, som ingen rigtigt kan forklare — ingen uden Herren, selvfølgelig! Og det skete netop i vores weekend! Herren virker på underfuld vis! Muligheden for en national tv-transmission blev for en stor del mulig netop på grund af, at vi mødtes i operahuset.

Hør her nogle kommentarer fra ikkemedlemmer fra alle dele af Australien, indkommet efter udsendelsen:

Den første: ,,Hvordan skal jeg sige det? Det var letfatteligt og godt, det om familiebåndene, om kærlighed til hinanden omend af den gamle skole. Jeg fangede Ånden i det."

En anden skrev: ,,Selvom jeg ikke er mormon, fandt jeg en dyb følelse af visdom i dette program."

Og en anden: ,,Jeg lærte mere om jeres kirke ved jeres præsidents tale end gennem nogen bog, jeg kunne få fat i. Jeg glædede mig over koret og budskabet, glimrende arbejde."

Lyt til dette: ,,Hvilket inspirerende budskab jeg hørte nu til morgen. Jeg var kun ked af, at jeg ikke kunne blive hjemme og få det hele med. Men jeg skulle afsted til min egen kirke."

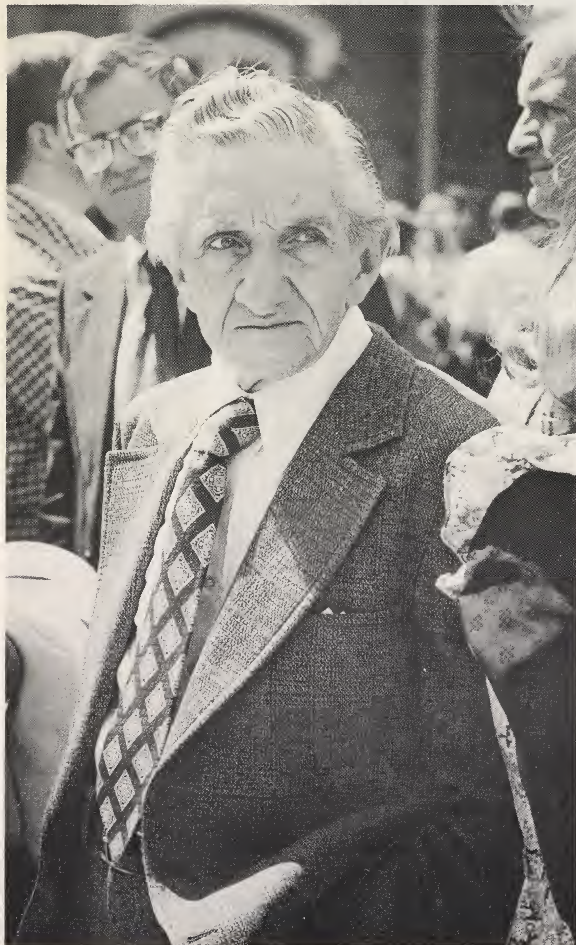
Og atter en anden skrev: ,,Jeg vil være interesseret i al den litteratur, De kan sende mig — men send ingen missionærer — endnu."

Og igen: ,,Mit hjerte er fyldt med kærlighed til Gud og til mine medmennesker, efter at jeg har set Deres inspirerede udsendelse."

Og endelig dette: ,,Hvis man kunne forstille sig Himlen, så har disse vidunderlige mennesker givet mig et glimt deraf. Jeg forstår nu, hvor de-

sperat jeg behøver frelse. Her må svaret sandelig være. Hjælp!"
Hele verden skriger på hjælp! Er det ikke spændende at være en del af denne betydningsfulde bølge, der skyller os fremad? Der må på samme måde være fryderåb i Himlen. I og jeg har en forpligtelse til at være missionærer, og hvis det budskab ikke er tydeligt, så har I ikke lyttet efter!
Den største del af vor himmelske Faders familie, der behøver vor hjælp, er vore afdøde slægtninge. At tro, at vi som døbte medlemmer af kirken kan være liggyldige over for vore forfædre, er den sikreste måde, jeg kender, til at blive uværdige til de største velsignelser, som vi alle så oprigtigt søger. Profeten Joseph Smith skrev dette i det 128. afsnit af Lære og Pagter, da han skrev til kirkens medlemmer i 1842 under Herrens Ånd og vejledning:

Konferencebesøgende

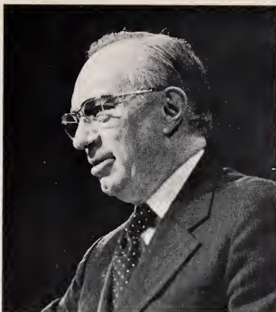

,,Og lad mig nu forsikre jer, mine højt elskede brødre og søstre, at disse er grundsætningerne med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vores frelse, som Paulus siger om fædrende: ,,at de ikke kan fuldkommes uden os," ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde." (L.&P. 128:15)
Vi søger ophøjelse. At opnå den betyder fuldkommenhed, og retningen er tydelig. Vi kan ikke fuldkommengøres uden vore døde. Vi må eftersøge dem; vi må gøre det for dem, som de ikke kan gøre for sig selv.
Mange af os driver med under det falske indtryk, at nu vil computeren og mikrofilmene gøre det hele for os! Selvom disse metoder er vigtige og udbyttige, så vil ingen maskine nogensinde være i stand til at frembringe frelse for nogen som helst, medmindre han udfører sin del af arbejdet. Der er ingen genvej til ophøjelse.
Brødre og søstre, frelse vore døde? Det er hvad vi må gøre — det er vores forpligtelse. Bring evangeliet ud til enhver nation, slægt, tungemål og folk? Vi må gøre det — det er vores forpligtelse. Være vore brødres vogter og belære hinanden? Vi må gøre det — for det er forpligtelse.
Ja, det begynder altsammen lige her med dig og mig og vores forpligtelse eller løfte, som vi har givet vor himmelske Fader, for han sagde:
,,Når du giver Gud et løfte, så tøv ikke med at holde det! Thi der er ingen glæde ved dårer. Hvad du lover, skal du holde." (Prædikerens Bog 5:3)
Og dette er mit håb og min bøn for os alle i Jesu Kristi navn. Amen.

Omfattende og modepræget uærlighed truer regeringer, institutioner og vor personlige værdighed

„En ærlig mand — Guds ædleste værk"

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
De tolvs Råd

Hvis Herren vil inspirere mig, vil jeg tale om, hvad der måske betragtes som et meget almindeligt emne. Men jeg anser det for at være selve evangeliets kærne. Uden den karakteregenskab, som jeg taler om, vil vort samfund opløses i grimhed og kaos. Denne karakteregenskab er personlig ærlighed.

Blandt de mange anonyme breve, som jeg har modtager, er der ét af særlig interesse. Det indeholdt en 20-dollarseddel og en kort besked, der fortalte, at den skrivende for mange år siden var kommet til mit hjem. Da der ikke var nogen, der lukkede op, efter at han havde ringet på, tog han i døren, fandt den ulåst gik indenfor og spadserede rundt. På kommoden fandt han en 20-dollar-seddel, tog den og gik sin vej. Gennem årene havde hans samvittighed plaget ham, og nu sendte han pengene tilbage.

Han havde ikke tillagt noget som rente for det tidsrum, han havde brugt mine penge. Men som jeg læste hans patetiske brev, tænkte jeg på den pine, hvori han havde bragt sig gennem et kvart århundrede med den uophørlige plagen af sin samvittighed. For ham havde der ikke været nogen fred, før han havde bragt forholdet i orden.

Vore lokale aviser bragte for nylig en lignende historie. Staten Utah modtog en anonym seddel sammen med 200 dollars. På sedlen stod der: „De vedlagte penge er for materialer, jeg har brugt gennem de år, jeg arbejdede for staten — som kuverter, papir, frimærker, osv."

Tænk på den mængde penge, der ville flyde ind til regeringer, forretningsdrivende og andre kontorer, hvis alle, som havde stjålet lidt her og lidt der, skulle tilbagebetale det, som de på uærlig vis havde taget.

Prisen på enhver pose med købmandsvarer, ethvert slips eller enhver bluse, købt i forretningerne, er belastet med omkostningerne ved butikstyverier.

Hvor billigt sælger ikke nogle mænd og kvinder deres eget gode navn! Jeg tænker på den meget omtalte historie om en prominent, offentligt ansat mand, som blev arresteret for at have stjålet et eller andet, der kostede mindre end 5 dollars (30 kroner). Jeg ved ikke, om han nogensinde blev dømt i retten, men hans usle forbrydelse dømte ham blandt folk. På en vis måde ophævede hans tåbelige gerning meget af det gode, som han havde gjort og endnu var i stand til at gøre.

Hver gang vi går ombord i et fly, betaler vi et ekstra beløb, så vor person og vor bagage kan blive undersøgt af sikkerhedshensyn. I det hele beløber udgifterne hertil sig til millioner af dollars, altsammen på grund af en forfærdende uærlighed hos nogle få, som ved trusler vil prøve at tilegne sig noget, som de ikke er berettiget til.

Første Mosebog indeholder denne bemærkelsesværdige udtalelse: „Men Abram svarede Sodomas konge: ‚Til Herren, Gud den Allerhøjeste, himmelens og jordens Skaber, løfter jeg min hånd på,
at jeg ikke vil tage så meget som en tråd eller en sandalrem eller overhovedet noget som helst af din ejendom.'" (1. Mos. 14:22-23)

Lykkeligvis er der endnu nogle, som hylder sådanne principper for personlig vandel. For nylig sad vi i et tog fra Osaka til Nagoya i Japan. Ved stationen stod dervenner for at tage imod os, og i ophidselsen glemte min kone sin taske i toget. Vi ringede til Tokyo banegård og meddelte tabet. Da toget ankom til sit bestemmelsessted omkring tre timer senere, ringede jernbanen og meddelte, at tasken var der. Vi skulle ikke tilbage til Tokyo, og der gik mere end en måned, før den blev leveret til os i Salt Lake City. Intet manglede i tasken, da vi fik den!

Jeg er bange for at sådanne oplevelser er ved at blive meget sjældne.

Det, som engang blev kontrolleret af moralske og etiske standarder hos folket selv, prøver vi nu at klare ved hjælp af love. Og på den måde formeres antallet af love, de lovhåndhævende myndigheder sluger bestandigt flere milliarder, fængselskapaciteten må stadig øges, men strømmen af uærlighed bliver stærkere og stærkere og vokser i omfang.

Naturligvis er falskneri ikke noget nyt. Det er så gammelt som mennesket selv.

„Da sagde Herren til Kain: ‚Hvor er din broder Abel?' Han svarede: ‚Det ved ikke; skal jeg vogte min broder'" (1. Mos. 4:9)

Og således spurgte profeten Malakias i det gamle Israel: „Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: ‚Hvorved har vi bedraget dig?' Med tienden og offerydelsen.

I trues med forbandelse og bedrager mig dog, ja, alt folket gør det!" (Malakias 3:8-9)

Selv efter miraklet på pinsedagen, var svindlerier åbenbar blandt dem, som var kommet ind i kirken. De, som blev omvendte, solgte deres jord og bragte pengene hen for apostlenes fødder.

„Men en mand ved navn Ananias og hans hustru Safira solgte en ejendom, og han stak, med sin hustrus vidende, nogle af pengene til side og kom kun med en del af dem og lagde dem for apostlenes fødder.

Da sagde Peter: „Ananias: hvorfor har Satan fyldt dit hjerte, så du har

løjet imod Helligånden og stukket nogle af pengene for jorden til side? Kunne du ikke have beholdt den, dengang den var din, og da den var solgt, havde du så ikke fri rådighed over pengene? Hvordan kunne du dog få i sinde at gøre dette? Det er ikke mennesker, du har løjet for, men Gud."

Da Ananias hørte disse ord, faldt han om og udånede. Og der kom stor frygt over alle, som hørte det.

Og de unge mænd rejste sig og lagde et klæde om ham og bar ham ud og begravede ham.

Omtrent tre timer efter skete det, at hans hustru kom ind uden at vide, hvad der var foregået.

Da sage Peter til hende: ,,Sig mig, var det den pris, I solgte jorden for?" Og hun svarede: ,,Ja, det var."

Da sagde Peter til hende: ,,,Hvorfor er I dog blevet enige om at friste Herrens Åndø Hør, uden for døren lyder fodtrinene af dem, der har begravet din mand; de skal også bære dig ud.'

I samme nu faldt hun om for hans fødder og udåndede." (Ap. Ger. 5:1-10)

I vor tid dør ikke de, som er skyldige i uærlighed, således som Ananias og Safira gjorde, men noget inden i dem dør. Samvittigheden kvæles, karakteren visner, selvrespekten forsvinder, pålideligheden dør.

På Sinai-bjerget skrev Herrens finger loven på stentavler: ,,Du må ikke stjæle" (2. Mos. 20:15). Og derpå fulgte tre andre befalinger, som alle involverer uærlighed: ,,Du må ikke bedrive hor", ,,Du må ikke bære falsk vidnesbyrd" og ,,Du må ikke begære" (2. Mos. 20:14, 16-17).

Har der nogensinde været hor uden uærlighed? I folkemunde kaldes det onde for ,,at snyde". Og det er at snyde, for dyden berøves, loyaliteten berøves, de hellige løfter berøves, foruden selvrespekten og sandheden. Det involverer svig. Det er personlig uærlighed af den værste slags, for det et at svigte det helligste af alle former for menneskelige samhørsforhold, og det er benægtelse af pagter og løfter indgået for Gud og mennesker. Det er overtrædelse af en pagt. Det er selvisk tilsidesættelse af Guds love, og ligesom andre former for uærlighed er dets frugter sorg, bitterhed, sønderknuste partnere og forrådte børn.

Ældsterne Eyra Taft Benson og Mark E. Petersen fra De tolvs Råd.

,,Du må ikke bære falsk vidnesbyrd." Igen uærlighed, TV sendte for nylig en historie om en kvinde, der havde været i fængsel i syvogtove år. Hun var blevet dømt på grundlag af vidners udsang, vidner, som nu var kommet frem og havde tilstået, at de havde løjet. Jeg ved, at det er et helt usædvanligt tilfælde, men er I ikke også bekendt med tilfælde, hvor omdømme er blevet skadet, hjerter sønderknust, karrierer ødelagt osv. på grund af løgne fra dem, der har båret falsk vidnesbyrd?

Jeg er ved at læse en bog med historisk indhold, en lang og detaljeret beretning om de ,,numre", der blev lavet af de forskellige nationer, der var involveret i den anden verdenskrig.

Den hedder ,,Livvaft af løgne" med titlen taget fra sir Winston Churchill, som sagde: ,,I krigstid er sandhed noget så kosteligt, at den burde bevogtes af en livvagt af løgne" (*The Second World War,* 5. bind ,,Closing the Ring", side 383, 1951) Bogen handler om mange bedragerier, der forekom side om side med konflikten. Når man læser den bog, styrkes man i bevidstheden om, at krig er djævelens eget spil, og at sandheden er blandt dens betydeligste ofre.

Ulykkeligvis fortsætter den lette benyttelse af falskhed og bedrageri længe efter, at fredstraktater er underskrevet, og nogle af dem, der optrænet i kunsten at lyve i krigstid, fortsætter at anvende deres kunnen også i fredstid. Og sådan spreder ondet sig som en epidemisk sygdom og vokser bestandigt i styrke.

Da vor nation, QSA, blev fanget i en nedværdigende situation, og vor præsident undlod at tale sandfærdigt til verden, faldt vort omdømme i en sådan grad, at vi aldrig siden er blevet fuldtud restitueret. Hvad vi har oplevet af nedværdigende handlinger i den senere tid, er så helt i modstrid med ånden hos nationens fædre, som for

to århundreder siden satte deres liv, deres lykke og deres hellige ære på spil for at oprette denne republik. De år, der fulgte efter frihedserklæringen, blev vidne til fattigdom og død for mange af disse underskrivere, men lad det blive sagt til deres evigtvarende hæder, at ingen af dem nogen sinde svigtede sin hellige ære.

,,Du må ikke begære." Er ikke begæret — det uærlige, kræftbefængte onde — roden til de fleste af denne verdens sorger? For hvilken ussel pris mennesker i griskhed dog sælger ders tilværelse! Jeg læste for nylig en bog, der i romanform handlede om et stort finansforetagendes funktionærer. Ved præsidentens død søgte en senior-vicepræsident at komme ind i hans sted. Historien er en spændende beretning om en mand, som var ærlig og dygtig, men som i sin griskhed for at komme frem kompromiserede sine principper, indtil han bogstavelig talt blev tilintetgjort og i løbet af den proces næsten nåede at ruinere selve den institution, som han søgte at komme til at lede. Beretningen er opdigtet, men virksomheders, regeringers og institutioners historie er fyldt med tilfælde af begærlige mennesker, som i deres selviskhed og uærlige stræben har ødelagt andre og tilsidst dem selv.

Gode mennesker og dygtige, oplyste mennesker forandrer karakter på grund af ,,pyntegenstande, der bliver til intet for deres øjne, og drømme, der kun bliver frygtelige mareridt.

Hvor sjældent et smykke, hvor kostelig en juvel er ikke den mand og den kvinde, hos hvem der ikke findes hverken svig eller bedrag eller falskhed! Vi har i de seneste uger set uærlighedens tragedie, efterhånden som beretninger om bestikkelse er blevet bragt på avisernes forsider i USA, Japan og Europa. Og eftersom disse afsløringer er væltet frem, er vi blevet mindet om Benjamin Franklins ord: ,,En lille læk kan sænke et stort skib," og også Andrew Jacksons ord: ,,Ingen fri regering kan bestå uden dyd blandt folket."

Og forfatteren til Ordsprogenes Bog skrev:

,,Seks ting hader Herren, syv er hans sjæl en gru:
stolte øjne, løgnetunge, hænder, der udgyder uskyldigt blod,
et hjerte, der udtænker onde råd, fødder, der haster og iler til ondt,
falsk vidne, der farer med løgn, og den, som sætter splid mellem brødre." (Ordsprogenes Bog 6:16-19)

Den beskrivelse, som en engelsk digter brugte for mange år siden, gælder stadid i dag: ,,En ærlig mand, er Guds ædleste værk." (Alexander Pope: *An Essay om Man,* epistel III, linie 248) Hvor der er ærlighed, følger andre dyder efter.

Den sidste trosartikel for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige slår fast at: ,,Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle."

Vi kan ikke være mindre end ærlige, vi kan ikke være mindre end sandfærdige, vi kan ikke være mindre end dydige, hvis vi skal leve op til den tillid, der vises os. Engang hed det blandt vort folk, at en mands ord er så godt som en kontrakt. Bør nogen af os være mindre pålidelige, mindre ærlige end vor forfædre?

Til dem inden for hørevidde, som efterlever dette princip, beder jeg Herren velsigne jer. Jeres er den kostelige ret til at bære jeres hoved i sandhedens sollys, ubeskæmmet overfor nogen. På den anden side, skulle der være behov for reformation, så lad den begynde, der, hvor vi nu står. Gud vil hjælpe os, hvis vi vil søge den styrke, der kommer fra ham. Skøn vil da vor sjælefred blive. Velsignet bliver de, som vi bor sammen med og hele vor omgangskreds.

jeg efterlader mit vidnesbyrd om sandheden i den sag, for hvilken vi arbejder, om virkeligheden af vor Fader, som er vor Gud, for hvem hver eneste af os en dag skal stå til regnskab, og om hans elskede Søn, som er Frelser og Forløser, sandhedens forkynder. I Jesu Kristi navn. Amen.

Lydighed mod Guds uforanderlige love vil bringe store velsignelser i vor tilværelse

,,Som et menneske sår"

ÆLDSTE R. TOM PERRY
De tolvs Råd

"Og det skete, at Herren talte til Moses og sagde: Se, jeg åbenbarer for dig angående denne himmel og denne jord. Skriv de ord ned, som jeg taler. Jeg er begyndelsen og enden, den almægtige Gud; ved min Enbårne skabte jeg himmelen og jorden, hvorpå du står." (Moses 2:1)

Når jeg studerer skrifterne og de storslåede forberedelser, Herren udførte ved skabelsen af vort jordiske hjem, imponeres jeg over det system og den orden, han benytter i sin skabelsesproces. Jeg er forbløffet over hans værk. Jeg vil gerne hurtigt gennemgå denne skabelsesproces med jer.

For det første undersøgte Herren de forhold, under hvilke han måtte arbejde ved skabelsen af en jordisk bopæl for menneskeheden. De var så sandt ikke opmuntrende. Han fandt jorden øde og uden form, og mørke herskede over dybet. (Se Moses 2:2) Hans første krav i skabelsesprocessen var ,,Lad der blive lys!" (Moses 2:3) En vigtig betingelse, når der skal bygges. Med lys til at vejlede hans gerning var det muligt at adskille himlene fra jorden.

Med et jordisk hjem etableret, var han parat til at opbygge et forsyningssystem for menneskene. Arbejdende med jorden adskilte han landet fra vandene og tilplantede landet med græs, urter og frugt, hver enkelt med et indbygget system for at formere sig i sin egen art.

For at denne vokse-proces kunne fortsætte, var det nødvendigt at lade jor-

den hælde over sin aksel og sætte den i roterende bevægelse for at arrangere hvileperioder med mørke og vokseperioder med solskin. Som en yderligere fordel ved denne rotering gav den et system til at holde kontrol med tiden, idet der kunne noteres antal af dage, årstider og år.

Nu, da Herrens plantelivs-system fungerede, inspicerede han sit arbejde og fandt, at det var godt. Det gav ham tid til at rette opmærksomheden på dyrelivet. Først på havets fisk, derefter på de lavere former for fugle, der flyver over jorden. Derpå fulgte kvæg og dyr på jorden og alle de andre former for levende væsener, der kryber på jorden, altsammen med evne til at formere sig i sin egen art.

Nu var skabelsen af verden fuldstændig. Det var et sted for mennesket at leve. Vandene, det tørre land, nat og dag, planter og dyreliv — altsammen var skabt til menneskenes gavn. Forsyningsproblemet var færdigt. Alt, hvad mennesket ville behøve fra tidernes begyndelse og til deres afslutning, ville være til rådighed, hvis skabningen blot ville være flittig og arbejdsom.

Og igen blev alt det, der var skabt, inspiceret. Og igen blev alt fundet godt. Alt var parat til skabelsen af mand og kvinde. Med alle de forberedelser, der var blevet gjort for opbygningen af deres jordiske hjem, ville de nu være i stand til at klare sig selv med alt det, der var nødvendigt for at opretholde livet. Fordi alt, der var nødvendigt for dem, var blevet fremskaffet, var det muligt at gørre dem ansvarlige for deres liv og gerning her på jorden.

Skrifterne beretter, at Herren derpå gjorde menneskene bekendt med deres ansvar og opgave: ,,og jeg Gud, velsignede dem og sagde til dem: Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, underlæg jer den og hav herredømme over havets fisk og himmelens fugle og over alt levende, som rører sig på jorden." (Moses 2:28)

Funktionen af Herrens fysiske skabelse var tydeligt forudseelig. Hans fysiske love er evige og uforanderlige. Som mennesket vokser i forståelse af Guds fysiske love, kan han med fuldstændig sikkerhed komme til at vide, hvad resultatet vil blive, hvis han retter sig efter de love.

Efter at den fysiske skabelse var færdig, gav Herren efter for menneskets bønner og velsignede det med viden om, hvordan det skulle styre sig under den jordiske prøvetilstand. Ved hjælp af et lovkompleks forventedes det at mennesket skulle styre sit liv her på jorden. Belønningen for at rette sig derefter var tydeligt forudseelig. Straffen for at overtræde hans guddommelige forordninger var sikker og absolut. Herren forkyndte dette til menneskeheden: ,,Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den? Se, han glæder sig ikke over det, der er givet ham eller over gavens giver.

Og atter, sandelig siger jeg jer: Det, der regeres ved lov, bevares også ved lov fuldkommengøres og helliggøres også derigennem.

Det, som bryder en lov, men søger at blive i sig selv en lov og med forsæt fremturer i synd og forbliver helt i synd, kan ikke blive helliggjort ved lov, ej heller ved nåde, ret eller dom. Derfor må de altid forblive urene." (L.&P. 88:33-35)

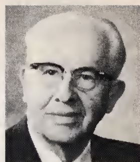
Som kommentarer til disse særlige vers i skrifterne, er der blevet skrevet: ,,Enhver lov, som Gud har givet os, er af en sådan art, at ved at holde den bliver vi beskyttet, fuldkommengjort og helliggjort. Hvis vi holder visdomsordet, vil vore legemer blive holdt rene. Hvis vi holder tiendeloven, vil vi lære at være uselviske og ærlige. Hvis vi beder, kan vi have samkvem med Helligånden. Hvis vi prøver at gøre vor pligt i alting, vil vi dag for dag komme nærmere til fuldkommenheden. På den anden side kan de, som nægter at lade sig styre af lov og skaber sine egne love, ikke blive helliggjorte. De er uden for barmhjertighedens og retfærdighedens enemærker, såvel som lovens, og må forblive i deres urenhed. Det er kun, når vi prøver at adlyde Guds love, at vi har ret til hans barmhjertighed. Retfærdigheden vil tage enhver ærlig stræben efter at gøre Guds vilje i betragtning." (Hyrum M. Smith & Janne M. Sjodahl: *Doctrine and Covenants Commentary,* side 546, Salt Lake City 1972)

Således etablerede Herren i sin visdom og store kærlighed til os et grundlag, der er fast, uforanderligt og stabilt, hvorpå vi kan bygge vor tilværelse med positiv garanti for, at resultaterne vil afhænge af vor værdighed.

Grundlæggerne af USA forstod tydeligt behovet for, at menneskeloven ikke var i strid med den guddommelige lov. Det var Alexander Hamilton, der sagde: ,,Ingen menneskelig lov er af værdi, hvis den strider mod Guds love. og de menneskelige love, der er af nogen værdi, henter, på langt sigt eller øjeblikkeligt, al deres myndighed fra Guds love.

John Adams forstod mulighederne for retskaffen regeringsmyndighed, da han skrev: ,,Lad os tænke os, at en nation et eller andet sted i verden ville tage deres Bibel som den eneste lovsamling, og at enhver borger måtte rette sig efter dens forskrifter. Enhver skulle være forpligtet ved sin samvittighed til mådeholdenhed og sparsommelighed og flid; til retskaffenhed og venlighed og barmhjertighed mod sine medmennesker; og til fromhed, kærlighed og ærbødighed overfor den almægtige Gud. I det rige ville ingen nedbryde sit helbred med frådseri, drikfældighed eller begær. Ingen ville spilde sin kostbar tid med kortspil eller nogen form for ligegyldigheder og dårlig underholdning. Ingen ville stjæle eller lyve eller på nogen anden måde snyde sin næste men ville leve i fred og fordragelighed med alle mennesker. Og ingen ville drive spot med

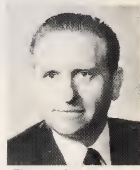
Det første Præsidentskab

Ezra Taft Benson

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

Thomas S. Monson

Assistenter til De tolvs Råd

Alma Sonne

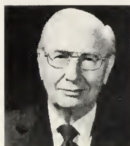

Sterlin W. Sill

Henry D. Taylor

Alvin R. Dyer

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

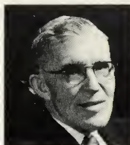

O. Leslie Stone

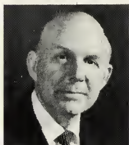

James E. Faust

J. Thomas Fyans

Neal A. Maxwell

De halvfjerds' øverste Råd

S. Dilworth Young

A. Theodore Tuttle

Paul H. Dunn

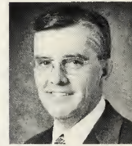

Hartman Rector, Jr.

Charles A. Didier

Loren C. Dunn

Rex D. Pinegar

Gene R. Cook

M. Russell Ballard

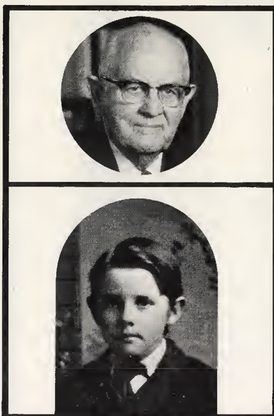
Jeg tog en beslutning

Da jeg var en lille dreng, gik jeg til præstedømmets møde, og jeg gik til søndagsskole, og jeg gik til primary, og jeg hørte altid de vidunderlige historier om evangeliet. Jeg hørte lærere fortælle mig igen og igen: ,,Vi drikker ikke; vi ryger ikke; vi drikker ikke kaffe og te; det har Herren sagt til os". Op på den måde begyndte jeg at forstå, hvad det betød.

Når jeg så var alene, ude at malke køerne eller stakke høet op, havde jeg tid til at tænke. Jeg tænkte på disse belæringer og tog denne beslutning: ,,Jeg, Spencer Kimball, vil aldrig drikke nogen form for spiritus. Jeg Spencer Kimball, vil aldrig ryge tobak. Jeg vil aldrig drikke kaffe, og jeg vil heller ikke røre te . . . ikke fordi jeg kan forklare, hvorfor jeg ikke burde gøre det, undtagen at Herren har sagt, at jeg ikke skulle gøre det". Han har sagt, at disse ting var onde. Der er også mange andre ting, der er onde, som ikke er omtalt i visdomsordet.

Det, jeg gerne vil sige, er, at jeg tog en beslutning, dengang jeg var en lille dreng: ,,Jeg vil aldrig bruge de ting". Og da jeg så havde taget den beslutning, var det let at følge beslutningen, og jeg gav aldrig efter for fristelsen til at prøve. Der kom mange fristelser, men jeg analyserede dem ikke engang. Jeg standsede ikke op og tænkte for mig selv: ,,Nå ja, skal jeg, eller skal jeg ikke?" Jeg sagde altid til mig selv: ,,Jeg tog en beslutning, at jeg ikke ville. Så derfor gør jeg det ikke".

Jeg er en smule ældre, end nogen af jer, og jeg vil gerne sige jer, at jeg snart vil blive ét år ældre, og at jeg aldrig har smagt hverken te eller kaffe eller tobak eller nogen slags alkohol eller narkotika. Det kan jo godt være, at det lyder for jer, som om jeg praler, men jeg prøver bare at gøre det punkt helt klart: At hvis enhver dreng og pige — når han eller hun begynder at vokse sig en smule større og blive uafhængig af sine venner og sin familie og alle andre — ville gøre op med sig selv og sige ,,Jeg vil ikke give efter", så kan de, ligegyldigt hvad fristelsen end måtte være, sige: ,,Jeg tog min beslutning. Det er allerede afgjort".

AF PRÆSIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Ville det ikke være spild af en masse tid, hvis vi hver eneste søndag skulle standse op og sige til os selv: ,,Nå ja, skal jeg, eller skal jeg ikke gå til nadvermøde?" ,,Skal jeg, eller skal jeg ikke gå til primary eller til søndagsskole?" Hvilken spild af tid. Men hvis vi allerede har besluttet os én gang for alle (,,Jeg *vil* gå til nadvermøde hver eneste uge.", ,,Jeg *vil* holde familiehjemmeaften hver eneste mandag aften.", ,,Jeg *vil* bede ydmygt hver eneste aften."), tænk så bare, hvilken masse tid og værdighed, vi har sparet.

Tag derfor en beslutning: ,,Jeg vil følge stien. Dette vil jeg gøre. Det dér vil jeg ikke gøre". Så behøver vi ikke kæmpe med os selv og spilde vores tid.

(Fra en tale, der blev holdt ved områdegeneralkonferencen i Stockholm for Danmark, Norge, Sverige og Finland den 17. august 1974)

Tag det roligt

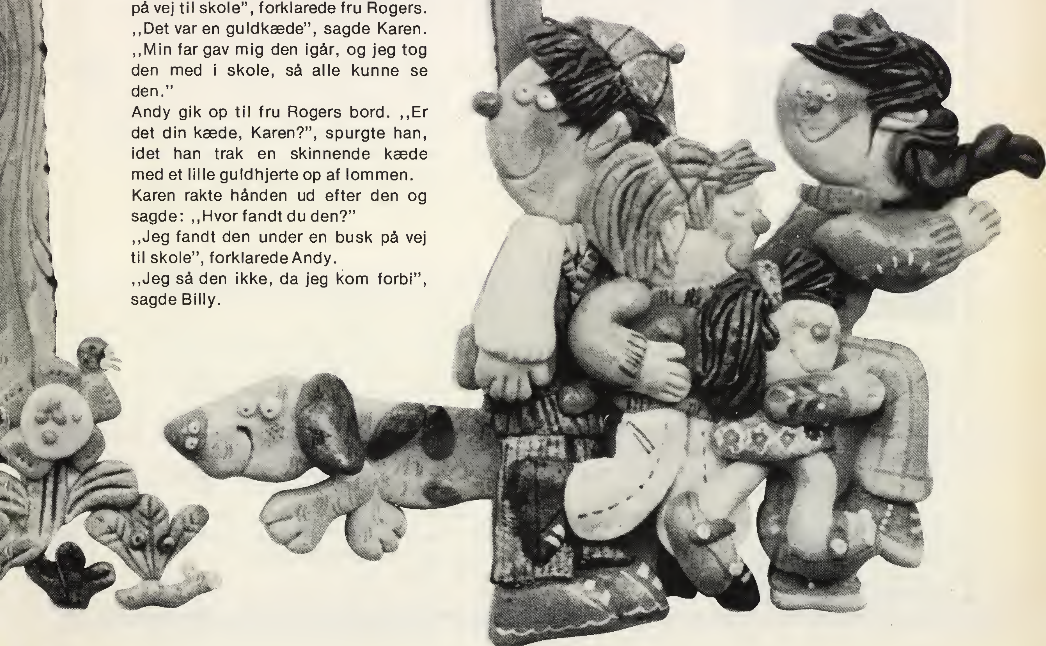
AF LOUISE BARTH
illustreret af Lynn Titleman

,,Prøv nu al skynde dig", sagde Mor til Andy, som netop skulle afsted til skole.
,,Jeg skal nok prøve", lovede Andy og vinkede farel. Der var ikke ret langt til skolen. Andy kom aldrig for sent, men han kom altid, lige som skoleklokken ringede. Hvis Andy skyndte sig, ville han overhovedet ikke kunne more sig.
Lige da Andy begyndte at gå, så han noget højt oppe i træet på hjørnet. Det så ud som en gul papegøje, der hoppede op og ned, såsnart vinden blæste.

,,Se så at komme igang, dit drys, eller du kommer for sent", råbte Karen, idet hun gik uden om ham. Hun hoppede og svingede med sin taske for hvert skridt, hun tog.
Da Andy kom nærmere hen til træet, kunne han se, at den gule plet bare var et stykke af en iturevet drage, der var blevet fanget i nogle grene.
Da han igen begyndte af gå, så han op og lagde mærke til en stor sky der så ud, som om den var på jagt efter en anden hen over himlen. De lignede to sejlbåde med de hvide sejl helt oppustede af vinden.
,,Kom nu afsted, din skildpadde, for ellers klarer du den aldrig til tiden", råbte Billy, idet han gled forbi Andy.
Det generede Andy, at alle og enhver altid prøvede at få ham til at skynde sig. Hvis de bare ville tage det en smule mere roligt, kunne jeg vise dem noget interessant hver eneste dag. Mine venner går glip af en masse, når de skynder sig sådan i skole, tænkte Andy.
Det var ved at blive sent nu, og Andy begyndte at gå hurtigere. Han prøvede ikke at se på noget som helst andet end fortovet foran sig. Men der var

noget blankt, der glimtede under en busk ved siden af fortovet. Det var skinnede gult, og han indbildte sig, at det var det onde øje af en slange, der betragtede ham.
Andy bøjede sig for at kikke nærmere og samlede så noget op og puttede det i lommen.
Idet Andy satte sig i sin stol i skolen, ringede klokken. Fru Roger sad ved sit bord og holdt armen omkring Karen. Karens ansigt var rødt, og hendes kinder var helt våde af tårer.
,,Hvad er der sket", spurgte én.
,,Karen mistede sin fødselsdagsgave på vej til skole", forklarede fru Rogers.
,,Det var en guldkæde", sagde Karen.
,,Min far gav mig den igår, og jeg tog den med i skole, så alle kunne se den."
Andy gik op til fru Rogers bord. ,,Er det din kæde, Karen?", spurgte han, idet han trak en skinnende kæde med et lille guldhjerte op af lommen.
Karen rakte hånden ud efter den og sagde: ,,Hvor fandt du den?"
,,Jeg fandt den under en busk på vej til skole", forklarede Andy.
,,Jeg så den ikke, da jeg kom forbi", sagde Billy.
,,Det er, fordi du havde så travlt", sagde Andy til ham.
,,Du er altid så langsom", sagde Karen til Andy, ,,men så tror jeg, at du lægger mere mærke til alting end alle os andre".
,,Man kan se en mængde, hvis man tager sig tid til at kikke sig omkring", sagde Andy med et smil.
Efter skole gik Billy og Karen sammen med Andy, mens han fortalte dem om noget af alt det interessante, som man hver dag kan finde. Og ikke en eneste gang kaldte de ham for et drys.

 Konference-tanker

Det synes næsten af være noget naturstridigt, især når vi er unge, at skulle acceptere andres vejledning. Men, unge mennesker, der er tider, uden hensyn til, hvor meget vi tror, vi ved, eller hvor meget, vi tror vi ønsker at gøre noget, da selve vores eksistens afhænger af at være opmærksomme på, hvad vore vejledere siger.

Nogle af os er nu udpeget til at være vejledere og bestyrere. Vi går under titlen ,,forældre" — far og mor — biskop, leder, lærer.

Hvis I vil lytte til jeres forældres, læreres og jeres lederes råd, når I er unge, så kan I lære at følge den bedste af alle vejledere — Helligåndens hvisken. Det er individuel åbenbaring.

Lær, hvordan I skal bede, og hvordan I skal få svar på jeres bønner. Når I beder om noget, må I vente tålmodigt i lang, lang tid, før I får et svar. Nogle bønner må for jeres egen sikkerheds skyld besvares øjeblikkelig, og nogle tilskyndelser vil endog komme, når I ikke engang har bedt. (Ældste Boyd K. Packer)

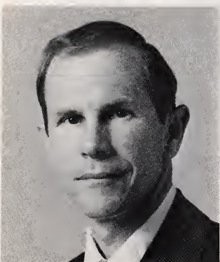

Tænker I på Jesus, når I deltager i nadveren, og lover I at holde hans befalinger? At kende ham er at holde hans befalinger.

Ja, det er ham, vi tilbeder. Han er Guds Søn, den Store Skaber. Han er vores Frelser og Forløser. Det var ham, der gjorde opstandelsen mulig. Det var ham, som sammen med sin Fader, viste sig for Joseph Smith i Den hellige Lund. (Ældste Eldred G. Smith)

Efter at præsident Kimball har bedt hver eneste familie i kirken under bøn at gøre sig til venner med en ikke-medlemsfamilie og på anden måde hjælpe missionærerne, har der været en stærk forøgelse af nyomvendte, der kommer ind i kirken, men stadig siger præsident Kimball, at vi kun lige er begyndt, og at meget mere må gøres. (Ældste Loren C. Dunn)

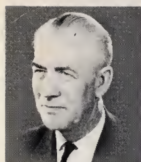
Hvem er i virkeligheden ansvarlig for missionærarbejdet? Præsident Kimball har antydet, at ethvert medlem burde være en missionær. Vi skulle allesammen hele vort liv og alle vore dage berede os til at være missionærer, og ikke alene berede os til at tjene som fuldtids-missionær, men også berede os til at forkynde Guds ord til alle, som endnu ikke kender sandheden.

Mange medlemmer spørger: ,,Ældste Cook, det er let at sige, men hvordan gør jeg det? Hvad kan jeg helt specielt gøre for at leve op til mit ansvar som missionær og advare mine naboer?"

For det første kan I forsvare sandheden, hvor som helst I er, når som helst, og i enhver situation. Sommetider er vore medlemmer bange for at forsvare sandheden i skolen, blandt venner, og sommetider endog blandt kirkens medlemmer.

Og her er et forslag. Præsident Kimball har bedt enhver af os under bøn at udvælge en familie, som vi kan prøve at gøre os til venner med. (Ældste Gene R. Cook)

De tolvs Råd

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

Kirkens patriark

Eldred G. Smith

General-autoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

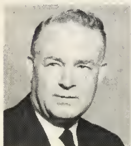

Bernard P. Brockbank

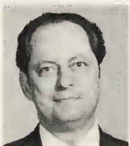

James A. Cullimore

Marion D. Hanks

Joseph Anderson

William H. Bennett

W. Grant Bangerter

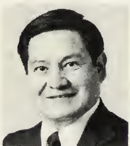

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

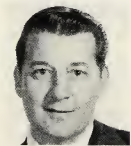

Joseph B. Wirthlin

De halvfjerds' første kvorum

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

John H. Groberg

Jacob de Jager

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
1. Rådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende biskop

Vaughn J. Featherstone
2. Rådgiver

sin Skaber eller vanære tilbedelsen af ham. Men en gennemført og medmenneskelig, oprigtig og ægte fromhed og hengivenhed ville herske i alle hjerter. Hvilket utopia, hvilket paradis ville det land ikke være?"

Lige fra begyndelsen af verdens skabelse har der vø ret orden og system i Guds plan. Tusinder af års historie har vidnet om en bestandighed i hans styrelse af menneskeheden. Lige så sikkert som John Adams kender vi resultaterne og følgerne af mådeholdenhed, sparsommelighed og flid. Når disse dyder styrer menneskenes virke, er rigdom, fremgang og overflod de sikre belønninger for indsatsen. Retfærdighed, venlighed og barmhjertighed bringer altid fred, kærlighed og harmoni. Resultaterne af frådseri, drikfældighed og begær kan altid forudses. De vil med sikkerhed ødelægge det jordiske legeme. Vi kender også et svageligt, fysisk legemes invirken på sindet. Ødelæggelsen af det ene har tydeligvis indvirkning på det andet. Resultaterne af tyveri, løgn, og svindel er også sikre. Vi kender til det spild, der er følgen af sådanne foreteelser, når de bogstaveligt talt fratager os vores arv.

Jeg var ombord i et fly for et par dage siden. Ved siden af mig sad en kendt pædagog. I samtalens løb fortalte han mig en oplevelse, han netop havde hørt.

Som indledning til en prøve sagde en lærer i trigonometri en dag: ,,I dag vil jeg give jer to prøver: den ene i trigonometri, den anden i ærlighed. Jeg håber, I klarer dem begge. Men hvis I dumper i den ene, vil jeg håbe, at det bliver i trigonometri. For der findes mange gode mennesker i verden i dag, som ikke vil være i stand til at klare en opgave i trigonometri, men der findes *ingen* gode mennesker i verden i dag, som ikke kan klare en opgave i ærlighed."

Hvor vi dog mangler velsignelserne ved ærlighed i vort samfund i dag!

Ethvert sundt samfund har brug for en almindelig kærne af værdier, der er baseret på Herrens guddommelige lov. Denne værdi-kærne bør være det grundlag, hvorpå alle love, der styrer menneskelig opførsel, er baseret. Samfund, der har styret sig selv på dette grundlag af værdier, har fundet fred, fremgang, glæde, god moral, skønhed og opnået gode resultater. Samfund, der har regnet sig selv for hævet over disse grundprincipper har bogstaveligt tilintetgjort sig selv.

Ser vi ikke i dag i vort samfund mangelen på villighed til at belære om disse grundliggende værdier? Ser vi ikke en stigende høst af offentlig og privat kriminalitet, uansvarlighed, vandalisme, sjusket arbejde, umoralitet og mangel på personlig disciplin? På grund af vor uvilje mod at blive involveret i bevarelsen af disse værdier, stjæler små, radikale, gudløse grupper bogstavelig talt vores ret til at glæde os over frihed til at vælge vort eget værdi-system.

,,Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, ifølge hvilken den er forjættet." (L. & P. 130:20-21)

Herren har tydeligt sat en kurs for os for at opnå hans velsignelser. Han er bundet af sin guddommelige lov til at velsigne os for vor retskaffenhed. Det helt overvældende spørgsmål er, hvorfor hver enest ny generation absolut skal sætte et spørgsmålstegn ved hans lov, når Herrens behandling af generation efter generation har været helt konsekvent. Er det ikke lige nu den rette tid til igen at overveje vores stilling? Er det, som vi nu bygger vores personlige tilværelse på, vore familier, vore samfund og vore nationer, sikkert forankret på et grundlag, der er baseret på guddommelig lov? Er det ikke på tide, at vi igen giver agt på Paulus' advarsel:

,,Far ikke, vild Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden. Når vi gør det rette, da lad os ikke blive trætte. Thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt." (Gal. 6:7-9)

Må Gud velsigne os, så vi må så i Ånden, for at vor høst kan blive evigt liv, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Af ren og skær nysgerrighed gik jeg tilbage i kirkens optegnelser for i referatet af generalkonferencen april 1876 at se, hvilken opmærksomhed ethundreåret for nationens fødsel fik ved den konference. Der blev ikke sagt ret meget, men jeg faldt da over hvad der ville have været anset for den mest iøjenfaldende, ikke-planlagte af årets jubilæumsbegivenheder.

Det ser ud, som om fire krudtmagasiner den 5. april 1876, blot én dag, før generalkonferencen indledtes, sprang i luften oppe på Arsenal Hill. Højen befandt sig én mil nord for og én mil øst for tempelblokken, og eksplosionen af omkring fyrretyve tons krudt spredte sten og småstykker ud over hele byen og kunne høres milevidt omkring. Det blev meddelt, at nogle troede, ,,dommedag" var kommet. Og jeg går fra, at dette havde nogen indvirkning på antallet af mennesker, som den næste dag deltog i åbningen af generalkonferencen.

Konferencen var i sig selv højst interessant. Jeg tror nok, at temaet mere end noget andet drejede sig om betaling af tiende, tempelarbejde og offervillighed. For éthundrede år siden var kirken nemlig kun seksogfyrretyve år gammel, og Salt Lake templet var ikke blevet færdigt, og St. Geroge templet var ved at blive færdigbygget. Så brødrene opfordrede de hellige til en indsats i den retning.

Præsident Brigham Young var jo præsident for kirken, og fire af De Tolv, som var til stede ved den konference, skulle senere blive præsidenter for kirken.

Det er, fordi vi har en levende profet, at vi kan vide, hvad Herren ønsker af os i dag

En levende profet

ÆLDSTE LOREN C. DUNN
De halvfjers øverste Råd

Blandt de belæringer, som jeg lagde mærke til ved den april 1876 konference, var disse ord, som Wilford Woodruff sagde, og jeg citerer: ,,Det kan måske spørges — hvad er Herrens befalinger? Mange af dem findes i disse optegnelser, Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter; og vi har de levende orakler med os, og har haft det fra begyndelsen. Herren vil aldrig mere efterlade sit rige uden en lovgiver, leder, præsident . . . til at lede kirkens virke på jorden, for det er tidernes fyldes uddeling, hvori Gud har sat et rige, som skal være et evigtvarende rige, og på hvis udstrækning, der ikke vil være nogen ende." (*Journal of Discourses,* 18:189)

Det fik mig til at tænke på den absolutte nødvendighed af et levende orakel eller profet, og også på ordene fra ældste Orson F. Withney fra De tolvs Råd: ,,De sidste dages hellige gør ikke noget, bare fordi det står trykt i en bog. De gør noget, fordi Gud befalede jøderne at gøre det; de gør heller ikke noget eller lader noget ugjort på grund af instruktioner, Kristus gav nephiterne. Hvad som helst der gøres i denne kirke, gøres, fordi Gud fra Himlen i vor tid har befalet kirken at gøre det. Ingen bog præsiderer over denne kirke, og ingen bøger udgør dens fundament. I kan ikke bygge en stabel af bøger høj nok til at erstatte Guds præstedømme, inspireret af Helligåndens kraft." (*Conference Reports,* okt. 1916)

Ældste Whitney tog ikke nogen kraft eller storhed bort fra skrifterne — han satte dem blot i det rette perspektiv. Han sagde også: ,,Ingen bør strides om det, som står i bøgerne overfor Guds talerør, der taler for ham og udtyder hans ord. At strides på den måde er at foretrække det døde ord for det levende orakel, og det vil altid være en forkert position."

Hvad siger Herrens profet til os i dag? Det gennemgående tema er jo, at vi bør forøge vor indsats på forskellige områder. For et par uger sigen havde søster Dunn og jeg lejlighed til at ledsage præsident og søster Kimball, præsident og søster Tanner og nogle andre generalautoriteterne og deres hustruer til områdekonferencerne i det sydlige Stillehav. Må jeg have lov til at fortælle jer noget af det, som præsident Kimball sagde til disse forsamlinger med hensyn til missionærarbejdet?

I Apia på Samoa lovede han de hellige, at hvis de ville holde familiehjemmeaftener og sørge for, at dåbshandlinger og ordinationer til præstedømmet, missioner og tempelægteskaber altsammen blev eftelevet, ville Herren visselig velsigne folket, og meget få ville blive fortabte.

I Hamilton på New Zealand sagde Han: ,,Lad os begynde en ny indsats for at nå ud til menneskenes sønner overalt i verden. Vi er alle kaldet til at dele evangeliet med vor næste, og vi skulle nødigt komme tilbage til vor Skaber uden ordentligt at have advaret vore venner.

I Tonga bad præsident Kimball om, at vi ville bede Herren åbne verdens nationer, så vi kan forkynde evangeliet overalt. Han sagde, at han var af den formening, at hvis vi som kirke bad Herren aften og morgen om at forandre menneskenes hjerter og åbne verdens nationer, så ville Herren intervenere og åbne vejen, hvorved vi kan forkynde evangeliet til alle nationer.

I Sydney i Australien fortalte han om den halsoperation, han har gennemgået og hvordan lægerne lod et enkelt af stemmebåndene blive tilbage, hvorved det blev muligt for ham at prædike evangeliet overalt i verden. Han sagde, at han ønsker at fortsætte af fuld kraft dermed, men han ønsker ikke at gøre det alene, Og derpå indbød han alle kirkens medlemmer til at stå sammen med ham og forkynde evangeliet, sådan som Herren har befalet os at gøre det.

Med hensyn til missionærarbejde sagde han, at mange unge mænd, som ikke mente, at de skulle rejse på mission, eller ikke kunne rejse, nu finder ud af, at de kan rejse, hvis de planlægger og forbereder; og så, sagde han, skulle de selvfølgelig rejse.

I Brisbane i Australien sagde præsident Kimball, at som kirke må vi stræbe fremad, måned for måned, indtil vi har bragt evangeliet til alle.

Ved Tahitis områdekonference opfordrede han os til at udføre missionærarbejde og sende vore drenge på mission. Han sagde, at vi må tage det, at sende missionærer ud, alvorligt.

Jeg tror, at vi alle genkender disse budskaber, for han har gentaget dem fra denne talerstol mange gange. Det eneste, der er tilbage at gøre, er at følge profeten.

Præsident Kimballs besøg i Australien var det andet officielle besøg dér af en præsident for kirken. Det første var præsident David O. McKays i 1955. Da præsident McKay var i Brisbane, tog missionspræsidenten ham en dag

ud for at se byen. Engang i løbet af dagen så de tværs over Brisbane-floden mod en ny forstad ved navn Chermside. Præsident McKay sagde til missionspræsidenten: ,,Har vi nogen missionærer i det område?" Missionspræsidenten sagde: ,,Nej." Præsident McKay sagde: ,,Send missionærer dertil, for de mennesker er beredt." Missionærer blev sendt dertil, og de fik eventyrlig succes. I dag er Chermside en del af Brisbane, fjerde ward i Brisbane Australia stav.

Det er den slags velsignelser, der kommer, når folk ikke blot lytter til den levende profet, men også gør, hvad han siger. Velsignelserne kommer ved at gøre ordet og ikke blot høre ordet. Kirken i dag handler også som svar på en profets opfordringer. Præsident Kimball har bedt enhver ung mand, som er værdig og i stand dertil om at gå ind i missionærarbejdet, og på grund deraf har vi nu flere missionærer i missionsmarken end nogen sinde før i denne uddelings historie. Men der er behov for endnu flere.

Da han har bedt enhver familie i ydmyghed gøre sig til venner med en ikke-medlem-familie og på anden måde hjælpe med i missionærarbejdet, er der en bemærkelsesværdig forøgelse i antallet af nyomvendte, som kommer ind i kirken, men alligevel siger præsident Kimball, at vi kun lige er begyndt at kradse jordens overflade, og at meget mere må gøres.

Tak Gud for skrifterne, som hjælper os til at vokse i Jesu Kristi evangelium og til at forstå Herrens natur og vilje. Men mest af alt, tak Gud for et levende orakel, en officiel administrator, som kan fortælle os hvad Herren ønsker, vi skal gøre i dag. Under hans ledelse har vi den legale ret til at handle i Gud navn, og Jesu Kristi evangelium er en levende, levedygtig indflydelse, baseret på nutidsåbenbaring.

Ja, sandelig takker vi dig, o Gud, for en profet til at lede os i de sidste dage.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at profeten i dag er Spencer W. Kimball. Jeg ved, at Gud vor Fader lever, og at Jesus Kristus er hans Søn. Jeg ved det. Jeg bærer jer det vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

At kende ham er at holde hans befalinger

Hvem er Jesus:

ÆLDSTE ELDRED G. SMITH
Kirkens patriark

Hvem er det, som kaldes Jesus Kristus? Kender du ham?

Da han bad til sin Fader lige før sin korsfæstelse, sagde han:

,,Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)

I det himmelske råd blev planen til og formålet med dette jordeliv forklaret alle ånderne, og så sagde Herren: ,,Hvem skal jeg sende? Og han, der skulle blive Menneskesønnen, svarede: ,,Her er jeg, send mig." Og en anden svarede og sagde: ,,Her er jeg, send mig." Herren sagde: ,,Jeg vil sende den første." (Abraham 3:27)

Han, som blev valgt, var Jehova, den ældste, som havde lovet, at han i sin gerning ville ære Faderen og give ham al herlighed.

Faderen havde erklæret: ,,Dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39)

Jehova var således under Faderens ledelse Skaberen af denne jord og mange andre verdener. Moses fik i et syn vist ,,mange lande, og hvert land blev kaldt jord, og der var indbyggere på dens overflade" (Moses 1:29). Gud erklærede til Moses: ,,Gennem min magts ord, hvilket er min enbårne søn, som er fuld af nåde og sandhed, har jeg skabt dem.

Utallige verdener har jeg skabt, og jeg skabte også dem i mit eget øjemed, og jeg skabte dem ved Sønnen, som er min Enbårne" (Moses 1:32-33).

For at få nogen idé om disse skabelser sagde præsident J. Reuben Clark, Jr.: ,,Astronomer indrømmer nu, hvad de ikke tidligere ville indrømme, at der måske har været mange, og sandsynligvis var, mange verdener som vores. Nogle siger, at der fra begyndelsen muligvis i denne mælkevej har været én million verdener som denne.

Verdener uden tal har jeg skabt ved min enbårne Søn, siger Herren. Jeg gentager, at Herren ikke er nogen begynder, han er ikke nogen amatør. Han har prøvet dette igen og igen.

Og hvis I tænker på denne mælkevej, som er vores, og at den fra begyndelsen har rummet måske én million verdener, og så ganger det med de ét hundrede millioner mælkeveje, der omringer os, vil I få en anelse om, hvem den mand er, som vi tilbeder." (J. Reuben Clark jr.: *Behold the Lamb og god,* siderne 16-16)

han var i sandhed ingen begynder, ingen amatør, i kunsten eller evnen som Skaber. ,,Utallige verdener" har han skabt.

Det var altså ham, der i tidernes midte kom til denne jord, født af jomfruen Maria — den bogstavelige Søn af Gud Faderen — ,,Den enbårne Søn".

Han erklærede selv, hvem han var. Gennem hele sit liv på jorden erklærede han gang på gang, at han var Guds Søn. Som 12-årig blev han fundet ,,i templet", i samtale med ,,de lærde". Som svar på sin mors bebrejdelse, sagde han: ,,Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?" (Lukas 2:49)

Da Jesus blev døbt af Johannes, og

også ved Jesu forklarelse, erklærede en stemme fra Himlen: ,,Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:17; 17:5).

Da Jesus skulle til at oprejse Lazarus fra de døde, ,,svarer Martha ham: ,,Jeg ved, at han skal opstå i opstandelsen på den yderste dag."

Jesus sagde til hende: ,,Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det?"

Hun svarede ham: ,,Ja, Herre! Jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til verden" (Joh. 11:24-27).

Ved en anden lejlighed, dengang da Jesus stoppede op ved Jakobs brønd, bad han en samaritansk kvinde trække vand op til sig, og i den efterfølgende samtale sagde den samaritanske kvinde til Jesus: ,,Jeg ved, at Messias kommer (han, som kaldes Kristus); når han kommer, skal han forkynde os alt."

Jesus siger til hende: ,,Det er mig, jeg, som taler med dig" (Joh. 4:25-26).

Og også:

,,Da Jesus var kommet til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: ,Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?'

De svarede: ,Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.'

Han spørger dem: ,Men I, hvem siger I, at jeg er?'

Og Simon Peter svarede og sagde: ,Du er Kristus, den levende Guds Søn.'

Da svarede Jesus og sagde til ham: ,Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene'" (Matt. 16:13-17)

Ved utallige lejligheder erklærede han, at han var Kristus, Guds Søn.

Er det noget under, at han, Guds Søn, den store Skaber, havde magt over denne jords *elementer,* så han endog kunne overtræde tyngdeloven og gå på vandet?

Jeg går ud fra, at det var såre enkelt for ham, Skaberen, at forandre vand til vin, da han var nødt til at sørge for vin til bryllupsfesten.

Heller ikke var det et syns- og smagsbedrag, da han bespiste de fem tusinde plus kvinder og børn med nogle få brød og fisk, og ved en anden lejlighed fire tusinde plus kvinder og børn. (Se Matt. 14:16; 15:32-38)

Han viste også sin magt over elementerne, da den oprørte sø på hans befaling lagde sig. (Mar. 4:39)

Han demonstrerede sin magt over *dyre*riget; ved to særskilte lejligheder blev på hans befaling en stor mængde fisk fanger, hvor fiskerne hidtil ikke havde haft succes. (Se Matt. 14:16-21; 15:2-38)

Han viste sin magt over *plante*riget, da han forbandede figentræet. (Se Matt. 21:19)

Ved hver lejlighed, erklæredes det, at han var Kristus, Guds bogstavelige Søn.

Han helbredte alle slags sydgomme. På hans befaling forsvandt de onde ånder, og også de erklærede, hvem han var. Han gjorde de blinde seende, fik den lamme til at gå. Ja, han kontrollerede livet selv, for han gengav Lazarus livet, han som allerede havde været død i fire dage. Der var også andre, som han oprejste.

Ja, ,,Herrens er jorden og dens fylde" (1. Kor. 10:26). Han havde herredømme over alle jordens rigdomme — i jorden og i himlen over jorden.

Alt, hvad han gjorde, var for andre — hans liv var et liv i tjeneste. Ikke én gang gjorde han noget selvisk.

Da slutningen på hans mission nærmede sig, bad han til Faderen: ,,Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.

Og nu Fader! Herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til" (Joh. 17:4-5)

Han påtog sig alle deres synder, som skal omvende sig, og gav sit liv for at alle kan leve. Han forårsagede opstandelse for alle. Fostår I, at skabelsen af denne jord og alle Jesus og profeternes gerninger siden den første begyndelse, var for *jer* — for at I kunne få udødelighed og evigt liv — lige så meget som for nogen anden?

Og endelig sagde han som forberedelse til genoprettelsen af sit rige på jorden i disse de sidste dage: ,,Derfor befaler jeg dig at omvende dig. Ja, omvend dig, at jeg ikke skal slå dig med min munds ris, med min vrede og min harme, og dine lidelser blive svære — hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, *hvis de vil omvende sig;* (Ordret oversættelse fra engelsk. O.A.)

Men dersom de *ikke* vil omvende sig, *må de lide, ligesom jeg;*

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk —

Dog, æret være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.

Derfor *befaler* jeg dig *atter* at *omvende* dig, så jeg ikke skal ydmyge dig med min almægtige kraft" (L. & P. 19:1-20, fremhævelser tilføjet).

Tænker I på den måde om ham, når I deltager i nadveren og slutter pagt om at ville holde hans befalinger? At kende ham er at holde hans befalinger. Kender I ham, som blev kaldt Jesus?

Ja, dette er ham, som vi tilbeder. Han er Guds Søn; den store Skaber. Han er vores Frelser og Forløser. Han er vores fortaler hos Faderen. Det var ham, som muliggjorde den universelle opstandelse. Det var ham, som sammen med sin Fader viste sig for Joseph Smith i den hellige lund.

Og efter en storslået åbenbaring til Joseph Smith og Sidney Rigdon bevidnede de: ,,Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (L. & P. 76:22-24!

Jeg vidner om, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, Guds Søn, og at det er under hans ledelse, at Jesu Kristi evangelium er blevet genoprettet i denne uddeling for sidste gang. Jeg vidner om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen.

Vi burde betragte alle kirkens medlemmer og især vore afdøde slægtninge, som en delaf vores familie

Vort forhold til hinanden

ÆLSTE WILLIAM GRANT BANGERTER
Assistent til De tolvs Råd

Gennem vore genealogiske undersøgelser har vi fundet ud af at vores familie har strakt sig over mange linier af forfædre så langt tilbage som til 1500-tallet. En dag sammentalte jeg efernavnene i vores stamtavle. Jeg fandt ud af, at jeg kom fra 226 kendte familielinier. Hvis hver enkelt af jer, hvis familie kommer fra Schweitz eller England, ville kontrollere jeres slægtslinier på samme måde, er jeg sikker på, at I ville finde nogle af de samme navne, som jeg gjorde.

Det er en antydning af, at vi alle har et direkte slægtsforhold til hinanden, baseret på blodlinier.

På min stamtavle optalte jeg 650 enkeltpersoner, som er blevet identificeret som mine direkte forfædre. Men jeg har regnet ud, at hvis jeg kunne udfylde alle pladserne på min stamtavle og kun gik tilbage til året 1500, ville der være mellem 15.000 og 20.000 enkeltpersoner, som er mine direkte forfædre. Og hvis jeg ville tilføje navnene på deres børn, ville jeg have en slægt på mellem halvtreds og tres tusinde mennesker, som alle er nært beslægtet med mig.

På grund af min mors og andre familiemedlemmers intensive arbejde er adskillige tusinde navne blevet indsamlet på mine nære slægtninge, som er døde. Efter kirkens lærdomme er disse navne blevet bragt til templet, og ordinanser er blevet udført for dem, så vi, når vi træffer dem i livet efter døden, vil genkende dem, ikke blot som medlemmer af vores familie, men også som brødre og søstre i evangeliet.

Jeg har fundet ud af, at selv i en familie, hvor der i udstrakt grad er blevet udført genealogisk arbejde, ligger størsteparten af dette arbejde stadig foran os.

Der findes andre slægtsforhold i vor tilværelse, som ikke i så udpræget grad bygger på blodlinieforhold.

Jeg har lyttet til mange menneskers vidnesbyrd, mennesker, som har sluttet sig til kirken. Uvægerligt taler de om, hvordan de har fulgt forskellige filosofier og religioner, men at de, da de sluttede sig til kirken, havde opdaget, at de havde fået forbindelse med deres virkelige familie. I åndelig forstand er de kommet hjem.

Jeg har haft nær forbindelse med en mand i forretningsverdenen, som er blevet en kær ven. Vi har lejlighedsvis diskuteret religion. Og skønt han ikke har vist interesse for at slutte sig til kirken, har han undersøgt mange religiøse filosofier, inkluderende metodistkirken, reinkarnation, visse former for spiritisme, pinsebevægelsen og kristne fællesskabs-organisationer. Jeg fortalte ham en dag, at jeg var sikker på han en dag ville slutte sig til kirken.

Da han smilende spurgte, hvordan jeg kunne vide det, svarede jeg: ,,Enhver som med din oprigtighed søger det fulde svar, vil aldrig blive tilfreds med mindre end netop det. Men når du slutter dig til kirken, vil du føle det, som om du er kommet hjem, og du vil ikke længere søge."

Således er følelsen hos medlemmerne af denne kirke. Siden Jesu Kristi dage har medlemmerne kaldt hinanden for *broder* og *søster*. Og det er ikke tilfældigt — det i høj grad bevidst.

Frelseren lærte os at bede til vor Fader, som er i Himlen. Han talte om sig selv som sin Faders Søn og henviste mange gange til kirkens medlemmer som Guds børn. Hvis det ikke antyder et familieskab, så forstår jeg ikke meningen med disse udtryk.

Da jeg første gang rejste til Sydamerika som ung missionær, lagde jeg mærke til, at folk så ud som fremmede. De talte et mærkeligt sprog; de havde en mørkere hudfarve; deres hår var mørkt; og jeg følte mig helt fortabt blandt dem. Jeg forstod først senere, at det var mig, der var den fremmede. Men efter at jeg nu har tilbragt mange år sammen med disse mennesker, kan jeg, når jeg befinder mig blandt dem, ikke længere se nogen forskel mellem dem og nordamerikanerne eller europæerne. Jeg befinder mig så meget hjemme hos dem, at jeg slet ikke lægger mærke til, hvad farve deres hår har eller deres hudfarve eller farven på deres øjne. Jeg tænker ikke angang over, hvilket sprog de taler.

De er mine brødre og søstre. Jeg giver udtryk for min fulde kærlighed til dem, og de gengælder mig den med så knyttede bånd, som dem jeg har oplevet i min egen familie.

Når jeg nu læser skrifterne, forstår jeg bedre, hvad Frelseren mente. Han var på besøg i et bestemt hjem, da en budbringer kom ind og oplyste ham om, at hans mor og hans brødre ventede udenfor. Han vendte sig om manden, ikke for at nedvurdere sin familie, men for at lære dem en speciel lektie og sagde: ,,Hvem er min mor? og . . . mine brødre?" Og idet han vendte sig mod den forsamlede skare, sagde han, idet han strakte sin hånd ud mod disciplene: ,,Se, her er min moder og mine brødre! Thi enhver, der gør min himmelske Faders vilje, han er min broder og søster og moder" (Matt. 12:48-50)

Hvad jeg oplevede i Sydamerika, blev af Paulus beskrevet i hans brev til de hellige i Efesus: ,,Så er I da ikke fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller" (Ef. 2:9) Udtrykker ikke det ord ,,husfæller" et familieforhold?

Ud fra disse eksempler vil jeg påstå, at Gud Faderen, efter at have adspredt sine børn ud over jorden, for at de kan høste erfaringer, ønsker at bringe dem hjem igen. Vi, der som Peter sagde: ,,har fået skænket (hans) dyrebareste og største forjættelser" (2. Pet. 1:4), har selv lovet at engagere os i en livslang tjeneste for vor brødre og søstre, som ikke er så velsignede.

De slægtninge, som er gået til åndeverdenen uden evangeliets velsignelser, kan ikke for evigt negligeres. Et lille antal af kirkens medlemmer har været flittige. En ny era er over os. I selve dette øjeblik sendes instruktioner ud til højpræsterne i kirken om at påbegynde et program, så hvert medlem af kirken kan blive hjulpet til at finde sin familie og bringe de tabte medlemmer hjem igen. I år er vi alle blevet bedt om at udarbejde vores egen personlige historie og organisere vores levende familie. Selv uden et tempel eller et bibliotek i nærheden, kan enhver gøre dette. Næste år vil vi blive givet andre udfordringer og opgaver, indtil kirkens medlemmer overalt vil blive dygtige til at udarbejde optegnelser over deres familiemedlemmer, som er døde uden evangeliet.

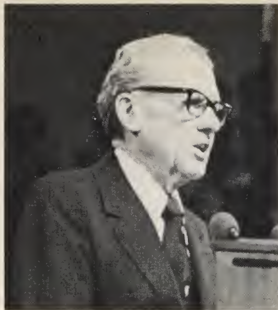
Hvis dette værk er sandt, kan vi om kort tid forvente den dag, hvor vi i lige så udstrakt grad udfører arbejde for de døde, som vi nu gør det for de levende. Det vil uundgåeligt kræve, at mange medlemmer helliger år af deres liv og bruger betydelige pengebeløb, ligesom vi nu gør det gennem missionærtjenesten.

At bringe Herrens familie sammen på evigtvarende vilkår udgør det formål, for hvilket evangeliet blev gengivet. Dette vil endog frelse nationer og hele verden. Vi gør det ved at fremelske enighed i vore hjem og modtage templets velsignelser. Vi gør det ved at indbyde andre til at acceptere det gengivne evangelium. Vi gør det ved at udstrække hånden over åndelige tomrum til de mange familiemedlemmer, som døde uden evangeliet. De, som ødelægger hjem, udøver en forbrydelse mod evigheden. Hvis vi ikke bringer vores familie sammen, siger Moroni, vil ,,hele jorden blive lagt aldeles øde" ved Kristi komme (L. & P. 2:3).

Må Gud velsigne os til at blive frelsere i Herrens familie, snarere end ødelæggere, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Mellem møderne på Temple Square

Gud gav os handlefrihed: Hvad gør vi med den?

Retten til at vælge

ÆLDSTE HENRY D. TAYLOR
Assistent til De tolvs Råd

Et af vores største ansvarsområder og alligevel et privilegium, er retten til at vælge. Sidste dages hellige tror fast på princippet om handlefrihed.

Vi befinder os her på denne jord og ejer vidunderlige jordiske legemer, fordi vi valgte klogt i forudtilværelsen, da der blev diskuteret vitale spørgsmål, som blev forelagt os til vor afgørelse.

Før jorden blev skabt, eksisterede vi som åndelige vi sener. Da det blev bekendtgjort, at jorden skulle skabes, var vi tilsyneladende begejstrede over denne tanke. Det fremgår af nogle meget interessante og ledende spørgsmål, som Herren stillede Job, da han sagde: ,,Omgjord som en mand dine lænder, jeg vil spørge, og du skal lære mig!

Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har nogen indsigt!

Hvem bestemte dens mål — du kender det jo — hvem spændte målesnor ud derover?

Hvorpå blev dens støtter sænket, hvem lagde dens hjørnesten,

Mens morgenstjernerne jubled til hobe, og alle gudssønner råbte af glæde? (Job 38:3-7)

Vi tror, at der blev holdt et stort råd for at vælge én, som skulle komme til jorden for at repræsentere os, og som ville sone for menneskehedens synder. Joseph Smith har forsikret os, at: ,,Ved ben første organisering i himlen var vi alle til stede og så Frelseren blive udvalgt og udnævnt og frelsesplanen forelagt, og vi sanktionerede det" (*Joseph Smiths Lærdomme,* siderne 215-16).

Herren åbenbarede til Moses nogle af detaljerne ved dette store råd, da han forklarede: ,,Satan . . . kom til mig og sagde: Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visslig gøre det. Giv mig derfor din ære.

Så fortsatte Herren: ,,Men se, min elskede Søn . . . sagde til mig: Fader, ske din vilje, og *din* være herligheden evindelig" (Moses 4:1-2; fremhævelse tilføjet).

Abraham citerer Herrens ord, idet han siger: ,,Hvem skal jeg sende? Og han, der skulle blive Menneskesønnen, svarede: Her er jeg, send mig. Og en anden svarede og sagde: Her er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første.

Og den anden blev vred og bestod ikke sin første prøvestand, og på den dag fulgte mange efter ham" (Abr. 3:27-28)

Johannes forklarer i Johannes Åbenbaring at resultatet af Satans vrede var at: ,,Der blev kamp i Himmelen: Mikael og hans engle stred mod dragen (den Mikael, som kom til jorden og blev kaldt Adam og dragen der var Satan); og dragen og dens engle stred mod dem.

Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen.

Så blev den store drage nedstyrtet, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan . . . blev nedstyrtet på jorden, og hans engle blev nedstyrtet sammen med ham" (Joh. Åb. 12:7-9).

Vi forstår, at Satan udøvede en så kraftig indflydelse på sin omgangskreds, at en trediedel af Himmelens skarer fulgte ham.

Her ser vi to forskellige personligheder og to forskellige motiver til handling. Satan ville fjerne den enkeltes personlige handlefrihed ved at foreslå at forløse hele menneskeheden med magt, og derfor ønskede han anerkendelse, ære og herlighed. Jesu plan gik ud på at lade hvert enkelt menneske vælge mellem det, han betragtede som refærdigt, og det, han betragtede som forkert, og foreslog, at al ære og herlighed skulle gives Faderen.

Man kan passende sige: ,,Der er ingen begrænsning for det gode, der kan gøres, når vi ikke tænker på, hvem der skal have æren derfor."

Som vi drager gennem dette jordeliv, har vi mange vigtige og vidtrækkende afgørelser at træffe som enkeltpersoner. Vi erkender især, at unge mennesker må afgøre, hvem de vil vælge til deres venner og hvem de vil komme sammen med. De må også bestemme sig til, hvad de vil gøre for at tjene til livets ophold. Unge mænd og piger vil forhåbentlig forelske sig, og de vil få det privilegium selv at vælge den, de vil gifte sig med. De vil også afgøre, om deres vielse skal foregå i templet. Det er det eneste sted, hvor de kan blive viet for tid og evighed.

Mange flere afgørelser må træffes, men mennesket er ikke alene, når det skal træffe sådanne beslutninger. Efter dåben og som forberedelse til medlemskab i kirken lægges hænder på hans hoved, og én som bærer det hellige præstedømme, bekræfter hans medlemskab i kirken og besegler på ham Helligåndens gave, der ofte korrekt kaldes Helligånden. Hvis vi lever retskaffent, vil Helligånden blive vor ledsager og vejlede os i afgørelsen af disse vigtige beslutninger.

Ved hjælp af bønnen kan vi nå en løsning på vore problemer og vide, hvilke beslutninger vi bør tage. Når vi beder, får vi ofte en stærk tilskyndelse, der fortæller os, at svaret på det pågældende spørgsmål er ,,nej". Men der er også tilfælde, hvor vi får en stærk følelse af, at vores svar er rigtigt og burde blive et positivt ,,ja". Somme tider får vi måske hverken et klart ,,ja"

eller ,,nej" svar. I sådanne tilfælde har Herren givet os en formel, der bør bruges. Man bør overveje og studere problement i sit eget sind, træffe en beslutning og derpå spørge Herren, om den er rigtig. Hvis den er rigtig, vil man få en varm følelse i kroppen, og man vil vide og være forsikret om, at den afgørelse er rigtig; men er den ikke rigtig, vil der komme en uklarhed i tankerne, der vil få én til helt at glemme det, som var forkert. (Se L.&P. 9:8-9).

Ordene i en af vore værdifulde salmer har stor betydning for os. Den bringer dette budskab:

Gem ej, at hver og en har ret
til valg imellem godt og slet;
den sandhed er os blevet sagt:
Gud frelser ikke dig med magt.

Han hjælper, leder dig på vej,
han kalder og velsignelser dig;
med større kærlighed til sig,
men overtaler aldrig dig.

Forstand og frihed er vor arv,
som hæver os fra dyrets tarv;
og dyret lever uden håb,
det lyder ikke frelsens råb.

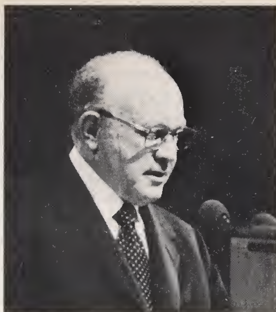
Vor Gud kan give sjælen ro,
men jeg har frihed til at tro;
til verden lad os råbe ud:
vi handlefrihed fik af Gud.

William C. Gregg

Ja, vi har virkelig det privilegium at kunne træffe afgørelser. Vil de blive gode og velbehagelige for vor himmelske Fader? Eller vil de blive selvcentrerede og selviske?

Josua, en af de gamle profeter, bestemte sig til at ville leve retskaffent, og efter at have truffet den beslutning erklærede han: ,,Vælg I i dag, hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren" (Josua 24:15).

Må vi blive inspirerede til at træffe kloge beslutninger, der vil kunne anerkendes af Herren og blive til vort eget bedste og til velsignelse for vore medmennesker, om dette beder jeg i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi navn. Amen.

Det er vort privilegium at kende tegnene på Herrens andet komme og at serede alle, som vil høre

,,Bladene begynder at vise sig på figentræet"

ÆLDSTE BERNHARD P. BROCKBANK
Assistent til De tolvs Råd

Før Jesus Kristi andet komme skal der ske visse lovede tegn og undere, som gør det muligt for hans hellige at kende det omtrentlige tidspunkt vor hans komme Jesus sagde:

,,Lær en lignelse af figentræet: Når dets grene først er blevet saftfulde og får blade, så skønner I, at sommeren er nær.

Således kan I også skønne, når I ser alt dette ske, at han er nær for døren." (Matt. 24:32-33)

Præsident Kimball gav dette råd: ,,bladene begynder at vise sig på figentræet." Det er profetisk tale.

Hvad er det for tegn og undere, der skal forekomme i de sidste dage, forud for Jesu Kristi andet komme?

,,Falske Messias' er og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild" (Matt. 24:24).

,,Mange skal komme i mit navn og sige: ,Jeg er Kristus' og de skal føre mange vild." (Matt. 24:5)

Herren sagde: ,,Fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige" (L.&P. 1:35)

Mange skriftsteder opsummerer tegn og verdensforhold, krigene, vanskelighederne og urolighederne i de sidste dage. Profetierne taler om plager, ødelæggelser, prøvelser, og katastrofer uden lige; om stridigheder, rygter om krige, krige og at ,,folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv både her og der (Matt. 24:7). Der vil være blodsudgydelse, blodbad og ødelæggelse. Skrifterne taler om, at elementerne skal komme i oprør med oversvømmelser, storme, ildsvåde, hvirvelstorme og jordskælv med kræfter, hibtil ukendte for menneskene, om ondskab, ugudelighed, uro, mord, kriminalitet og forstyrrelser udover menneskelig forståelse.

,,Thi i de dage," sagde Herren, ,,skal der komme en trængsel, hvis lige ikke har været fra skabningens begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu og heller ikke senere skal komme" (Mar. 13:19).

,,Alle ting skal være i bevægelse: . . . menneskers hjerte skal i sandhed forsmægte . . . frygt skal komme over alle mennesker" (L.&P. 88:91).

,,Og som det gik i Noas dage, sådan skal det også gå i Menneskesønnens dage:

de spiste, drak, tog til ægte, blev bortgiftet lige til den dag, da Noa gik ind i arken og syndfloden kom og ødelagde dem alle.

Eller som det gik til i Lots dage: de spiste og drak, købte og solgte, plantede og byggede —

og på den dag, da Lot gik ud af Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himmelen og ødelagde dem alle —

på samme måde skal det gå den dag, da Menneskesønnen åbenbares." (Lukas 17:26-30)

Apostlen Paulus var inspireret, da han skrev denne opsummering af menneskets og verdens status i de sidste dage. Han skrev:

,,Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider.

Thi menneskene vil blive egenkærlige,

pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme,
ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode, forrædere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner;
de har gudsgrygts skin, men fornægter dens kraft. Dem skal I holde jer fra." (2. Tim. 3:1-5)
Om disse trange tider sagde Jesus:
,,Og de hellige skal også kunne undkomme med nød og næppe. Dog er jeg, Herren, med dem" (L.&P. 63:34)
Imidlertid har de hellige i de sidste dage fået nogle meget betydningsfulde løfter af Herren. Han sagde:
,,(Jeg) Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over . . . verden" (L.&.P. 1:36).

Han sagde også: ,,Det skal forundes jer at kende tidernes tegn og tegnene på Menneskesønnens tilkommelse" (L.&P. 68:11)
,,Ligesom jeg, Herren, i begyndelsen forbandede landet, således har jeg i sidste dage velsignet det til sin tid til nytte for mine hellige, så de kan nyde dets fedme" (L.&P. 61:17)
Jesu Kristi Kirke skal aldrig mere borttages fra jorden. Det er et af de store tidernes tegn — den skal vedblive at vokse og blomstre og dække hele jorden.
Helligånden og Guds præstedømme vil fortsat være på jorden. Der skal i be sidste dage være levende profeter og levende apostle, udvalgt og kaldet ved Jesus Kristus. Herren lovede:
,,Mine disciple skal stå på hellige steder" (L.&P. 4:32)
Dette er et af de vigtigste af vor tids tegn: ,,Dette evangelium om riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme" (Matt. 24:14)
Djævelen gør alt, hvad han kan, for at hindre, at evangeliet får fremgang overalt på jorden.
Jesus befalede sine disciple: ,,Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,
og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt. 28:19-20)
Om Juda og Jerusalem i de sidste dage har Herren lovet: ,,Da vil Faderen samle dem sammen igen og give dem Jerusalem som arveland.
Da skal de bryde ud i glæde: Synge med hinanden, Jerusalems øde steder; thi Faderen har trøstet sit folk, han har genløst Jerusalem.
Faderen har blottet sin hellige arm for øjnene af alle nationer (vi har været vidne til en del af dette), og alle jordens ender skal se Faderens frelse" (3. Nephi 20:33-35).
,,Og det skal ske, at den tid kommer, da mit evangeliums fylde skal prædikes for dem.
Og de skal tro på mig, at jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, og de skal bede til Faderen i mit navn" (3. Nephi 20:30-31)
,,Førend Herrens store dag kommer, skal Jakob blomstre i ørkenen, og lamaniterne springe ud som rosen.
Zion skal blomstre på højene og fryde sig på bjergene og samles til det sted, jeg har udset" (L.&P. 49:24-25)
,,Evangeliet skal prædikes for de fattige og de sagtmodige, og de skal se hen til tiden for min tilkommelse, thi den er nær for hånden.
Og de skal lære lignelsen om figentræt, thi nu er sommeren allerede nær" (L.&P. 35:15-16)
Nu er det tiden hvor alle sidste dages hellige har hårdt brug for at være ét med Kristus og blive menneskefrelsere. Om disse sidste dages hellige gav Jesus dette råd: ,,Thi be var sat til at være et lys for verden og menneskenes frelsere" (L.&P. 103:9). Jeg gentager: ,,Thi be var sat til at være et lys for verden og menneskenes frelsere." Herren tilføjede da denne advarsel: ,,Og om de ikke er menneskers frelsere, er de som saltet, der har mistet sin kraft og derefter ikke duer til andet end at kastes ud og nedtrædes af menneskene" (L.&P. 103:9-10).
Herren har talt! Enhver sidste dages hellig skal være et lys for verden og være menneskefrelser. Og hvis de svigter i denne hellige, sjælsreddende opgave, vil de blive nedtrådt af mennesker.
Og atter tilrådede Herren sine hellige:
,,Jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem, skal anvende hele sin kraft og arbejde med sine hænder for at forberede og udføre det, som jeg har befalet.
Og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed.
Gå ud fra de ugudelige. Red jer. Vær rene, I som bærer Herrens kar" (L.&P. 38:40-42).
Præsident Kimball har gjort os opmærksomme på en gammel profeti i den hellige Bibel, der fortæller om de forhold, der skal herske blandt folk i de sidste dage. Profeten Joel sagde:
,,Sving seglen, thi høsten er moden; kom og stamp, thi persekummen er fuld; persekarrene løber over, thi stor er folkenes ondskab.
Skarer på ykarer i opgørets dal! Thi nær er Herrens dag i opgørets dal" (Joel 3:18-19).
I dag har folk de fleste steder mere, end de nogenyinde har haft. Deres persekar er fulde, ondskaben er stor, og der er mængder af gode, oprigtige mennesker, der søger et helligt formål og en mening med livet. Dette er også tilfældet i Storbritannien, til trods for, hvad vi somme tider læser. Forholdene har aldrig været bedre for de fleste, end de er i dag.
Det synes logisk og muligt, at én procent af Herrens børn, der nu lever på jorden, vil acceptere hans livsmåde og slutte sig til hans kirke, hvis de fik belæring af hans hellige.
En procent vil være omkring 36 millioner, og det er en mængde eventuelle hellige. Ja, der findes mængder i opgørets dal, der venter på at se det hellige lys, der fører til guddommelig fuldkommenhed. Enhver mulig missionær, der er i harmoni med Helligånden, er nødvendig. Vi har mange endnu, som kunne kaldes. Må vi, der er priviligeret til at leve i de sidste dage, være tapre og lade vort lys skinne, og må vi være ét med Jesus Kristus i at hjælpe med til at bringe frelse til hele menneskeheden. I Jesu Kristi navn. Amen.

Om at have evigt liv' at søge at lære Jesus Kristus at kende — gennem beviser, vidner og Helligåndens vidnesbyrd

Påske — tanker

ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY
De tolvs Råd

Som vi nærmer os påsketiden, blødgøres kristnes hjerter og ølelserved tanken om vor Herre Jesu Kristi opofrelse af sit liv, efterfulgt af opstandelsen.

Kort før Kristus blev forrådt, løftede han sine øjne mod Himlen i forbøn for de disciple, som Faderen havde givet ham. Han udtalte disse dybsindige ord: ,,Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus" (Joh. 17:3).

At kende Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, det er det evige liv. Kender menneskene dem virkelig — deres udseende, karakteregenskaber og magt? Selvfølgelig kan et sådant kendskab opnås; for ellers ville vor Frelser ikke have sagt sådan.

Da Fillip sagde til Kristus: ,,Herre! vis os Faderen, og det er os nok," svarede Jesus: ,,Så lang tid har jeg været hos jer, og du har ikke lært mig at kende, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: ,Vis os Faderen?'" (Joh. 14:8-9)

Paulus erklærede overfor de hellige i Korint, at Kristus er ,,Guds billede" (2. Kor. 4:4) og til hebræerne, at Kristus er Guds ,,udtrykte billede" (Hebr. 1:3). Det er logisk for den evige Guds enbårne Søn at være sin Faders ,,udtrykte billede". Lige producerer lige, og enhver jordisk søn, som vi kender — og det jordiske er typisk for det himmelske — er i sin faders lignelse. Og i jordelivet er nogle sønner endog det udtrykte billede af deres jordiske fader.

I vor tids åpenbaringer har vi lært, at Set, Adams søn, ,,var en fuldkommen mand og var sin faders udtrykte billede, så han syntes at være sin fader lig i alle ting og kun kunne skelnes fra denne ved alderen" (L.&P. 107:43!.

Kan det være det, Kristus mente, da han sagde til Filip. ,,Den, som har set mig, har set Faderen"? (Joh. 14:9).

Denne udtalelse rimer også med vor tids åbenbaring om, at Gud ,,Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes" (L.&P. 130:22).

Jesus sagde: ,,Sønnen kan slet intet gøre af sig selv men kun det, han ser Faderen gøre" (Joh. 5:19). Og også: ,,Som Faderen har lært mig, således taler jeg" (Joh. 8:28). Her fortæller Kristus os, at han fulgte sin Faders eksempel og belæringer, samt de gerninger, som Faderen tidligere selv havde udført, hvilket beviser, at både Faderen og Sønnen ejer samme individuelle karakteregenskaber og har samme udseende og kræfter.

Da Thomas spurgte Herren: ,,Hvordan kan vi så kende vejen?" svarede Jesus: ,,Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Joh. 14:5-6). ,,Thi der er ikke under himmelen giver mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses" erklærede apostlen Ceter til det jødiske råd. (Ap. Ger. 4:12). Da Jesus gik omkring i Salomons søjlegang, kom jøderne til ham og sagde højtideligt: ,,Hvis du er Kristus, så sig os det rent ud!" Jesus svarede dem: ,De gerninger, jeg gør i min Faders navn, de vidner om mig'" (Joh. 10:23-25)

Kristi gerninger, mirakler og belæringer, de himmelske tilkendegivelser, engles bekræftelser og Gud Faderens tilkendegivelser i nærværelse af respektable vidner — vidner sandelig fuldt og helt, at Kristus er Guds enbårne Søn i kødet, vor Forløser, Frelser og Herre.

Efter Kristi mission på jorden, hans død på korset og strålende opstandelse fra de døde, viste han sig for sine disciple og åbnede for deres forståelse af skrifterne med hensyn til ham: hvordan alle skrifternes beretninger om hans liv, død og opstandelse er blevet opfyldt. Og så sagde han til dem: ,,I skal være vidner om dette" (Lukas 24:48). Apostlen Peter lærte Kornelius og hans hus alt om Kristus, hans budskab, død og opstandelse, og erklærende, at Gud viste den opstandne Herre åbenlyst: ,,Ikke," sagde han, ,,for hele folket, men for os, der forud af Gud var udvalgt til vidner, og som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde . . . om ham," sagde Peter, ,,vidner alle profeterne" (Ap. Ger. 10:38-43!

Ja, profeterne før Kristus vidnede virkelig om hans komme og profeterede tilstrækkeligt om hans liv, gerning, mission og mirakler til at identificere ham med fuld sikkerhed. De forudsagde også hans død på korset og opstandelse til herlighed som en beseglende handling for hans mission og guddommelige opgave som soner for menneskenes synder.

Johannes Døberen, forløber for Kristus, fik givet et tegn, hvorved han kunne kende Guds Søn. Da han så Jesus komme hen imod sig, sagde han til sine disciple: ,,Se Guds lam, som bærer verdens synd!" (Joh. 1:29). Gud Faderen talte også fra Himlen og vidnede om sin Søn for alle de mennesker, der var forsamlede ved Kristi dåb, ved at bekendtgøre: ,,Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:17). Som svar på Herrens spørgsmål til Peter: ,,Men I, hvem siger I, at jeg er?" erklærede Peter: ,,Du er Kristus, den levende Guds Søn. (Matt. 16:15-16).

Selv urene og onde ånder, som kendte Kristus fra åndeverdenen, genkendte ham i kødet og anerkendte ham fuldt vidende, idet de kaldte ham ,,Jesus, du den højeste Guds Søn!" (Luk. 8:28)

Kristi gerninger og mirakler, beviserne og vidnesbyrdene af de trofaste sandfærdige og aktuelle vidner, er overbevisende bevis om, at Jesus ikke bare var en mand med store principper og en fremragende lærer, men virkelig Guds Søn, verdens Forløser og Frelser, hele menneskehedens forbillede, som det er det evige liv at elske og følge.

De andre udsagn og vidnesbyrd af de aktuelle vidner, som så den opstandne Herre, godtgør, at han er i live i dag. Som englen Gabriel erklærede overfor Maria, Jesu moder: ,,Der skal ikke være ende på hans kongedømme" (Luk. 1:33). Der forekom mange tilfælde, hvor Herren viste sig efter sin død. Lad mig kort nævne nogle få: ,,For det første for Maria Magdalene (Joh. 20:16-18). For det andet for de to disciple på vejen til Emaus (Luk. 24:13-35). For det tredie for hans disciple, der var forsamlede efter hans opstandelse. Han indbød dem til at ,,se på mine hænder og fødder . . . føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har" (Luk. 24:36-40)

For det fjerde fortæller Lukas os, at Kristus efter sin død ,,viste sig for dem i fyrretyve dage . . . med mange beviser . . . og talte om, hvad der hører Guds rige til" (Ap. Ger. 1:3). For det femte bevidner apostlen Paulus, at efter Kristi opstandelse ,,blev han set af Kefas, derefter af de tolv og . . . af over fem hundrede brødre på én gang . . .

. . . derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle apostlene, men sidst af alle blev han set også af mig . . ." (1. Kor. 15:5-8)

For det sjette er den afsluttende nytestamentelige beretning om vidnesbyrd i højeste grad betydningsfuld for vor overvejelse, for den giver håb og tro til Guds børn for fremtiden. Det drejer sig om en vigtig begivenhed efter Kristi opstandelse og efter de fyrretyve dage, som han tilbragte med sine disciple, hvor han belærte og instruerede dem om det, der vedkommer hans rige. ,,Og da han havde sagt dette, løftedes han op, medens de så derpå, og en sky tog ham bort fra deres øjne.

Som de nu stirrede op imod himmelen, medens han fo'r bort, se, da stod der hos dem to mænd i hvide klæder: ,,Og de sagde: I gallilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod himmeen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til himmelen" (Ap. Ger. 1:9-11).

Kristus blev modtaget i Himmelen med sit opstandne legeme. Hvis han skal vende tilbage på samme måde ved sit andet komme, således som skriften siger det, så vil han komme med det samme legeme. Dette bekræftes yderligere af profetien til en gren af Israels hus, som skal spørge Herren ved hans andet komme: ,,Hvad er det for sår i dine hænder og fødder?

Da skal de erkende, at jeg er Herren, og jeg vil sige til dem: Det er de sår, hvormed jeg blev såret i mine venners hus. Jeg er den, der blev ophøjet. Jeg er Jesus, der blev korsfæstet. Jeg er Guds Søn" (L.&P. 45:51-52. Se også Zakarias' Bog 13:6)

I Mormons Bog, et af de fire standardværker i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er der optegnet en smuk beskrivelse af Kristi besøg hos folket i Amerika efter hans opstandelseæVed hans tilsynekomst talte Gud Faderen fra Himlen og erklærede: ,,Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham" (3. Nephi 11:7).

Ved den samme lejlighed præsenterede Jesus Kristus også sig selv, idet han sagde: ,,Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden" (3. Nephi 11:10). Efter indbydelse af deres Herre, fik et stort antal af dem lejlighed til at komme frem, en efter en, for i henhold til den historiske beretning at kunne ,,stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder, så I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder" (3. Nephi 11:4)

Og da alle var kommet frem og selv havde set det, råbte de alle som med een stemme og sagde:

Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn! Og de faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham" (3. Nephi 11:16-17).

Ved denne venlige og overbevisende demonstration forsikrede Jesus folket om, at han virkelig var deres opstandne Herre, som adskillige af deres profeter havde fortalt om. Alle disse beviser og vidnesbyrd af vidner er overbevisende og overtalende for den, der søger sandhed, lys og kundskab om Gud og hans elskede Søn. Menneskeheden behøver ikke at famle i mørke for at opnå tro på den eneste sande Gud og Jesus Kristus og heller ikke for at tro på den evangeliske plan for liv og frelse. Trøsteren eller Helligånden, som Kristus lovede at sende, er sandhedens Ånd og vil lede sine tilhængere ind i al sandhed. Helligånden skal vidne om Faderen og Sønnen og er en lærer og også åbenbarer. Hør Peters udtalelse, at ,,drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud (2. Peter 1:21), og Paulus' erklæring: ,,Ingen kan sige: ,Jesus er Herre' uden ved Helligånden" (1. Kor. 12:3). Johannes, Jesu elskede apostel, lærte: ,,Det er Ånden, der vidner, fordi Ånden er sandheden" (1. Joh. 5:6).

I henhold til disse udtalelser fra skrifterne har Helligånden, som alle, der er værdige, kan glæde sig over, magten til at give kundskab, forståelse, tro og vidnesbyrd om sandheden til dem, der ydmygt søger den. En profetisk skribent fra Mormons Bogs historie, som også skrev om læren, gav dette vise og forstående råd og påbud: ,,Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

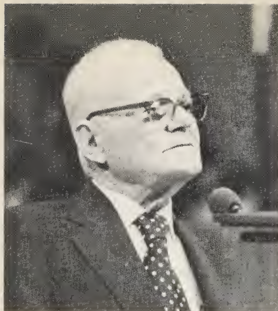
Og gennem Helligåndens kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:4-5)

Ethvert menneske kan realisere dette løfte, hvis han er villig til at ydmyge sig og søge det lys, den kundskab

og den intelligens, der flyder fra Gud gennem Helligånden. Ved den kraft bevidner jeg for jer, at det er evigt liv at kende den eneste sande Gud og Jesus Kristus, som virkelig er vor Herre, Forløser og Frelser.
Og må jeg til slut sammen med den første profet i denne sidste dages uddeling erklære: ,,Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det seneste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!" (L.&P. 76:22).
Jeg fremlægger disse vidnesbyrd om kendsgerninger og sandhed i ydmyghed og i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Et blik på det ikke-engelsk talende internationale afsnit.

Kundskab om, hvorfra vi kom og hvorfor vi er her, kan lede vor tilværelse fra dag til dag

Livets gang

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
2. Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine elskede brødre og søstre, medlemmer og ikke-medlemmer — på denne vor Herre og Frelser, Jesu Kristi 176. fødselsdag og 146-årsdagen for oprettelsen af hans kirke i denne tidernes fyldes uddeling, hilser jeg jer med kærlighed og i fællesskab. Når jeg nu begynder mine bemærkninger, har jeg i tankerne tre spørgsmål. Hvor kom vi fra? Hvorfor er vi her? Og hvor går vi hen, når vi har forladt denne prøvetilværelse? Ethvert menneske bør kende og ledes af svarene på disse spørgsmål.

For nogle måneder siden sad jeg i et fly ved siden af en herre fra det fjerne østen. Efter at have vekslet nogle få høflighedsfraser, fortalte han mig, på min forespørgsel, om sine forretningsaktiviteter. Så spurgte han om mine. Det førte naturligvis til en evangelisk samtale. Han havde ingen religion, selv om han sagde, at hans mor var kristen. Han havde ingen forståelse af Gud, ingen ide om, hvorvidt han havde haft en forudtilværelse, eller om han skulle leve efter døden. Han havde intet formål med livet undtagen det at arbejde hårdt og opnå en ,,rimelig levestandard". Efter at vi havde diskuteret nogle få grundlæggende evangeliske sandheder, sagde han: ,,En sådan opfattelse ville sandelig give én noget at leve for."

Nogle få uger senere sendte jeg ham et brev og vedlagde noget litteratur.

I sit svar skrev han:

,,Jeg husker Dem stadig, og jeg var virkelig glad for samtalen med Dem i det fly . . .

Jeg har arbejdet hårdt . . . uden formål . . . De åbnede mine øjne for, hvad der er det sande formål med at arbejde hver dag og med livet selv . . .

Indtil nu," sagde han, ,,har jeg ikke kunnet holde op med at drikke og ryge" — han havde en pose spiritus med sig, da vi talte sammen, og jeg lod ham læse visdomsordet. Derfor skrev han: ,,Indtil nu har jeg ikke kunnet holde op med at drikke, men jeg vil aldrig glemme, hvorfra vi kom, og hvorfor vi er her, og hvorhen vi går, når vi forlader denne prøvetilværelse."

Med hensyn til hvem vi er, havde jeg selvfølgelig forklaret, at Paulus fortalte athenerne på Marshøjen, at vi er ,,af Guds slægt" (Ap. Ger. 17:28-29). Denne udtalelse krævede nogen forklaring, fordi, som han påpegede, vore fysiske legemer er fødte af vore jordiske forældre. På dette tidspunkt lod jeg ham læse Herrens åbenbarede udtalelse, at ,,ånden og legement er menneskets sjæl" (L.&P. 88:15) og fremhævede den kendsgerning for ham, at det er et menneskes ånd, der er af Guds slægt. Dette åbnede vej for en forklaring om, at Gud selv er en sjæl, bestående af kød og ben så følelige som et menneskes, og en ånd. At han er et opstandent, herliggjort, ophøjet, altvidende, almægtigt væsen, og — i ånd, magt og indflydelse — en allestedsnærværende person, herskeren over himlen og jorden og alt derpå. At alle menneskers ånder bogstaveligt er hans ,,sønner og døtre" (L&P. 76:24)

Denne opfattelse må have været det, han havde i tankerne, da han skrev: ,,Jeg vil aldrig glemme, hvorfra vi kom."

Med hensyn til hvorfor vi er her på jorden, mindede jeg ham om den selvindlysende kendsgerning, at som Guds børn har vi arvet evnen til, når vi er fuldt udviklede at nå den samme status som vore himmelske forældre, lige som vi fra vore jordiske forældre arver evnen til at opnå deres jordiske status. Og når Gud har et legeme af kød og ben, er det nødvendigt for os og fuldstændigt naturligt for os, hans børn, at få sådanne legemer, for at vi kunne blive ligesom han. Det at vi kom til denne jord, var det middel, der skaffede os disse legemer. Jeg forklarede ham også, at denne jordiske prøvetilværelse gav os mulighed for, mens vi levede ved tro, at vise os værdige til at fortsætte til fuldkommenhed og ophøjelse i lighed med vore himmelske forældre.

Jeg forklarede, at Abraham skrev om sit syn, hvor han så rådet i Himlen, hvor den evangeliske plan blev forelagt og skabelsen af jorden projekteret. Vi talte om Abrahams udtalelse:

,,Nu havde Herren vist mig. Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til . . .

Og der stod en imellem dem (d.v.s. dem, der var ånder) der var Gud·lig, og han sagde til dem, som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud, vil befale dem.

Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abraham 3:22, 24-26)

Vi ved selvfølgelig allesammen, at det program, der her blev gennemført, De ånder, som bestod deres første prøvestand — det var deres åndelige tilstand — får mere, således som lovet, ved at modtage jordiske legemer, når de fødes på jorden som menneskelige sjæle.

Løftet er, at såfremt de består denne, deres anden (d.v.s. vores jordiske) prøvetilværelse, skal de have herlighed ,,over deres hoveder i al evighed" (Abraham 3:26)

Det blev på den måde klart for ham, således som det er for os allesammen her, at vi kom til jorden med to formål: (1) for at opnå fysiske legemer af kød og ben i vor himmelske Faders lignelse; og (2) at blive prøvede — for at se, om ,,de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem" (Abraham 3:25)

Det var hvad min ven havde i tankerne, da han skrev: ,,Jeg vil aldrig glemme . . . hvorfor vi er her."

Vor prøvelse her på jorden vil naturligvis blive afsluttet med døden — døden, der er opløsning af sjælen — adskillelse af legemet og ånden.

Som resultat af Kristi sejr over graven vil vi alle blive oprejste, hvilket vil sige at sjælen vil blive forløst.

Hvilken slags legeme vi vil få i opstandelsen, og hvor vi kommer hen der, er op til os selv. Som Paulus skrev til korinterne med hensyn til opstandelsen:

,,Der er . . . himmelske legemer, og der er jordiske legemer; men de himmelskes glans er af én art, de jordiske af en anden.

Solen har sin glans, månen sin glans og stjernerne igen deres glans; stjerne er forskellig fra stjerne i glans. Således er det også med de dødes opstandelse." (1. Kor. 15:40-42)

Hvis vi her holder Guds befalinger, vil vi vende tilbage til hans nærvær og forblive hos ham i evigt liv og herlighed. Hvis vi ikke holder hans befalinger, vil vi komme til at opholde os i langt mindre behagelige omgivelser. Det er helt op til os selv.

,,Ifølge den handlefrihed", som Gud har givet os, har vi frihed til at handle efter vore egne ønsker og ethvert menneske vil ,,være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag" (L.&P. 101:78).

En gammel amerikansk profet udtrykte dette med disse smukke ord:

,,Menneskene er fri, og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem . . . De kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab. Thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er" (2. Nephi 27)

En anden amerikansk profet beskriver i dette sprog den situation, som vi vil være i mellem død og opstandelse:

,,Det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de forlader dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, hvadenten de er gode eller onde, bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet.

Og da sker det, at deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lyksaligheds-tilstand, som kaldes paradis, en hvilens tilstand, en fredens tilstand, hvori de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg.

Og da skal det ske, at de ugudeliges ånder, ja, de, der er onde — thi de har ingen del i Herrens ånd, for de valgte hellere onde end gode gerninger, og djævelens ånd foer ind i dem og tog deres legemer i besiddelse — skal blive kastet ud i det yderste mørke; dér skal være gråd og jammer og tænderskæren, og det på grund af deres egen ugudelighed, idet de tages til fange efter djævelens vilje.

Således er de ugudeliges tilstand, ja, i mørke og i en skrækkelig og frygtelig forventning om Guds vredes brændende nidkærhed over dem. Således forbliver de i denne tilstand såvel som de retfærdige i paradis, indtil tiden for deres opstandelse." (Alma 40:11-14)

I Edens Have gav Gud Adam og alle hans efterkommere den handlefrihed, som de var så glade for i åndeverdenen.

Yderligere sagde han: ,,Jeg, Gud Herren, forskånede Adam og hans sæd for at lide den timelige død, førend jeg, Gud Herren, sendte engle for at forkynde dem omvendelse og forløsning gennem troen på min enbårne Søns navn" (L.&P. 29:42)

Begyndende med Adam og gentaget i samtlige efterfølgende uddelinger, har Herren åbenbaret Jesu Kristi evangelium, som omfatter principperne og ordinanserne, der udgør den eneste vej til fred og lykke i dette liv og evigt liv og ophøjelse i den kommende verden.

Den sidste og endelige uddeling åbnedes i foråret 1820, da Gud, vor evige Fader med sin opstandne Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, viste sig personligt for Joseph Smith, jr. i den hellige lund nær Palmyra i staten New York.

I løbet af de næste få år blev alle Jesu Kristi evangeliums principper og ordinanser, der er nødvendige for menneskets frelse og ophøjelse, åbenbaret, og myndighed til at belære og administrere givet.

Og den 6. april 1830, i dag for 146 å siden, blev Kristi sande kirke, bærende hans navn: ,,Jesu Kristi Kirke ,,med tilføjelsen ,,af Sidste Dages Hellige" — for at adskille den fra den oprindelige kirke — genoprettet her på jorden med seks medlemmer. I dag har den mere end tre og en halv million medlemmer. Der er i øjeblikket omkring 23.000 missionærer, der bringer budskabet om genoprettelsen ud til jordens nationer.

Og nu, mine brødre og søstre og venner, ved jeg og bærer vidnesbyrd til jer om at det, som jeg har gennemgået i disse bemærkninger, er sandt. Jeg ved, at vi er menneskelige sjæle — sammensat af ånder, født af Gud, tabernakler i jordiske legemer af kød og ben og blod.

Jeg ved naturligvis, sådan som I alle ved, at vi skal dø. At vore legemer skal vende tilbage til jorden, hvorfra de kom. At vore ånder skal vende tilbage til åndeverdenen. At vi alle, på grund af Kristus og hans sejr over graven, vil blive oprejste og som udødelige sjæle stå foran den store Jehovas domstol. Og at vi dér vil få tildelt den grad af herlighed, hvis love vi har adlydt, mens vi var her i dødeligheden.

Hvis vi husker på, hvem vi er, hvorfor vi er her, og hvor vi går hen efter denne prøvestand, og hvis vi lever i henhold til sådan viden, vil vi få fred i denne verden og evigt liv i den kommende.

Måden at afgøre, om disse guddommelige belæringer er sande eller falske, er at anvende den prøve, som Jesus foreskrev.

,,Først da højtiden halvt var omme, gik Jesus op i helligdommen og lærte. Jøderne undrede sig nu og sagde: ,,Hvordan har han fået den skriftkundskab da han ikke er lærd?"

Jesus svarede dem og sagde: ,,Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.
Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Joh. 7:14-17)
Intet menneske er, og kan ikke blive, retfærdiggjort i at afvise disse belæringer og befalinger, som er blevet åbenbaret af Herren, på grundlag af, at han ikke ved, om de er sande, for alt, hvad Herren gør eller siger, ejer i sig selv beviset på sin egen stadfæstelse, og ethvet menneske er guddommeligt begavet med midlerne til at afsløre det bevis og for sig selv vide, om det er sandt.
,,Jesu Kristi Ånd," siger åbenbaringen, ,,giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst.
Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen." (L.&P. 84:45-47)
Profeten Lehi bar et lignende vidnesbyrd, da han til sin søn Jakob sagde: ,,Mennesket er blevet tilstrækkeligt undervist (ved at lytte til Ånden), så det kender godt fra ondt" (2. Nephi 2:5). Og det gjorde Mormon også ved at lære sine brødre, at ,,Kristi Ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt" (Moroni 7:16)
At vi alle gennem Helligåndens vidnesbyrd må vide hvorfra vi kom, hvorfor vi er her, og hvor vi går hen, når vi forlader dette liv — og at vi gennem et retskaffent levned vil få ,,tildelt herlighed over (vore) hoveder i al evighed" (Abraham 3:26), beder jeg om i ydmyghed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Broder Alexander Schreiner ved orglet

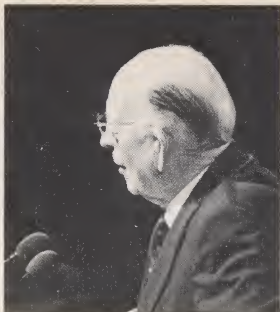

Gennem skriftstudium kan vi lære alt, hvad vor himmelske Fader ønsker, vi skal vide om kærlighed

Værdien af hellige skrifter

ÆLDSTE LeGRAND RICHARDS
De tolvs Råd

Jeg er meget lykkelig, mine brødre og søstre, over at have lejlighed til at deltage i denne store konference sammen med jer og lytte til de instruktioner, der er givet os af Herrens tjenere. Jeg takker Herren for jeres venskab og jeres venlighed overfor mig, når jeg har besøgt jer i jeres forskellige stave. Da jeg overvejede, hvad jeg skulle sige nu til morgen, som ville være inspirerende og af interesse for jer, slog det mig, at jeg skulle sige noget om værdien af de hellige skrifter.
Hvis vi ikke havde de hellige skrifter, hvad ville vi så vide om vor himmelske Fader og hans store kærlighed, på grund af hvilken han gav os sin enbårne Søn? Hvad ville vi vide om hans Søn og hans store sonende offer, om det evangelium, han har givet os, det livsmønster, hvorefter vi skal leve, og de principper, som broder Romney lige har talt om med hensyn til, hvorfra vi kom, hvorfor vi er her, og hvor vi går hen herfra? Uden kendskab til disse ting ville vi være som et skib på havet uden ror eller sejl eller andet til at styre det. Vi ville måske holde os flydende, men vi ville aldrig komme i havn.
Jeg kan godt lide Frelserens ord, da hans sagde: ,,I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig." (I den engelske ,,King James" udgave af Bibelen står der: ,,Søg skrifterne, fordi . . ." O.A.) (Joh. 5:39). Findes der noget mere ønskværdigt at søge efter end evigt liv, kundskab om, hvordan vi kan leve efter døden sammen

med vore kære, og ophøjelse i nærvær af vore kære sammen med vor himmelske Fader og de helliggjorte og forløste af vor Faders børn?
Jeg kan godt lide en bestemt udtalelse af Cicero. Han sagde, at han var mere interesseret i den lange tid herefter end i dette korte nu. Det er en tanke, der tiltaler mig. Jeg tror, at hvis vi allesammen var mere interesserede i det lange tidsrum herefter, ville den verden, vi lever i, komme til at se helt anderledes ud.
Jeg kan godt lide det, som den engelske digter Elizabeth Barrett Browning (1806-61) sagde:

Jorden er fyldt med himlen.
Enhver lille busk flammer af Gud,
men kun den, som ser det, tager
skoene af,
mens de andre sætter sig rundt om
den
og plukker brombær.
(,,Aurora Leigh" 7:820)

En mængde mennesker i denne verden er tilfredse med at plukke brombær. Når vi ser os omkring og bemærker dette vidunderlige skaberværk og alt det, som Herren har skabt, der ligger over menneskets evne at frembringe, kan vi ikke lade være med at føle, at jorden virkelig er fyldt med himlen.
Men det siger os ikke noget om, hvad der sker med os efter døden. Det er det, vi lærer gennem vort studium af skrifterne.
Jeg kan godt lide udtalelsen af apostlen Peter. Han sagde: ,,Nu står det profetiske ord så maget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil, dagen gryer og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter.
Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt.
Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud." (2. Peter 1:19-21)
Skrifterne kommer til os gennem Helligånden og skal ikke forstås ved menneskelig forstand alene. De virker ikke gennem nogen privat fortolkning. Så hvis vi kan tro skrifterne, således som de er skrevet, har vi mange sandheder at give, som ingen anden her i verden kan forstå.
Jeg kan godt lide udtalelserne i Mormons Bog. Tre forskellige steder får vi at vide, at vi skal studere Esajas' profetier, at de alle skal opfyldes, at på den tid, hvor de skal opfyldes, vil det blive givet mennesker at forstå dem.
Se, jeg kan godt lide at studere Esajas' profetier, og det forekommer mig, at han i virkeligheden levede sig mere ind i vor tid, end sin egne jordiske tilværelse. Han forudså så meget af det, der skulle ske i denne uddeling. For eksempel har følgende profeti altid appelleret særligt til mig: Da Babylon var verdens største by, profeterede Esajas, at Babylon ville blive ødelagt, at den ville blive hjemsted for slanger og vilde dyr og at araberne ikke engang ville slå deres telte op dér. Derpå sagde han, at Babylon aldrig ville blive genopbygget. (Se Esajas 13) Kan I forestille jer, at nogen i dag ville erklære, at en af vore store byer ville blive ødelagt og aldrig genopbygget? Og alligevel er Babylon aldrig nogensinde blevet genopbygget.
Jeg vil gerne i dag tale lidt om det niogtyvende kapitel i Esajas. Som jeg forstår det kapitel, var der ingen i hele verden, som kunne have forstået Esajas' profetier på det tidspunkt, da denne kirke blev organiseret, før Mormons Bog fremkom. Gennem den har vi fået en forståelse af disse skrifter, som ingen andre i verden har.
Jeg vil gerne have lov til at læse et lille stykke, begyndende med den første del af det niogtyvende kapitel: ,,Ve dig, Ariel, byen, hvor David slog lejr?" (Det er et andet navn for Jerusalem) . . . ,,Lad år blive føjet til år, lad højtid følge på højtid" (med andre ord, gennem kommende generationer) ,,Da bringer jeg Ariel trængsel, da kommer sorg og kvide" (Esajas 29:1-2). Det er alt, han har at sige om Jerusalems ødelæggelse, men I husker, hvad Jesus sagde til sine tolv. Han fortalte dem, at templet ville blive ødelagt, at der ikke ville blive ladt sten på sten tilbage, og at jorden ville blive pløjet som en mark (Luk. 21:5-6)
Esajas fortsætter derfra med at se ødelæggelsen af et andet stort centrum, og han siger dette: ,,Da bliver du mig et Ariel" (Esajas 29:2). Med andre ord så han ødelæggelsen af et andet stort centrum ligesom Jeruslem. Ingen på jorden kunne have sagt, hvor det andet centrum lå, før Mormons Bog fremkom. Så går Esajas videre med det, han så med hensyn til den anden gruppe mennesker, Han sagde: ,,Jeg lejrer mig mod dig som David; jeg opkaster volde om dig, og bolværker rejser jeg mod dig.
Da taler du dybt fra jorden ,,dine ord er mumlen fra støvet; din røst fra jorden skal ligne et genfærds, dine ord er hvisken fra støvet" (Esajas 29:3-4). Og jeg vil gerne have at I skal forstå dette. Når man taler dybt fra jorden, er det ikke, fordi man er i live, men på grund af optegnelserne af ens tale.
Er der i verden sket noget som opfylder det på samme måde som fremkomsten af Mormons Bog, de plader, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og som er optegnelser af de tidlige indbyggere i Amerika, som strækker sig tilbage over en periode af tusinder af år? Og det sjette vers fortsætter: ,,Du skal hjemsøges af Hærskarers Herre under torden og brag og vældigt drøn, storm og vindstød og ædende lue."
Alt, hvad I har at gøre, er at læse tredie Nephi for at se, hvor bogstaveligt det blev opfyldt. Jeg citerer et lille stykke fra tredie Nephi for at vise det: ,,Og i det fire og tredivte år på den fjerde dag i den første måned rejste

der sig en vældig storm, en sådan, som man aldrig før havde set magen til i hele landet.
Og der rasede også et voldsomt og forfærdeligt uvejr; og der var en forfærdelig torden, som rystede hele jorden, som om den skulle revne i mange stykker.
Og man så overalt skarpe lyn, som man aldrig før havde set i landet.
Og byen Zarahemla kom i brand.
Og byen Moroni sank i havets dyb, og dens indbyggere druknede.
Og jorden hævede sig over byen Moronihah, så at der blev et stort bjerg i stedet for byen.
Og i den sydlige del af landet fandt der en stor og forfærdelig ødelæggelse sted." (3. Nephi 8:5-11)
Så fortsættes der med beskrivelsen af ødelæggelserne i det land. Intet under, at man finder ruiner af byer og cementveje, når man graver dybt i jorden i Syd- og Mellem- amerika, hvor disse folkeslag havde bosat sig.
Så fortsætter Esajas ind i det niogtyvende kapitel og siger: ,,Derfor er ethvert syn blevet eder som ordene i en forseglet bog; giver man den til en, som kan læse, og siger: ,,Læs!' så svarer han: ,,Jeg kan ikke, den er jo forseglet" (Esajas 29:11).
Kan I finde en bedre opfyldelse noget sted i verdenshistorien end da Martin Harris bragte kopier af hieroglyfferne på de plader, hvorfra Mormons Bog var oversat, til professor Anthon i New York? Da professor Anthon havde udstedt en erklæring om, at oversættelsen var korrekt, ville han have Martin Harris til at bringe sig pladerne, så han kunne oversætte dem. Martin Harris sagde: ,,De er forseglede." Professoren gentog selve de ord, som Esajas udtalte tusinder af år tidligere: ,,Jeg kan ikke læse en forseglet bog."
Det er det, jeg mener, når jeg siger, at hvis profetierne, som Peter sagde, ikke kan udlægges privat, så kan ingen som helst i verden tyde Esajas' profetier i det niogtyvende kapitel.
Så fortsætter han i det samme kapitel, efter at have sagt, at hele synet — det vil sige alt det, han så med hensyn til dette folk og dets ødelæggelse og fremkomsten af deres optegnelser, som talte fra støvet — ville have en bekendt ånd. Jeg gav et eksemplar af Mormons Bog til kassereren i den presbyterianske kirke i New Bedford i Massachusetts, da jeg engang arbejdede som missionær i den by. Da han var omtrent færdig med at læse den, sagde jeg: ,,Når De læser den bog, forekommer det Dem så, at nogen kunne have skrevet den for at bedrage folk?"
,,Nej, mr. Richards," sagde han. ,,Når jeg læser den bog, får jeg den samme åndelige følelse og styrke, som når jeg læser Det nye Testamente."
Er det ikke, hvad Esajas mente, da han skrev, at den ville have en bekendt?
Så fortsætter han i det samme kapitel med at sige: ,,På hin dag hører de døve skriftord (fra hvilken bog? Mormons Bog), og friede fra mulm og mørke kan blindes øjne se" (Esajas 29:18)
På den tid havde Esajas ikke mulighed for at forstå blindskrift, der gør det muligt for blinde at læse i bøger.
Så siger Esajas i det samme kapitel:
,,Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig, og fordi deres frygt for mig blev tillærte menneskebud,
se derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette folk; dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper" (Esajas 29:13-14).
(I den engelske Bibel hedder det: ,,Jeg vil udføre et forunderligt værk blandt dette folk" O.A.).
Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd som ambassadør for vor Herre Jesus Kristus, at vi nu har dette forunderlige værk blandt os. De profetier, som jeg har henvist til, kunne ingen i hele verden tyde, medmindre vi vil tage dem i den ånd, hvori de er skrevet.
Må Gud hjælpe os til at videregive de vidunderlige sandheder, som er kommet til os i denne uddeling ved gengivelsen af evangeliet og vort kendskab til de hellige skrifter, beder jeg om og efterlader hos jer min kærlighed og velsignelse i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Denne gamle optegnelse vidner om Jesus Kristus og hans frelsesplan. Vi indbyder hele menneskeheden til at læse den

Mormons Bog

ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE
Assistent til De tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre. Jeg vil gerne i dag tale til jer om Mormons Bog. Jeg tænker til på, om vi tager den så alvorligt, som vi burde. Tidligt i kirkens historie synes medlemmerne at have taget Mormons Bog for let. Herren gav denne advarsel og forbandelse. Den er muligvis lige så aktuel i dag som dengang:

,,Og jeres sind har tidligere været formørket af vantro, fordi I har behandlet det letsindigt, som I har fået,

hvilken letsindighed har bragt hele kirken under fordømmelse.

Og denne fordømmelse hviler over alle Zions børn.

Og de skal forblive under den, til de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog og de tidligere befalinger, som jeg har givet dem. De skal ikke alene sige, men også gøre det, der er skrevet,

for at de må bære sådanne frugter, der er deres Faders rige værdige. Ellers venter der dem hjemsøgelse og dom, som skal udgydes over Zions børn" (L.&P. 84:54-58).

Mormons Bog er ikke nogen almindelig bog.

Den blev oversat ved Guds gave og kraft. Oliver Cowdery, som var skriver, sagde: ,,Jeg skrev, med min egen pen, hele Mormons Bog (med undtagelse af nogle få sider), således som ordene blev udtalt af profeten Joseph Smith, mens han oversatte den . . . ved hjælp af Urim og Thummim" (*Millennial Star* 21:544, 1859)

Den giver en beretning om Kristi besøg hos menneskene på dette kontinent. Den bestyrker og kompletterer Bibelen. Den fastslår Bibelens sandhed. Det centrale tema i Mormons Bog omhandler Jesus Kristus og hans mission. Dens formål er at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus.

Mormons Bog er en profetisk bog. Dens fremkomst opfylder mange bibelske profetier.

Mormons Bog blev givet til verden med en formaning om, at den enkelte burde prøve dens ægthed ved at læse den og derpå adspørge Herren, om den er sand. Før afslutningen af de nephitiske optegnelser skrev Moroni, den sidste overlevende profet blandt dette folk, til dem, som ville læse optegnelserne i de sidste dage:

,,Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft. (Moroni 10:4)

Hvilken magtfuld udfordring er det ikke?

Broder William E. Berrett giver en beretning om en interessant forsamling i byen New York i 1938. Det var i New York Citys bogklub. Deres taler var den højærværdige Henry A. Wallace, dengang landbrugsminister (Secretary og Agriculture). Hans emne var ,,Gode bøger fra det nittende århundrede". Under sin tale sagde han:

,,Den betydeligste bog udgivet i det nittende århundrede på det religiøse område er Mormons Bog. Selvom den kun blev læst af mindre end én procent af amerikanerne, så var dens indflydelse på den ene procent så kraftig, at den kom til at forandre nationens historie."

Broder Berrett siger videre: ,,Det er en bog, som har rejst en storm af protester. Den har gjort netop det, som profeten Joseph sagde, at den ville gøre. Den har opdelt menneskene i to lejre — dem, som er for den, og dem, som er imod den. Der er sandsynligvis skrevet flere bøger imod den, end der er skrevet imod nogen anden bog, der er offentliggjort i Amerika . . . På hylderne i kirkens biblioteker i kirkens kontorbygning er der mere end 1500 anti-mormonbøger, der hver især kommer med angreb på Mormons Bog. Femten hundrede bind af femten hundrede forskellige forfattere. Af disse femten hundrede er sandsynligvis kun to blevet genoptrykt . . . (William E. Berrett: ,,What is the Book of Mormon?" i *Know Your Religion,* serie 1953-54. 21 oktober, 1953 side 1-2)

I dag hævder kritikere af kirken kun sjældent, at Mormons Bog er et falskneri. Den har bevist sin egen ægthed.

Robert B. Downs skrev en bog med titlen: *Books that Changed America* (Bøger der forandrede Amerika). Han nævnte Mormons Bog som en af femogtyve sådanne bøger. I sine kommentarer sagde han: ,,Gennem hele mormonismens historie har kirkens mest magtfulde og effektive våben været Mormons Bog" (Robert B. Downs: *Books That Changed America,* New York 1970)

Det er en magtfuld bog!

Mange mennesker har læst den. Den har fået dem til at forlade deres kirke, hvor de har været aktive medlemmer. Den har fået dem til at opgive deres far, mor og børn. Deres tro på bogen og de sandheder, den lærer, var så stærke, at de stadig troede, selvom de fik at vide, at de ville blive betragtede som udskud, hvis de sluttede sig til kirken. De har opgivet deres stilling og deres land. Mange har brugt alle deres opsparede midler, i nogle tilfæl-

de til en billet over havet, derpå vandringer over sletterne til Salt Lake City, hvor de kom til at leve under yderst vanskelige forhold.
Profeten Joseph skriver i sin dagbog: ,,Jeg sagde til brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte af alle bøger i verden og hjørnestenen i vores religion, og at et menneske ville komme nærmere Gud ved adlydelsen af dens forskrifter, end ved nogen anden bog" (*History of the Church*, siderne 4:461)
Vi tror, at Bibelen er Guds ord, men jeg har ofte spurgt missionærer, hvad de ville gøre uden Mormons Bog, og nutidsåbenbaring. Hvordan ville de bære sig ad, hvis de kun havde Bibelen? Profeten Joseph besvarede det spørgsmål: ,,Tag Mormons Bog og åbenbaringerne væk, og hvor ville så vores religion være? vi ville ingen have." (HC. 2:52)
Hvis Mormons Bog ikke er ægte, så var Joseph Smith ikke nogen Guds profet. Jeg vidner for jer, at Mormons Bog er ægte, og at åbenbaringerne i Lære og Pagter og den kostelige Perle og andre steder er sande og fra Herren. Vort budskab til verden er, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Gud har åbenbaret sig til mennesket i denne uddeling og gengivet sit evangelium med alle dets nøgler og al dets kraft. Intet kan være mere sikkert at bygge sin tro og sit vidnesbyrd på for medlemmerne, og røre hjertet hos oprigtige søgere efter sandheden, end denne storartede bog.
Der er noget helt specielt ved Mormons Bog. Den bærer et stærkt, tavst vidnesbyrd om sin sandhed, når man læser den.
Parley P. Pratt udtalte: ,,Herrens Ånd kom over mig, mens jeg læste Mormons Bog, og oplyste mit sind, overbeviste min dømmekraft og naglede sandheden fast på min forståelse, så jeg vidste, at bogen var sand, lige så vel som et menneske kender dagslyset fra den mørke nat" (*Journal of Discourses*, 5:194).
Brigham Young sagde efter at have læst Mormons Bog: ,,Jeg vidste, at den var sand, lige så vel, som jeg kunne se med mine øjne og føle med mine fingre." (JD. 3:91)
I hænderne på ikke-medlemmer arbejder den, mens man sover. Lad mig fortælle om to personlige oplevelser med hensyn til dette.
Den første drejer sig om James Monroe Hastings og hans hustru Eddie. Mr. Hastings var baptist-præst i New Mexico i depressions-perioden tidligt i trediverne. Efter et af hans vækkelsesmøder gav en eller anden ham Mormons Bog, som han tog med hjem og anbragte i sin bogreol. Omkring fem år senere fik han tilfældigvis fat i den og begyndte at læse. Efter at have læst den helt igennem, vidnede han over for sin familie, at den var sand. Næste weekend tog han til Springville i Arizona for at finde et medlem af kirken, som kunne lære ham mere om mormonkirken. Der gik kun nogle få uger, før han og hans familie blev døbt.
Broder og søster Hastings og deres familie kom til vores lille gren i Oklahoma City midt i 1939. De var flyttet dertil for at prøve at omvende hans broder og denne familie, som boede der. Da de havde fået dem ind i kirken, flyttede de til endnu et sted, hvor andre af familien boede, så de også kunne undervise dem.
Den anden oplevelse blev fortalt mig af en god ven. Han gav en Mormons Bog til en af sine forretningsforbindelser. Han blev snart efter pensioneret og hørte ikke noget til sin tidligere medarbejder i en række år. Da han endelig så ham igen, sagde vennen: ,,Det kan måske interessere dig at høre, hvad der skete med din Mormons Bog? Jeg har ikke selv læst den, men mange i min familie har gjort det, og der er nu 19 medlemmer af familien, der er medlemmer af din kirke, som følge af at de har læst den.
Jeg tog bogen med hjem og satte den i bogreolen. En aften da min mor passede børnene for os, så hun bogen og begyndte at læse i den. Da vi kom hjem, spurgte hun os ud om den. Hun sagde: ,Den bog er sand.' Det var begyndelsen til en kædereaktion, der førte til de mange dåbshandlinger."
Herren sagde til Joseph Smith: ,,Denne slægt skal modtage mit ord gennem dig" (L.&P. 5:10). Mormons Bog og åbenbaringer til kirken i de sidste dage kom gennem Joseph Smith. Den bog vidner om Kristus. Den er et nyt vidne om Kristus. Hør her, hvad Nephi sagde:
,,Ordene, som jeg har skrevet i svaghed, vil blive gjort kratige for dem; thi de overtaler dem til at gøre godt . . . og de taler om Jesus og formaner dem til at tro på ham og at holde ud til enden, hvad der er det evige liv.
Og de taler strengt imod synd i overensstemmelse med den ligefremme sandhed, hvorfor intet menneske vil blive vred over de ord, jeg har skrevet, uden det, som ledes af djævelens ånd . . .
Dersom I tror på Kristus, vil I tro på disse ord, thi det er Kristi ord, og han har givet dem, og de lærer alle

mennesker, at de skal gøre godt." (2. Nephi 33:4-5, 10)
Nephiterne var personlige vidner til den opstandne Herre. Da han besøgte dem indbød han dem til selv at se. Han sagde: ,,Stå op og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder, så at I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder . . .
Og mængden så og hørte og bar vidnesbyrd derom, og . . . alle så og hørte det med egne øjne og ører . . ." (3. Nephi 11:14; 17:25)
Mormons Bog vidner om Joseph Smith. Profeten Lehi henviser i sine ord til Joseph, hans yngste søn, til den pagt, som Gud gjorde med hans forfædre, den store Josef, som blev solgt til Ægypten. Denne usædvanlige seer, Josef fra Ægypten, fik af Herren det løfte, at af hans lænders frugter skulle en retskaffen gren blive oprejst og også det løfte, at Messias skulle vise sig for hans efterkommere i de sidste dage. Herren ville for Josefs efterkommere oprejse en udvalgt seer ligesom Moses.
,,Thi Josef vidnede sandelig, idet han sagde: En seer skal Herren, min Gud, oprejse, som skal være en udvalgt seer for mine lænders frugt.
Og jeg vil gøre ham stor i mine øjne, thi han skal udrette min gerning.
Og han skal blive stor ligesom Moses.
Og han skal kaldes efter mit navn, og det skal være efter hans faders navn.
Og han skal være ligesom jeg; thi de ting, som Herren skal udføre ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mit folk frelse." (2. Nephi 3:6, 8-9, 15)
Joseph Smith, de sidste dages profet, opfyldte denne profeti.
Mormons Bog er virkelig et vidne om Jesus Kristus og hans frelsesplan for menneskene. Den er et vidnesbyrd om, at Jesus Kristus, gennem Joseph Smith, igen etablerede sit værk i vor tid. Vi indbyder alle mennesker til at læse den og for sig selv lære dens magtfulde budskab at kende.
Jeg efterlader jer mit vidbesbyrd om sandheden af dette evangelium og om Mormons Bog, i Jesu Kristi navn. Amen.

Vort vidnesbyrd om sandheden er vor egentlige styrke i forkyndelsen af det evangeliske budskab

Spørgsmålet om et personligt vidnesbyrd

ÆLDSTE JOSEPH ANDERSON
Assistent til De tolvs Råd

Et særpræget træk ved medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er spørgsmålet om et personligt vidnesbyrd. Det er ganske almindeligt for trofaste medlemmer af kirken at vidne om deres tro og viden om sandheden af dette værk, hvor som helst og når som helst muligheden derfor byder sig. Det er ønskværdigt og forventet, at man førend man slutter sig til kirken, har en individuel overbevisning om sandheden af de lærdomme, vi forkynder, at det evangelium, vi hylder, er den gengivne plan til liv og frelse, at det ikke er nogen ny religion men det evigtgyldige evangelium. At nøglerne, principperne og lærdommene blev gengivet til menneskene på jorden af himmelske budbringere, som var indehavere af disse nøgler og denne myndighed i tidligere uddelinger, og medens Herren og hans apostle var på jorden i tidernes midte.
Folk, som er tilbøjelige til helt at stole på deres forstand, når de skal nå til konklusioner, finder det vanskeligt i troværdighed at acceptere noget, som ikke kan bevises med de fem sanser. Paulus må have tænkt på det, da han sagde: ,,Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesker, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd" (1. Kor. 2:11)
Den engelske digter, John Dryden, har sagt:
Svagt som de lånte stråler fra måne og stjerner
for ensomme, trætte omstrejfende vandrere,
er fornuft for sjælen; og som deroppe disse fremrullende lyskugler kun afslører himlen
og ikke oplyser os her, således var fornuftens skinnende stråle
blot noget lånt, kunne ikke sikre os vor tvivlsomme vej,
lede os opad til en bedre dag.
Og når disse natlige lys forsvinder,
når dagens lyse herre stiger op i øst,
da blegner fornuften for religionens lys;
således dør den og opløses i det overnaturligs lys.
(*Religio Laici,* The Poetical Works of Dryden, Cambridge 1950, side 162)
Moroni efterlod i sin farveltale til lamaniterne dette visnesbyrd, som er nedskrevet i Mormons Bog:
,,Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.
Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.
Og gennem den Helligånds kraft kan I vide, at han er til; derfor formaner jeg jer til ikke at fornægte Guds kraft; thi han virker med kraft i overensstemmelse med menneskenes børns tro, den samme i dag og i morgen og til evig tid. (Moroni 10:4, 5, 7)
Jeg kan huske, at en afdød prominent kirkeleder fra en af de kristne kirker

i Salt Lake City, for nogle år siden gav udtryk for sin beundring og respekt for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og deres livsstandarder, men han brød sig ikke om deres vane med at bære vidnesbyrd.

Uden hensyn til de mange og store mirakler, Herrens disciple havde set ham udføre, var der tidspunkter, hvor de synes at have haft nogen tvivl med hensyn til deres Herre og Mester, om han virkelig var den Kristus, som profeterne havde talt om. Ved en bestemt lejlighed, fortæller skrifterne os imidlertid, at ,,da Jesus var kommet til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: ,,Hvem siger folk, at menneskesønnen er?"

De svarede: ,,Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre Jeremias eller en anden af profeterne."

Han spørger dem: ,,Men I, hvem siger I, at jeg er?"

Det spørgsmål var virkelig en prøve på tro.

Og Simon Peter svarede og sagde: ,,Du er Kristus, den levende Guds Søn."

Da svarede Jesus og sagde til ham: ,,Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i himlene." (Matt. 16:13-17)

Det vidnesbyrd, der kom som en åbenbaring til Peter fra Faderen, er kommet til os fra fortiden og er en indikation af, hvordan vi kan vide, at Jesus er Kristus. På samme måde kan vi også kende og bære vidnesbyrd om sandheden af det gengivne evangelium, og at den samme Jesus lever i dag og er vores Forløser og Frelser. Det kan åbenbares til mennesker af Gud gennem Helligåndens gave og kraft, for ved hjælp af den kan vi kende alle ting, som det er godt for os at kende.

Kilden til det vidnesbyrd er åbenbaringens klippe, hvorpå Kristi kirke er bygget, og helvedets porte skal ikke kunne modstå den. Som antydet af Frelseren åbenbarer kød og blod ikke disse ting til mange, men de kommer kun ved åbenbaring fra vor Fader i Himlen.

Vort vidnesbyrd om sandheden af dette værk er enestående og er måske vor egentlige styrke i forkyndelsen af det evangeliske budskab til verden. Det vidnesbyrd må være fast og sandt. Det må bygges på åbenbaringens klippe. Det må være sådan, at det kan modstå kritikens vinde og forfølgelsernes storme, som måtte blive sat ind mod kirken. Det må gøres stærkt gennem et retskaffent liv. Som vi vokser i forståelse af Herren Jesu Kristi evangelium, forstærkes vor forståelse af formålet med livet, og vor tro på Guds repræsentanter forøges i vort sind.

Vore missionærer bærer, når de går ud i verden med budskabet om genoprettelsen, vidnesbyrd om sandheden i dette sidste-dages-værk. Disse vidnesbyrd må være mere end blot ord; de må være overbevisning. Og når de kommer fra hjerte og sjæl, som de bør gøre, gør de indtryk på tilhørerne, indtryk, som ikke uden videre kan tilsidesættes, fordi sådanne vidnesbyrd komme under ledsagelse af Helligånden.

Emerson sagde: ,,Faren ved vor teologi viser sig i påstanden om at Bibelen er en lukket bog, og at inspirationens tidsalder er forbi."

Denne kirkes styrke afhænger ikke alene af profeterne og apostlene fra tidligere uddelinger, og heller ikke af de nuværende generalautoriteters vidnesbyrd. Denne kirkes styrke ligger i dens medlemmers vidnesbyrd og tro, og ethvert medlem kan få et sådant vidnesbyrd, hvis han vil søge det i studium og oprigtig bøn, og hvis han vil holde de love, som Herren har givet os. Det vidnesbyrd vil blive en kundskab om sandheden af dette værk. Gennem et retskaffent levned og en uselvisk tjeneste, vil det vokse sig stærkere dag for dag og udvikle sig til en viden, som intet uden uforsigtighed eller synd kan svække eller ødelægge.

En af kirkens tidligere præsidenter, David O. McKay, har sagt om dette emne: ,,Et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium er det mest hellige, den kosteligste gave i vort liv, som kun modtages ved efterlevelse af evangeliets principper, og ikke ved at følge verdens veje. Man kan få øjeblikkelig fornøjelse ved at følge verdens tillokkelser.

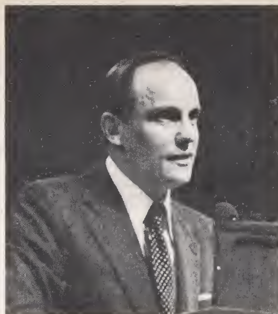
Man kan få forbigående fornøjelse, ja; men man kan ikke finde glæde — man kan ikke finde lykke. Lykke findes kun langs den hårdt tiltrampede sti, trang som den er, der fører til evigt liv. Det er mit vidnesbyrd til jer, at der somme tider er modstand. Der er forfølgelse, der er selvfornægtelse. Der vil komme tårer, for I kommer konstant i forbindelse med disse tillokkelser, med disse verdslige idealer, og I må overvinde dem. I øjeblikket vil der tilsyneladende skulle ofres meget, men det er kun midlertidigt. Herren svigter aldrig dem, der søger ham. Det kommer måske ikke lige netop sådan, som I har regnet med, men det *vil* komme. Herren vil visselig opfylde sit løfte til jer."

Med yderligere henvisning til vidnesbyrdet og især hans eget vidnesbyrd, fortsætter præsident McKay: ,,Men vidnesbyrdet om at dette værk er guddommelig, var ikke kommet ved manifestation, stort og storslået, som det var (Han taler nu om en særlig manifestation, som han havde oplevet:, men gennem lydighed mod Guds vilje, i harmoni med Kristi løfter: ,,Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han vide om læren er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." David O. McKay: *Treasures of Life,* siderne 229-31, Salt Lake City, 1962)

Søster Seehagen fra Vestberlin

Gennem Helligåndens gave og kraft er vidnesbyrdet kommet ind i millioner af sidste dages helliges hjerter og sjæle, siden kirken blev oprettet i 1830 — at Jesus er Kristus; at han lever; at han er Faderens førstefødte i Ånden og Faderens Enbårne i kødet; at han er vor Forløser og Frelser; at han er ophavet til den evige plan for liv og frelse; at han er vor ældre broder; at som svar på Joseph Smiths ydmyge bøn (Joseph var dengang en dreng på fjorten år) viste vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, herliggjorte himmelske væsener af kød og ben, sig for ham i lunden ved Palmyra i staten New York i 1820, og at Josephs beretning om denne oplevelse er sand. Disse mennesker har bevidnet, at Helligånden har tilkendegivet for dem, at Joseph Smith var en levende Guds profet, udvalgt før denne jords grundvold var lagt for at blive redskaber i Herrens hænder til at forberede vejen for gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i denne uddeling, tidernes fyldes uddeling. Og også at de, der er fulgt efter profeten Joseph Smith som profet for Herrens kirke, inkluderende Spencer W. Kimball, vor nuværende profet og præsident, har holdt og nu holder Guds riges nøgler her på jorden, som blandt andet giver myndighed til og ansvaret for at bringe budskabet om det gengivne evangelium ud til hele menneskeheden, så ingen vil blive ladt uden en undskyldning. Profeten Joseph beseglede sit vidnesbyrd med sit blod, som så mange andre har gjort, siden evangeliet blev gengivet til jorden.
Efter et samvær i mere end halvtreds år med lederne af kirken her på jorden — profeter, seere og åbenbarere i denne uddeling — i hvilken periode jeg har været vidne til den inspiration og åbenbaring, som Herrens tjenere modtager fra ham, tilføjer jeg mit vidnesbyrd om, at Herrens Ånd har båret vidnedbyrd til min sjæl, at disse ting er sande. Jeg bevidner, at hvis vi kan bringe vor evigtvarende ånder i harmoni med Guds Helligånds tilskyndelser, kan Guds hånd blive gjort synlig. Og det lyttende øre i den grad indstillet, at det kan høre og reagere på den celistiale hvisken af Guds stemme. I Jesu Kristi navn. Amen.

Institutioner er kun så meget værd, som de enkelte mennesker deri er værd

Menneskers værd

ÆLDSTE CHARLES A. DIDIER
De halvfjerds første Kvorum

Mine kære brødre og søstre. Jeg vil gerne fortælle jer noget om ånden i det vestlige Europa og bringe jer kærlige hilsener og vidnesbyrd fra medlemmerne i Belgien, Frankrig, Italien, Holland, Spanien og Schweitz. Under min sidste flytning og under det, der kaldes elimineringsprocessen (over for alt det, der nødvendigvis må kasseres), fandt jeg en af mine gamle notesbøger fra mit studium af international lovgivning. Med store bogstaver havde jeg udenpå skrevet et citat af Aristide Friand, nobelprisvinder og en af grundlæggerne af det gamle Nationernes Forbund. Citatet lyder: ,,Institutioner er kun så meget værd, som de enkelte mennesker deri er værd." I årenes løb har jeg mange gange tænkt over disse ord, når jeg har arbejdet med forskellige institutioner som firmaer, myndigheder og også kirker. Og jeg har tænkt, at med den samme form for analogi kunne jeg sige, at et lands værd afhænger af dets menneskers værd, og at det vil hæve sig op eller nedsynke i henhold til folkets ønsker.
Et folk, ét land, har gjort mere for verden end nogen anden nation i historien på grund af dets folks retskafne ønsker. Må jeg i dag med jer fejre tohundredeåret for grundlæggelsen af USA — et land, der har en guddommeligt inspireret grundlov — og med jer prise Herren for, hvad dets indbyggere var, hvad de er, og hvad de vil blive.
Jeg husker, at jeg som barn hørte historierne om den gavmildhed, som det amerikanske folk udøvede — de blev fortalt mig af min bedstefar, mens jeg sad på hans skød. Med mild og brudt stemme forklarede han, hvordan vort land blev reddet fra sultedøden ved slutningen af første verdenskrig. Mit eget første møde med denne barmhjertighed kom, da jeg for første gang så en amerikansk soldat på sin maskingeværfosynede køretøj den dag, da vi opnåede friheden. Han rakte mig et stort stykke af noget til at putte i munden. (Senere har jeg fundet ud af, at det er noget, der kaldes ,,corned beef". I Danmark fremstilles det under eksportnavnet ,,lunch meat" O.A.)
Jeg husker, hvordan jeg som menneske reflekterede over det amerikanske folks ofre, mens jeg på cykel kørte gennem kirkegårdene ikke langt fra mit hjem og stille betragtede de tusinder af hvide kors i lige rækker, der markerede gravene for dem, der gav deres liv, for at jeg kunne leve i frihed.
Jeg husker, hvordan jeg som student lærte om, hvordan vore lande i Europa beholdt deres økonomiske frihed takket være general Marshalls plan; hvordan vore lande beholdt deres uafhængighed; hvordan så mange lande i verden, ramt af naturkatastrofer, blev reddet og hjulpet.
Jeg husker, hvordan vi i mit hjem, da jeg var en ung mand, bød to unge mænd velkommen. (Mærkeligt nok havde de det samme fornavn!) De viste vores familie Mormons Bog, et guddommeligt bevis på Herrens omsorg for og kærlighed til sine børn..

De fortalte vores familie budskabet om gengivelsen af evangeliet, Kristi guddommelige slægtsforhold, Joseph Smiths guddommelige mission, og guddommeligheden af hans kirke. Deres budskab og deres villighed til at følge profetens kald, forandrede vort liv.

Jeg husker som far, som bærer af præstedømmet og som missionspræsident, hvordan jeg, takket være jeres eksempel på barmhjertighed, på ofre, på kærlighed, på hengivenhed, på arbejde, lærte en lektie — at kilden til alle velsignelser er Gud, gennem lydighed over for hans befalinger. Nu ser jeg frugterne af den sæd, disse missionærer såede, når jeg rejser gennem missionerne og stavene i Europa, og jeg vil gerne have lov til at fortælle jer om dem.

Jeg så frugterne af at dele evangeliet med andre og at kalde enhver ung mand til missionær, da jeg oplevede en ung missionær fra Spanien bære sit vidnesbyrd i Italien. En anden ældste, som for nylig var blevet kaldet fra Paris stav, fortalte med tårer i øjnene sin missionspræsident, at han og hans kammerat havde ledet fem diskussioner den foregående aften i et sprog, som han ikke kunne tale tre uger tidligere.

Jeg så frugterne af at elske en inspireret profets budskab om at forøge vor indsats, da jeg lyttede til en grensmissionsleder i Brüssel, medens han fortalte sin præstedømme-kammerat, hvor begejstret han var over at vide, at femten familier i kirken var rede til at finde nye familier og indbyde dem til deres hjem for at blive undervist af missionærerne. Jeg så frugterne af at ofre, da jeg overværede distriktspræsidenters stræben efter at få bedre aktivitet, tilstedeværelse og resultater for at blive kvalificeret til at udvikle sig til stave. Jeg så frugterne af værket og hengivenheden, når jeg betragtede hundreder af medlemmers rejse til templet, forberedelse til overværelse af områdekonferencer, opbyggende riget med fornyet lyst til at tjene deres medmennesker. Den fuldstændige liste over frugter ville blive for lang, men I bør vide, at jeres sæd faldt i god jord og frembringer mere og mere god frugt.

Jo, jeg husker, hvad I har gjort, og det gør millioner af mennesker, som var på udkik efter lyset af eksempel og sandhed. I dag er allerede for sent for mange, og i morgen virker frygtindgydende. I dag kan endnu forandre i morgen, men hvilket slags samfund bygger vi? Hvilket slags land vil vi have, hvis vi som ét folk ikke forsvarer os mod den ondes angreb? Var det ikke Moroni som tog et stykke af sin klædning og skrev på det for at redde sit folk fra slaveri? ,,Til erindring om vor Gud og vor religion, vor frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn" (Alma 46:12)

Jeg begyndte med at sige, at et lands værd afhænger af dets indbyggeres værd. For Guds folk, for folket, som ønsker fred, for deres kvinder og deres børn, er der kun én vej, én kirke, én Herre.

Vejen er at omvende sig og adlyde befalingerne fra Herren og være eksempler for resten af verdens nationer ved at lytte til den levende profet. Kirken er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, gengivet ved profeten Joseph Smith, Herren er Herren Jesus Kristus, om hvem det er sagt: ,,Thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses" (Ap. Ger. 4:12).

Dette er evigt gyldig sandhed, og ,,hvad der er mere eller mindre end

Forrest søster Camilla Kimball, hustru til præsident Spencer W. Kimball, sammen med en veninde.

dette er den ondes ånd, som var en løgner fra begyndelsen" (L.&P. 93:25).
I dag vil vi stå over for valget mellem sandhed og det onde, hvad enten vi er i skole, på arbejde eller hvor som helst vi befinder os. Det kan ske gennem aviser, plakater, mennesker, radio, fjernsyn, samtaler. Et mentalt valg må træffes helt absolut ved at acceptere eller afvise, ved at diktere eller adlyde, ved at tilråde eller fraråde.
Hvilke følelser lader vi bestemme dette daglige valg? Kærlighed, hengivenhed, frygt, mod, stolthed, dovenskab, eller vilje? er disse følelser i harmoni med vor tro og vort vidnesbyrd? Nøglen til det retfærdige svar er blevet givet af en kærlig Fader:
,,Den som holder hans bud, modtager sandhed og lys, indtil han er forherliget i sandheden og kender alt" (L.&P. 93:28).
Lydighed mod befalingerne må være det eneste og betydningsfulde forhold, der afgør vort valg og dermed afgør vort evige liv. Alma udtrykte det på en særdeles tydelig måde:
,,Jeg burde ikke i mine ønsker rokke en retfærdig Guds faste beslutning; thi jeg ved, at han giver menneskene deres del efter deres ønske, det være til død eller liv; ja, jeg ved, at han beskikker menneskene deres del efter deres vilje, den være til frelse eller fordærvelse.
Jeg, jeg ved, at godt og ondt rammer alle mennesker; og den, der ikke kender godt fra ondt, er uden skyld; men den, som kender godt og ondt, ham gives efter hans ønsker, enten han ønsker godt eller ondt, liv eller død, glæde eller samvittighedsnag" (Alma 29:4-5)
Må vi huske sammen at ,,råbe af fryd for Herren, al jorden.
Tjene Herren med glæde, komme for hans åsyn med jubel! Kende, at Herren er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans folk og den hjord, han vogter" (Salm. 100:1-3). Verdens fremtid er i folkets hænder og at følge en levende profet i dag vil afgøre vor frelse. Det er min bøn, at vi, takket være en storslået konference, vil træffe nye beslutninger, så vi for evigt vil blive husket som ét folk, der ønskede at tjene Herren. I Jesu Kristi navn. Amen.

,,Jordens ender skal spørge efter bit navn . . . og altid søge . . . velsignelse af din hånd" (L.&P. 122:1-2)

Joseph Smith — Genoprettelsens mægtige profet

ÆLDSTE BRUCE McCONKIE
De tolvs Råd

Vi spekulerer over og beder til og taler bestandigt om Herren vor Forløser — velsignet været hans navn! — og om den frelse, som er i ham og i ham alene.
Vi belærer og vidner om at frelsen er i Kristus. Han er vor Herre, vor Gud, vor Konge. Vi tilbeder Faderen i hans navn, som alle de hellige profeter har gjort det, og alle hellige i alle tidsaldre.
Vi fryder os over ham og over hans sonende offer. Hans navn står over alle andre navne, og for ham skal ethvert knæ bøjes og enhver tunge forkynde, at han er Herren over alle, uden hvem der hverken ville være udødelighed eller evigt liv.
Men jeg vil nu tale om en anden, om ham, ved hvem kundskaben om Kristus og om frelse er kommet i vor tid; om ham, som åbenbarede disse love og sandheder om vor velsignede Herre, der vil gøre det muligt for alle mennesker at vende tilbage til den himmelske Faders nærvær og dér modtage det evige liv, som er beredt for de trofaste.
Jeg vil tale om Joseph Smith jr., genoprettelsens mægtige profet, han, som først hørte den himmelske røst i denne uddeling. Han, som blev det redskab, hvor igennem Guds rige endnu engang blev oprettet blandt menneskene, således at den store Jehova kunne opfylde de gamle pagter og berede et folk til at bo med ham i retskaffenhed på jorden i tusinde år.
Vi behøver alle Helligåndens oplysende kraft, når vi vender vor opmærksomhed mod den profet, hvis stemme var Herrens stemme til alle jordens indbyggere fra hans tid og fremover. Jeg beder om, at oplysning fra det høje nu må blive udgydt over os i rigt mål.
Men hensyn til denne mand, Joseph Smith, lad os så sige —
Her er en mand, som var udvalgt, før han blev født. Som blev talt sammen med de ædle og store i evighedens råd, før denne jords grundvold var lagt.
Sammen med Adam og Enok og Noa og Abraham sad han i råd med guderne, da planer blev lagt om at skabe en jord, hvorpå skarerne af vor Faders børn kunne bo.
Under ledelse af Den Hellige og Mikael, som blev det første menneske, deltog han i Faderens skaberværk.
I sin forudtilværelse voksede han i lys og kundskab og intelligens; opnåede en åndelig status, som få kunne gøre ham efter, og blev da forudordineret til at præsidere over den største af alle evangeliske uddelinger.
Her er en mand, som blev kaldet af Gud på samme måde som profeterne i gamle dage.
Født blandt dødelige med de talenter og åndsevner, som han havde gjort sig fortjent til i forudtilværelsen, var han rede på det bestemte tidspunkt til at udføre det værk, hvortil han var blevet forudordineret.
I foråret 1820 flængede universets øverste herskere det mørkets slør, som i lange tider havde formørket jorden. Efter at have valgt tidspunktet, stedet og personen, kom de ned fra deres himmelske hjem til en lund nær

Palmyra i staten New York. Efter at have kaldt unge Joseph ved navn, forkyndte de for ham, at den rene og uforfalskede religion ikke længere fandtes blandt menneskene, og at han skulle være redskabet i deres hænder til at genoprette fylden af deres evigtvarende evangelium.

Derefter kom Johannes, som døbte Herren, og så Peter, Jakob og Johannes, hans præsiderende apostle, som evangeliske administratorer til den nyligt kaldede profet og overdrog ham de samme præstedømmer, som de havde i deres tid på jorden. Disse præstedømmer er Guds magt og myndighed, uddelegeret til mennesker på jorden for at blive brugt i alle forhold til menneskenes frelse.

Andre himmelske besøgende — Mikael, Gabriel, Rafael, Moses, Elia, Elias — hver kom de efter tur, og alle overdrog de nøgler, magter, rettigheder og bemyndigelser, som de selv havde i deres tid. Joseph Smith blev således lovmæssig administrator, kaldet og bemyndiget fra det høje til at repræsentere Herren, til at være hans talerør, til at prædike hans evangelium og til at administrere hans ordinanser.

Hans kaldelse var ikke vag og ubestemt og dårligt defineret med besked om at gøre godt eller belære om sandheden, men den samme bogstavelige udpegelse, som i gamle dage kom til dem, som Jesus gav denne besked: ,,Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt" (Joh. 15:16); I den engelske Bibel hedder det: ,,men jeg har udvalgt jer og ordineret jer" O.A.).

Her er en mand, som så Gud og underholdt sig med engle.

Som med Esajas på kong Uzzias' tid og med Moses og halvfjerds af ældsterne i Israel i ørkenen, således var det med Joseph Smith: Også han så Israels Gud. Den 3. april 1836 viste den store Jehova sig i Kirtland-templet i sin herlighed, som når solen skinner i al sin styrke; og han talte med en stemme, der var som suset af mægtige, strømmende vande — bevidnet af ham selv med disse ord:

,,Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen" (L.&P. 110:4).

Moroni — ,,en hellig engel, hvis åsyn var som lynet, og hvis klæder var rene og mere hvide end noget andet" (L.&P. 20:6) — var én blandt mange andre, der mange gange viste sig i forbindelse med fremkomsten af de inspirerede skrivelser af de gamle indbyggere i Amerika.

Her er en mand, for hvem Himlene var en åben bog, som modtog åbenbaringer, så syner, og som forstod de dybe og skjulte mysterier i riget ved Helligåndens kraft.

Under højtideligholdelsen af pinsefesten i Kirtland, da guddommelig nåde i meget rigt mål udøstes, så Joseph Smith ,,den ports ophøjede skønhed, hvorigennem åbenbaringerne til det rige vil gå, og den var som kredsende ildflammer. Jeg så også Guds strålende trone, hvorpå Faderen og Sønnen sad" (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 125)

Hans syn, hvori han så herlighedsgraderne, er den mest fuldstændige og vidunderlige beretning om det, der er på den anden side af sløret, som er kommet gennem nogen profet. Hans utallige åbenbaringer givet i Herrens navn, fremsætter evighedens vidundere og evangeliets herligheder så ligefremt og overbevisende som dem, der kom gennem de gamle apostle og profeter.

Her er en mand, som har givet flere hellige skrifter til verden i dag, end nogen enkelt profet, som nogensinde har levet. Han har i sandhed bevaret mere af Herrens sind, vilje og røst for os end den samlede produktion af de mest produktive, profetiske skribenter fra fortiden.

Han oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft, en bog, der svarer til Bibelen selv. Det er en beretning om Guds handlemåde med de gamle indbyggere i Amerika og indeholder det evige evangeliums fylde.

Han modtog og offentliggjorde for verden mange syner og åbenbaringer, der forklarer Guds handlemåde med sit folk i vore dage. Omkring 250 sider af disse findes i bogen ,,Lære og Pagter". Andre findes neskrevet i ,,History of the Church".

Han reviderede og føjede nyt til King James-udgaven af Bibelen ved Åndens inspiration og bidrog derved mere til fuldkommengørelsen af den hellige bog og for at føre den tilbage til den oprindelige perfekte tilstand, end nogen anden mand tidligere har gjort. Meget af dette arbejde findes nu offentliggjort i Den kostelige Perle.

Hvad han sagde og gjorde, hans gåen og kommen, detaljerne i hans dagligliv, er altsammen godt kendt. Hans dagbog, der i hovedsagen dækker perioden fra organiseringen af kirken i Fayette i 1830 til hans død i Carthage i 1844, er nu udgivet af kirken i seks bind med ialt 3.295 sider.

Her er en mand, der, som Mesteren, hvis tjener han var, udkastede djævle og helbredte de syge.

I den måned, da kirken blev organiseret, blev Newell Knight besat af en ond ånd. Så alvorligt og pinefuldt var dette for Knight, at hans ,,syn blev forvrænget, og hans lemmer bragt ud af form på frygtelig måde, og ,,han blev løftet op fra gulvet og slynget omkring i værelset." Profeten ,,irettesatte den onde ånd i Jesu Kristi navn og befalede den at forsvinde." Broder Knight så ,,derpå den onde ånd forlade sig og forsvinde ud af syne." Derpå åndede alt fred. (Joseph Fielding Smith: *Essentials in Church History,* siderne 95-96, Salt Lake City 1969).

Jesus udførte i Kana i Galilæa sit første mirakel ved at forandre vand til vin. Joseph udførte sit første i Colesville i staten New York, da præstedømmet bød djævelen fra helvede forlade et besat legeme.

Den 22. juli 1839 gik profeten i Commerce (nu Nauvoo) i staten Illinois og i Montrose i staten Iowa fra hus til hus og helbredte den ene efter den anden af syge og sengeliggende hellige. Blandt de helbredte var Brigham Young og flere af De tolv Apostle. Til en mand, som var lige ved at dø, sagde denne Guds mand: ,,Broder Fordham, jeg befaler dig i Jesu Kristi navn at rejse dig fra din seng og være rask." Wilford Woodruff, som var til stede, siger: ,,Hans stemme var som Guds stemme, og ikke noget menneskes. Det syntes, som om huset rystede i sin grundvold. Broder Fordham rejste sig fra sin seng og var straks helt

rask" (*Essentials in Church History,* side 270)
Her er en mand, som blev forfulgt, jaget, fordrevet og til slut dræbt på grund af det vidnesbyr, han bar, og det vidnesbyrd om Jesus, som var hans.
Han blev dyppet i tjære og rullet i fjer, slået efterstræbt, hadet, udkastet ,,forfulgt for retfærds skyld" (Matt. 5:10). Han tilbragte måneder i datidens primitive fængsler og var offer for talrige falske og ondsindede anklager. Engang var han og en lille gruppe medarbejdere taget til fange af en illegal militærorganisation.
Den 1. november 1838 dømte en foregiven militærdomstol — der i infamitet og illegalitet rangerer på højde med Jesu domfældelse ved Pilatus — hele gruppen til døden. Den ordre, der blev givet, lød således:
,,Brigade general Doniphan:
Sir: Vil de bringe Joseph Smith og de andre fanger ind på rådhuspladsen
i Far West og skyde dem kl. 9 i morgen tidlig.
Underskrevet Samuel D. Lucas
kommanderende generalmajor"
General Doniphan trodsede sin kommanderende officer. Med en tapperhed, der skyldtes indigneret retfærdighedssans svarede han:
,,Det er koldblodigt mord Jeg vil ikke adlyde Deres ordre. Min brigade marcherer i morgen tidlig til Liberty kl. 8. Og hvis De henretter disse mænd, vil jeg holde Dem ansvarlig for en jordisk domstol, så hjælpe mig Gud.
Underskrevet A. W. Doniphan
Brigadegeneral"
(*Essentials,* side 241)
Men sluttelig blev profeten Joseph Smith — som var Herrens vidne, og som af Herren var blevet lovet, at ,,dine dage er talt, og dine år skal ikke blive færre" — i henhold til guddommelig plan kaldet til at lide martyrdøden sammen med Hyrum Smith, kirkens patriark.
Den martyrdræbte seers sidste ord var: ,,O, Herre, min Gud" (L.&P. 135:1), som han udtalte, idet hans ånd indgik til den sfære, hvor de retfærdige er fri for forfølgelse af de ugudelige, og hvor de, sammen med retskafne mennesker, der er blevet gjort fuldkomne gennem hans blod, om hvem de vidnede, til sidst finder fuldkommen glæde og fred.
Her er en mand, hvis storhed ligger i den kendsgerning, at han var et vidne om den samme Herre, for hvem hans medprofeter i længst forsvundne dage nedlagde deres liv.
,,Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det seneste, som vi giver om ham: at han lever!
Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne" (L.&P. 76:22-23)
Her er en mand, som var profet i det ords hele og fulde og bogstavelige betydning, sådan som enhver, der lytter til Åndens stemme, vil vide.
Den guddommeligt godkendte erklæring, der blev udstedt efter hans martyrdød, siger: ,,Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her" (L.&P. 135:3).
Her er de ord, talt til Joseph Smith af Guddommen, ved hvilke alle mennesker kan bedømme status af deres egen åndelige udvikling:
,,Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig,
medens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd" (L.&P. 122:-1-2).
Alle mennesker kan passende spørge sig selv, hvor de står med hensyn til Joseph Smith og hans guddommelige mission. Spørger de efter hans navn, og søger de frelse, som kun kan findes i Kristi evangelium, som blev åbenbaret til hans sidste dages profet, eller spotter og håner de Herrens levende orakel og siger, at Gud ikke længere taler til menneskene på den måde, de gjorde det i gamle dage? Det store spørgsmål, som alle mennesker i dag må besvare — og det gælder deres egen frelse — er: Var Joseph Smith kaldet af Gud?
Når det gælder mig og mit hus, så vil vi søge råd og myndighed og velsignelse hos ham og dem, som nu har den myndighed, han havde.
Men lad der ikke være nogen misforståelse. Vi er Kristi vidner. Han er vor Frelser. Han er døren. Han står ved porten;" (og han har ikke ansat nogen tjener der); og han holder ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn" (2. Nephi 9:41)
Men vi er også vidner for Joseph Smith, ved hvem vi kender Kristus, og som er den legitime administrator, hvem magt er blevet givet til at binde på jorden og besegle i Himlen, så alle mennesker fra hans tid og fremover kan blive arvinger til frelse.
Vi sammenknytter navnene på Jesus Kristus og Joseph Smith i vore vidnesbyrd. Og vi vidner nu med Gud som vort vidne, at Joseph Smith er hans profet, og vi gør det i hans velsignede navn, som er Herren over alle, den Jesus Kristus, om hvem vi og alle profeterne vidner. Og lad det være således. Amen.

Billede fra konferencen

,,De gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre" (3. Nephi 27:21)

Følger vi Kristi mønster?

ÆLDSTE WILLIAM R. BRADFORD
De halvfjreds' første kvorum

Jeg anbefaler jer alle disse store mænd, som har udstrålet sandhedens skinnende lys i Jesu Kristi evangelium under denne konferences forløb. De sandheder, som er blevet fremlagt her under denne konference, burde glæde hjerterne og berolige alle deres sjæle, som vil sætte deres livskurs efter dem, så de kan bevæge sig i fuldkommen sikkerhed i en verden, der er formørket af Satans forkyndelse.

Mesteren Jesus Kristus har sat et mønster i alle ting. Han har bedt alle mennesker følge sit mønster med denne bekendtgørelse:

,,Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre; thi det, som I har set mig gøre, skal I også gøre.

Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er" (3. Nephi 27:21, 27).

Og må jeg så spørge jer, om jeres liv følger det mønster? Må jeg pege på nogle få dele af det mønster og foreslå, at I sammenligner jeres liv med dem?

Ved hvilket navn er I kaldet?

,,Se, Jesus Kristus, er der navn, der er givet af Faderen, og der gives ikke noget andet navn, hvorved mennesker kan blive frelst" (L.&P. 18:23).

Berettiger det, du tænker og gør, dig til at bære Jesu Kristi navn? Inspirerer din kærlighed til det hellige navn dig til at hæve dig op til uanede højder og får du derved et ønske om at fortælle hele verden om ham, så disse mennesker for sig selv kan modtage hans hellige navn. Føler du en skarp smerte, som en dolk har gennemboret dit hjerte, når du hører Guds Søns navn taget forfængeligt? Gør du nogensinde noget, som han ikke ville gøre. Har du holdt hans navn utilsølet og uplettet, så det på grund af dig ikke har fået lov til at komme i kontakt med det, som er tarveligt og upassende? Er du i hans navn opbygget af hans rige? Ingen kan tjene to herrer. Mennesker må enten erklære sig som Kristi tjenere, påtage sig hans navn og gøre hans gerning, eller blive ofre for Satans besnærende fælder og hjælpe ham i hans gerning.

Hvordan er det med din kærlighed til Faderen? Kristus elskede Faderen. Han bad til ham, Han priste ham. Han repræsenterer ham i alt, hvad han gør. Han tjener ham og glæder sig over at kunne gøre hans gerning. Han adlyder fuldstændigt enhver af hans instruktioner. Hvis vi ville være ligesom Kristus, måtte vi også gøre det, for han har sagt: ,,for det, som I har set mig gøre, skal I også gøre" (3. Nephi 27:21)

Hvordan er jeres forhold til jeres medmennesker? Også her har Mesteren sat et mønster. ,,Hør derfor min røst og følg mig . . . Lad enhver agte sin broder som sig selv og øve dyd og hellighed for mig. Og atter siger jeg jer, lad enhver agte sin broder som sig selv. . . . Jeg siger jer: Vær ét, og dersom I ikke er ét, er I ikke mine" (L.&P. 38:22, 24-25, 27).

Elsker I virkelig menneskene omkring jer? Kærlighed er det eneste, der kan blødgøre det menneskelige hjerte. Den kærlighed, som Kristus nærede for os, har gjort ham villig til at blive et villigt offer, at lide og dø for os. Det burde ydmyge den mest stolte, når han tænker over storheden af, hvad han led i Getsemane Have. Da han fortalte om den begivenhed, sagde han til os: ,,Og mine lidelser gjorde, at selv jeg. Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk . . .

Dog æret være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn" (L.&P. 19:18-19)

Hvor meget giver du af dig selv til dine medmennesker?

Har du fulgt det mønster, som Kristus satte for dåben? Han belærte os om det absolutte behov for, at alle mennesker skal døbes:

,,Og den, der tror på mig og bliver døbt, skal blive salig; og det er dem, der skal arve Guds rige.

Og den, der ikke tror på mig og ikke bliver døbt, skal blive fordømt" (3. Nephi 11:33-34)

Der er mange, som gør nar af denne vigtige ordinanse. Den er blevet forandret for bedre at passe til menneskenes behagelighed.

I nogle tilfælde er den blevet helt tilsidesat som noget betydningsløst. En stor del af verden hylder den falske og af Satan forkyndte lære, der siger, at Gud er død, og at hans kirke derfor er død, og den ordinanse er uden nogen værdi. Og derfor har kun forholdsvis få påtaget sig Kristi navn og er indgået til hans rige gennem dåbens vande. Denne kirkes budskab til alle mennesker i hele verden er det samme, som er blevet forkyndt af Jesus Kristus lige fra begyndelsen.

Omvend jer og bliv døbt. Kristus blev døbt. Og ,,hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er" (3. Nephi 27:27)

At være ligesom Jesus Kristus kræver, at mennesker forandrer sig. I al oprigtighed og hjertets alvor opfordrer jeg jer til at forandre jer og blive ligesom Mesteren.

I fædre, lav jer selv om og styr jeres families problemer, som om Kristus var far i huset.
I mødre, giv kærlighed, ære og respekt til jeres mænd og øv jer i at handle som Kristus. Udstød det ugudelige fra hjemmets område og opretHold det som et helligt sted, hvor jeres børn kan lære om Gud gennem ord og handling.
I børn, gør det at følge Kristus til det, som I ønsker at gøre. Afvis pornografisk smudslitteratur samt narkotikaens og alkoholens gifte. Vær en Kristi følgesvend, og han vil drage jer nær til sig og være jeres bedste ven. Der findes ingen bedre ven end Kristus.
I unge voksne, I er det bedste i enhver generation. Bevar jeres renhed. Vær standardbærere i den store bevægelse at bringe alle mennesker til Mesteren. Bered jeres tanker ved at fylde dem med de evigtgyldige sandheder, der findes i skrifterne. Vær lydige overfor forældre og Gud. Lyt til og syng Himlens musik. Afvis de vulgære og tarvelige toner og takten i Satans musik. Han ønsker at opnå jeres gunst med sine sensuelle og kødelige rytmer og derved lede jer til helvede. Modstå fristelse ved at opbygge et stærkt forhold til Kristus. Intet andet tilknytningsforhold vil give jer større glæde og lykke.
Til alle jer, som er indenfor rækkevidde af min stemme, og ikke følger Mesterens mønster: lav jer om! Prøv at åbne jeres hjerte for hans kærlighed. Luk døren op for hans tjenere. Lad dem komme ind i jeres hjem og lære jer, hvad I må gøre for at blive som ham. At afvise hans tjenere, som er udsendt for at gøre hans gerning og forkynde kans mønster for frelse, vil gøre, at I efterlades i mørke og fortvivlelse i en bekymret verden.
Jeg vidner, at Jesus Kristus leder det retfærdige, som gøres på denne jord, at Spencer W. Kimball er en levende profet, der modtager og følger Mesterens instruktioner for alle menneskers frelse, som vil følge ham. At vi må gøre det, er min bestandige bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

Templer gør det muligt for os at udføre ordinanser, men giver os også mulighed for at give evangeliet til andre

Velsignelserne ved at bygge et tempel

ÆLDSTE ADNEY Y. KOMATSU
Assistent til De tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre og venner. Det er vidunderligt at være her sammen med jer ved denne storslåede konference og føle Herrens Ånd manifesteret gennem de mange inspirerede ord, som er blevet talt af Brødrene. Mit vidnesbyrd er blevet styrket; mit hjerte er blevet rørt af de talte ord. Jeg bærer jer ydmygt mit vidnesbyrd, at jeg ved, at dette er Herrens kirke, ledet af en levende Guds profet, præsident Spencer W. Kimball.
Præsident Kimball har ustandseligt mindet os om nødvendigheden af flere missionærer til at bringe det evangeliske budskab til verdens mennesker. Han har mindet os om, at hver eneste værdig ung mand burde rejse på mission. I dag oplever vi en forøgelse af omvendelser i takt med, at flere unge mænd og kvinder besvarer kaldet om at virke som missionærer for Herren. Kirken vokser hurtigt i mange dele af verden på grund af den ledelse og styrelse, vi modtager fra en levende Guds profet.
Præsident Kimball har også gennem inspiration og åbenbaring bekendtgjort behovet for flere templer. Og sidste år blev tre områder i verden udpeget til at motage den store velsignelse at få et nyt Herrens hus, nemlig Sao Paulo i Brasilien, Tokyo i Japan og Seattle i staten Washington.
Da Jesu Kristi evangelium blev gengivet i de sidste dage, blev tempelbygning og tempelordinanser genoptaget gennem profeten Joseph Smith. Ikke længe efter at kirken var blevet oprettet den 6. april 1830, befalede Herren de hellige at bygge et tempel. Og fra 1833 til 1836 byggede profeten Joseph Smith med mindre end to tusinde medlemmer i kirken et tempel i Kirtland i staten Ohio i USA.
De hellige havde på det tidspunkt ikke mange verdslige værdier, men med store personlige ofre gav de alt, hvad de havde til bygningen af Herrens hus. Deres ofre var mangfoldige, men sammenlignet med de store velsignelser, der fulgte derpå, var det kun små ofre til Herren.
For efter at templet var færdigbygget, den 3. april 1836 under et sabbatsmøde og efter en højtidelig og tavs bøn, modtog Joseph Smith og Oliver Cowdery en stor tilkendegivelse. Et syn åbnedes for dem med en personlig tilsynekomst af Herren Jesus Kristus, der godkendte templet. De blev også besøgt af tre store profeter, der indebar nøglerne og myndigheden til deres kaldelser, og som hver især overdrog Joseph og Oliver deres egen myndighed og kaldelse, hvorved gengivelsen af evangeliet i dets fylde påbegyndtes.
I dag er jeg sikker på, at de hellige i de områder, hvor templer skal bygges, vil ofre og leve i tro for at opfylde deres forpligtelser og opgaver. I Japan og andre områder i Orienten har medlemmerne forpligtet sig til at bygge templet foruden at bygge stavs-centre og kirkebygninger.
For nylig bar en ung mand og far sit vidnesbyrd med hensyn til sit bidrag til tempelfondet. Biskoppen havde

givet ham en udfordring til at acceptere et bestemt beløb som sit bidrag til tempelfondet. Beløbet var næsten alt det, som han gennem årene havde opsparet med det formål at bygge sit eget hus. Efter at have talt om dette med sin hustru og deres børn, besluttede de sig til at give alt, hvad de havde på deres bankkonto, til bygning af templet i Tokyo og opgive deres drøm om at bygge deres eget hus.
Kort efter at de havde skænket dette bidrag til biskoppen, kaldte mandens chef ham ind på kontoret og tilbøb ham en uventet forfremmelse i selskabet, og en deraf følgende kraftig lønforhøjelse. Og med forfremmelsen fulgte også retten til et nyt hus.
Jeg er sikker på, at der findes mange andre trosfremmende oplevelser af kirkens medlemmer, som har indviet deres liv til behovet for opbyggelsen af Guds rige på jorden.
Det er vidunderligt at se sådan hengivenhed og trofasthed hos medlemmerne. Selvfølgelig vil Herren Gud velsigne og ære dem, som lever op til deres forpligtelser, og som ofrer af deres tid, talenter og midler til at opbygge Guds rige her på jorden. Ved åbenbaring i vor tid lover Herren dem, som er trofaste: ,,Thi så siger Herren: Jeg Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.
Stor skal deres løn være og evig deres herlighed" (L.&P. 76:5-6)
Den ene af de tre store profeter, som viste sig for profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland-templet var Elias, profeten, som blev optaget til Himlen uden at smage døden. Da han overdrog nøglerne til denne uddeling i deres hænder, sagde han: ,,Se, tiden er kommer, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer . . .
for at vende fældrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band" (L.&P. 110:14-15)
Må jeg have lov til at fortælle jer en oplevelse, som et ungt par, der var medlemmer af kirken i Japan, kom ud for. De ville så gerne gifte sig, og som det er skik i Japan, søgte de tilladelse dertil hos deres forældre, som ikke var medlemmer af kirken. Drengens forældre nægtede at give deres tilladelse. Bekymrede og skuffede søgte de unge mennesker i ydmyghed at fylde deres tilværelse med meningsyldte kirkeaktiviteter og håbede på, at de senere kunne opnå tilladelse.
På det tidspunkt var kirkens medlemmer ved at planlægge en tur til templet i Hawaii, og der blev lagt stor vægt på at gøre opmærksom på betydningen af at udføre genealogisk arbejde, Så dette unge par sluttede sig til andre i eftersøgningen af deres forfædre og i planlægningen af at få tempelarbejde udført for dem. Pigen søgte flittigt i helligdomme, på kirkegårde og i officielle optegnelser og var i stand til at samle syvoghalvfjerds navne. Den unge mands onkel, som var et højt respekteret og indflydelsesrigt medlem af familien, hørte om dette og var dybt imponeret

Ældste LeGrand Richards af De tolvs Råd.

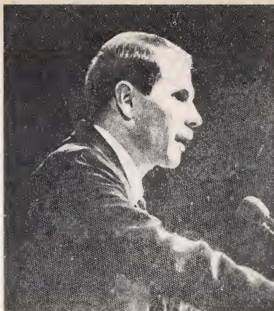

over og interesseret i hendes arbejde. Han lagde mærke til den intense hengivenhed hos denne pige efter at ære sine forfædre, og foreslog, at en sådan kvinde ville være en god kone for hans nevø. Så fik de unge mennesker tilladelse til at gifte sig, og de blev senere beseglet til hinanden i Hawaii-templet.

Det er en skik i Japan, at familie samles til særlige helligdage i januar og august. Da dette unge par mødtes med deres familiemedlemmer ved disse særlige lejligheder, viste de dem deres mindebog, og der blev udvist megen interesse for dette arbejde og pårsagen dertil. De diskuterede deres slægtslinier med familiemedlemmerne og betydningen af at fuldføre de genealogiske undersøgelser. Det var vanskeligt for disse familiemedlemmer, der ikke var medlemmer af kirken at forstå årsagerne til at en kristen kirke forkyndte sådanne principper som ,,forfædre-tilbedelse", for det var en buddhistisk lære og tradition.

I dag udfylder mange unge mænd og kvinder deres familie-gruppeskemaer og underviser deres forældre og slægtninge i Jesu Kristi evangelium ved denne metode. Gennem genealogisk efterforskning og udførelsen af tempelarbejde for deres forfædre, og især med et tempel indenfor rækkevidde i Tokyo, kan medlemmerne efterleve evangeliet på en sådan måde, at mange flere vil acceptere det i Orienten. Dette store værk er kun lige begyndt.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at Jesu Kristi evangelium er vejen til frelse for de levende og de døde, og at Gud hører og besvarer vore bønner. Han vil inspirere og hjælpe os til at samle vore forfædres optegnelser, og han vil åbne en udvej for, at vi kan bringe glæde og frelse ind i deres tilværelse, som velsignede os med dette liv. Jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd, om at jeg ved, at Joseph Smith var et redskab i Herens hænder til at gengive evangeliet i disse sidste dage, og at vi har en levende profet i præsident Spencer W. Kimball, som leder og styrer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Der er behov for, at alle medlemmer forstår, at de er det middel, hvorved evangeliet vil blive givet til verden

Er du medlem-missionær?

ÆLDSTE GENE R. COOK
De halvfjerds' øverste Råd

Mine brødre og søstre, Herren har i sandhed velsignet det, som er foregået under denne konference. I har hørt Brødrene tale med Helligåndens kraft, og hvis I har lyttet med den ånd, er I blevet velsignet og styrkede i jeres beslutning om at ville holde budene.

Vi har hørt meget om missionærprogrammet, og jeg vil nu stille alle, der er til stede her i dag, dette spørgsmål: ,,Hvem er i virkeligheden ansvarlige for at udføre missionærarejde?" Præsident Kimball har sagt, at ethvert medlem bør være en missionær. Det er blevet foreslået, at alle burde berede sig alle deres livs dage på at være missionærer og ikke alene forberede sig på at tjene fuldtidsmissioner, men også berede sig til at forkynde Guds ord til alle dem, som endnu ikke kender sandheden.

Herren siger i Lære og Pagters afsnit 38, versene 40 og 41 dette:

,,Og atter siger jeg jer: Jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem, skal anvende hele sin kraft og arbejde med sine hænder for at forberede og udføre det, som jeg har befalet.

Og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed."

Det er tydeligt, at Herren forventer, at enhver mand, *enhver mand,* skal opløfte sin stemme og prædike Jesu Kristi evangelium i mildhed og sagtmodighed. Det er også tydeligt, at præstedømmets ledere overalt i kirken har ansvaret for at hjælpe medlemmerne af kirken til at leve op til deres missionær-ansvar.

Mange medlemmer siger: ,,Ældste Cook, det er let nok at sige, men hvordan kan jeg gøre det? Hvad kan jeg helt præcist gøre for at leve op til mit missionær-ansvar med hensyn til at advare min næste?" Må jeg forelægge jer to almindelige forslag?

For det første kan I stå for sandheden, hvor som helst I er, på ethvert tidspunkt og ethvert sted. Somme tider er vore medlemmer bange for at forsvare sandheden i klubber, foreninger, og selv sommetider, når de er sammen med kirkens medlemmer. Som Herren har sagt, bør det gøres i mildhed og sagtmodighed men ikke med overbærenhed. Tal lige ud om Herren og hans profet i spørgsmål som er brændende for tiden.

Jeg kender for eksempel en kvinde, en god kvinde, som en dag befandt sig i en meget krævende situation. Hun var til en frokost sammen med en række medlemmer af kirken. Der var nogle aktive og nogle passive. Og der var også nogle få ikke-medlemmer. Emnet for samtalen var spørgsmålet om abort og fødselskontrol, og et ikke-medlem udbredte sig i omkring fem minutter i stærke vendinger om sit synspunkt om dette emne. Hun antydede fejlagtigt, at hun ikke følte, der er noget forkert ved at få fortage svangerskabsafbrydelse, og at der aldrig burde være nogen begrænsninger, hverken for manden eller kvinden, med hensyn til selve fødselskontrollen. Denne gode søster

i kirken fandt sig stillet overfor en vanskelig udfordring med hensyn til, om hun skulle begynde at tale om vejret eller et ander neutralt emne, eller om hun virkelig skulle sige sin mening og sandheden. Denne prisværdige kvinde valgte det sidste. Efter at have forklaret, hvad Herren har sagt om begge disse emner, bar hun sit vidnesbyrd om sine egne personlige følelser. Som I kan forestille jer, afsluttedes frokosten noget pludseligt. Bagefter kom imidlertid en af de passive kvinder over til denne gode søster og forklarede hende, at hun aldrig før havde kunnet forstå Herrens syn på disse ting, og at hun følte, det var sandheden, der var blevet sagt den dag.

Føl jer frie, mine brødre og søtre, når I bliver tilskyndet dertil, til at bære jeres vidnesbyrd om de principper, som I ved er sande. Oprigtige følelser, overført fra hjerte til hjerte ved hjælp af vidnesbyrd, omvender folk til sandheden, hvor svage, blødsødne, argumenterende udtalelser ikke vil gøre det.

I kan give venner eller andre, som I træffer på arbejdet, i fly, i forretninger eller andre steder, hvor I færdes, en traktat, en brochure, eller en Mormons Bog eller anden tilgængelig litteratur, der kan hjælpe dem til at blive beredt for et eventuelt besøg af missionærer og undervisning i evangeliet. Hvor mange medlemmer går ikke rundt med et ønske om at blive missionærer i deres daglige dont uden nogen form for missionærhjælpemidler som en brochure, en Mormons Bog eller andet missionærværktøj?

Herren synes at have haft denne særlige udfordring til medlemmerne i tankerne, da han til profeten Alma ved Mormons vande gav dåbspagten, som ethvert medlem af kirken påtager sig, og hvoraf en del lyder således efter Mosiah 18:9: ,,Ja, er I villige til at sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov, og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder?"

Vi beder om, at I vil lægge jeres frygt til side, hente styrke fra Herren og bære vidnesbyrd til verden om evangeliets sandhed.

Og nu et andet forslag: Præsident Kimball har bedt hver enkelt af os om, *med bøn i hjertet* at udvælge en familie, som vi kan gøre os til venner med. Lyt til hans ord: ,,Ved at vi arbejder sammen som en familie, kan meget godt opnåes. Fader, tag du ledelsen. Udvælg med bøn i hjertet en familie eller to blandt alle jeres slætninge eller venner, som I så vil præsentere for kirken. Og kontakt dem så. Måske kan I planlægge en familiehjemmeaften sammen med dem på en anden aften end mandag, eller vær sammen med dem på en anden måde — der er mange muligheder. Og når disse mennesker viser interesse, så arranger det sådan gennem jeres wards- eller grens- leder, at de og missionærerne inviteres ind i jeres hjem for at høre budskabet om genoprettelsen. Hvis I følger denne enkle procedure, vil I bringe et antal gode familier ind i kirken" (billedbåndet: ,,Gå ud i al verden").

Lagde I mærke til, at præsident Kimball sagde: ,,Med en bøn i hjertet" om at udvælge en familie eller to?

Jeg genkalder, hvad Herren sagde

Mellem to møder: Tabernaklet til venstre, besøgscentret bagved

gennem Alma den Yngre i Alma 6:6: ,,Men det blev befalet Guds børn, at de skulle komme sammen og forene sig i faste og alvorlig bøn for deres vel, der ikke kendte Gud."

Beder I for dem, som Alma siger, ,,der ikke kendte Gud"?

Når vi udfører Herrens værk, må vi gøre det på Herrens måde. Jeg foreslår jer, at I med bøn i hjertet går til dette arbejde og beder vor himmelske Fader vise jer de midler, hvormed I kan være redskaber i hans hænder til at bringe mennesker ind i kirken, for så vil I få at vide, hvordan det skal gøres.

Og nu til de af jer, som lytter til denne konference, og ikke er medlemmer af kirken, til dem, siger vi: undersøg med bøn i hjertet denne kirkes lære. Bed om det, og I vil komme til at vide, sådan som vi gør det, at dette er den eneste sande kirke på jordens overflade. Tal med medlemmer af kirken og lær om Guds rige på jorden i dag.

Må jeg endnu engang minde jer allesammen om, hvad Herren sagde til den store profet Joseph Smith: ,,Vore missionærer drager ud til fremmede nationer . . . sandhedens banner er blevet hejst. Ingen uhellig hånd kan hindre værkets fremgrang. Der kommer måske forfølgelser, pøbelen kan slå sig sammen, hære kan dannes, bagtalelser kan skade, men Guds sandhed vil gå frejdigt fremad, ædelt og uafhængigt, til den har gennemtrængt ethvert kontinent, besøgt ethvert klima, fejet hen over ethvert land og lydt i hvert øre, til Guds formål skal blive opfyldt, og den store Jehova skal sige, at værket er udført." (*History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 4:540)

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at evangeliet vil blive erklæret i hvert et øre. Dette er den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade. Fordi Herren har erklæret det, bærer jeg vidnesbyrd om, at der er en levende profet på jorden i dag, og at der er et virkeligt behov, og virkeligt øjeblikkeligt behov, mine brødre og søstre, for at vi som medlemmer af kirken løfter vores advarselsrøst til alle jordens indbyggere. Må Herren give os kraft til at opfylde dette formal, når vi af hele vort hjerte adlyder ham. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Uanset hvor stort behovet er for enighed mellem nationerne, så er det et endnu større behov i kirken

At vi må være ét

ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER
De tolvs Råd

På tidspunktet for erobringen af det vestlige Palæstina efter Moses' død, forenedes de ti stammer af det gamle Israel under Josua. Forberedelserne var truffet, og ordren givet til at gøre lejren rede til at sætte over Jordan og foranstalte belejring af Jeriko. Josua sagde til folket, at Herren ville udføre undere ved at udtørre floden, når præsterne, bærende på pagtens ark, i spidsen for optoget ville nå vandet med fødderne. Som han havde forudsagt, blev Jordans vande på mirakuløs måde opdæmmet, så de kunne komme tørskoet over.

Da Israel skarer var kommet over den tørre flodseng, befalede Herren Josua at udvælge tolv mænd, en fra hver stamme, til på deres skuldre at bære tolv sten fra Jordan og lægge dem på det sted, hvor de skulle slå lejr den aften. Og så tilføjede han: ,,for at det kan tjene til tegn iblandt eder. Når eders børn i fremtiden spørger: Hvad betydning har disse sten for eder? Så skal I sige til dem: De betyder, at Jordans vand standsede foran Herrens pagts ark; da den drog over Jordan, standsede Jordans vand. Og disse sten skal være israelitterne et mindetegn til evig tid" (Josua 4:6-7).

Fædre har efterladt minder for deres børn, og børn har rejst dem for fædre, lige siden tidernes begyndelse. Her på Temple Square har vi samvittighedsfuldt omgivet os med sådanne minder — den gamle klokke fra Nauvoo, mågemonumentet, genoprettelsesstatuerne, Thorvaldsens ,,Kristus", for blot at nævne nogle få af dem. De tjener til at forene generationerne, bevare en lang, ubrudt kæde af de vigtige begivenheder i vor fælles arv. Tidernes gang og vore institutioners vækst har tendens til at adskille os ikke blot fra hinanden men også fra vore fælles formål. Ned gennem historien har vi fået befaling om at bygge mindesmærker eller holde pinsefest, eller samles til generalkonferencer for at bevare kraften i vor forenede tro og for at mindes Guds befalinger for at opnå vore evigtgyldige, uforanderlige mål.

I højere grad end for monumenter og fester er der imidlertid et behov for os til at have held med at befæste vores styrke og bevare vores enighed. Præsident Abraham Lincoln advarede med Frelserens egne ord: ,,Hvis et rige er kommet i splid med sig selv, kan det rige ikke bestå.

Og hvis et hjem er kommet i splid med sig selv, vil det ikke kunne bestå" (Mar. 3:24-25).

Uanset hvor stort behovet er for enighed i nationer, så er der et endnu større behov for harmoni og indbyrdes afhængighed i den verdensomspændende Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Når denne storslåede konference nærmer sig sin afslutning, må jeg så have lov til at læse, hvad en profet i vor tid henviste til som ,,den største bøn, der er blevet bedt i denne verden?" Den er nedskrevet af Johannes med bemærkelsesværdig udførlighed, således som den kom fra læberne af Guds Søn ved aftenens

slutning, efter at han og hans apostle havde spist aftensmad sammen for sidste gang:

,,Fader! Timen er kommet: herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig . . .

Jeg har åbenharet dit navn for de mennesker, du tog ud af verden og gav mig; de var dine, og du har givet mig dem, og de har holdt fast ved dit ord . . .

Jeg beder for dem; jeg beder ikke for verden, men for dem, som du har givet mig, thi de er dine . . .

Hellige Fader! bevar dem i dit navn (det, som du har givet mig), så de må være ét ligesom vi . . .

Ligesom du har sendt mig til verden, således har jeg også sendt dem til verden . . .

Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til at tro på mig,

At de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig.

Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét" (Joh. 17:1, 6, 11, 18, 20-22).

I kirken er der et bestandigt behov for enhed, for hvis vi ikke er ét, så er vi ikke hans. (Se L.&P. 38:27) Vi er i sandhed afhængige af hinanden, ,,øjet kan ikke sige til hånden: ,Dig har jeg ikke brug for', ej heller hovedet til fødderne: ,Jer har jeg ikke brug for' (1. Kor. 12:21). Heller ikke kan nordamerikanerne sige til asiaterne, eller europæerne til beboerne af sydhavesøerne: ,,Vi har ikke brug for jer." Nej, i denne kirke har vi brug for ethvert medlem, og vi beder, som Paulus gjorde, da han skrev til kirken i Korint, ,,at der skulle ikke være splid i legemet, men lemmerne" skulle have samme omsorg for hverandre.

Når ét lem lider, lider alle lemmerne med; når ét lem bliver hædret, glæder alle lemmerne sig med" (1. Kor. 12:25-26).

Pauli ord er lige så aktuelle for os i dag, som de var for de hellige i Korint. Når vi tænker på kirkens stærke vækst, forskelligartheden i sprog og kulturer og det kolossale værk, der ligger foran os endnu, spekulerer vi på, om der er noget mere vigtigt formål for os end at leve på en sådan måde, at vi kan glæde os over Herrens forenende ånd. Som Jesus bad om, *må* vi være forenede, hvis verden nogensinde skal overbevises om, at han blev sendt af Gud, sin Fader, for at forløse os fra vore synder.

Det er enighed og enhed, der indtil nu har gjort det muligt for os at bære vort vidnesbyrd rundt omkring på kloden, ved at udsende titusinder af missionærer for at gøre deres del. Mere må gøres. Det er enhed, der indtil nu har gjort det muligt for kirken, dennes ward og stave, grene og distrikter og medlemmer, at bygge templer og kirkebygninger, påtage sig velfærdsprojekter, søge efter vore afdøde slægter, vogte over kirken og opbygge tro. Mere må gøres. Disse Herrens store formål kunne ikke være blevet nået med uenighed, jalousi og selviskhed. Vore idéer og tanker er måske ikke altid nøjagtig ligesom dem, der fremsættes af brødrene, som præsiderer over os, men dette er Herrens kirke, og han vil velsigne enhver af os, når vi aflægger stolthed, beder om styrke og bidrager til kirkens vel.

På samme måde kender jeg ikke til noget stærkere våben i hænderne på den onde i hans kamp mod nogen gruppe af mænd eller kvinder i kirken, end splittelse, megativ kritik og antagonisme. I en vanskelig periode af kirkens historie, talte profeten Joseph Smith om den opposision, som kan standse kirken, når vi ikke er opfyldte af støttens og hjælpsomhedens ånd. ,,Den sky, der har hængt over os," sagde han, ,,er bristet med velsignelser over vore hoveder, og Satan er blevet standset i sine forsøg på at tilintetgøre mig og kirken ved at skabe jalousi i hjerterne hos nogle af brødrene. Og jeg takker min himmelske Fader for den enhed og harmoni, som nu hersker i kirken" (*History of the Church,* 2:355).

Naturligvis er nøglen til en enig kirke en enig sjæl — én, som er i fred med sig selv og ikke fuld af indre konflikter og spændinger. Så meget i vor verden er beregnet på at skulle ødelægge den personlige fred gennem synder og fristelser og tusinde slags. Vi beder, at de helliges liv vil blive levet i harmoni med det ideal, som Jesus fra Nazaret satte for os.

Vi beder, at Satans anstrengelser vil blive forpurrede, at vor personlige tilværelse kan blive fredfyldt og rolig, at familier kan være nært sammenknyttede og interesseret i hvert enkelt medlem, at ward og stave, grene og distrikter kan udgøre Kristi storslåede legeme, imødegå ethvert behov, lindre enhver smerte, helbrede ethvert sår, indtil hele verden, som Nephi bad om, vil ,,stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker . . .

Mine elskede brødre," fortsatte han, ,,dette er vejen, og der er ingen anden vej" (2. Neph. 31:20-21).

For hele den verdensomspændende kirke, for den store skare af hellige i øst og i vest, i nord og i syd, beder jeg, at vi må være ét.

Dette har været en storslået konference. Der har været en god Ånd, og fordi vi har været forenet under ledelse af en Guds profet, opretholdt og støttet af ham, har Gud velsignet os. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever og fortsat vil velsigne os, hvis vi forbliver som én og følger hans befalinger. At vi må gøre det, er min ydmyge bøn i Jesu Kristi, Frelserens og Mesterens navn. Amen.

,,Vi går fremad med klart udsyn og sund dømmekraft og genvinder vore hjem og vore familier til høj moral og åndelige værdier"

At søge evigtvarende rigdomme

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Mine elskede brødre og søstre. Efter fire dages konferencemøder, nærmer vi os nu afslutningen på denne generalkonference. Det har været en tid med megen glæde, for vi har set utallige af vore elskede brødre og søstre fra mange lande rundt om på kloden. Det er en stor glæde at se dem igen og at erfare om den vækst og udvikling, som de har oplevet derhjemme.

Vi håber, at konferencen har bibragt vore medlemmer, og folk i almindelighed, en opmuntring til åndelighed, og vi genkalder os, hvad Herren har sagt: ,,Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?" (Matt. 16:26)

Meget tidligt i sin missionsgerning sagde Herren: ,,Hvad søger du?" Han tænkte på den opflammende tilskyndelse til at søge efter rigdom, verdslig ære, ros, ridgomme og hæder — eller sjælens evigtvarende værdier. Hvad har han vundet? Således har Herren opstillet en levende kontrast mellem verdens ære og den hæder, som kan komme til sjælen. Han nævner ivrigt kontrasten mellem det, der er af verden, og det, som har at gøre med himmelske ønsker og mål.

Vi gentager atter og atter Kristi tilskyndelser, da han formanede sine tilhørere til ,,søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift" (Matt. 6:33).

Dette er således det altoverskyggende emne, der bringer et stort antal mennesker frem overalt i verden, for at berede sig til dette valg — de materielle eller åndelige værdier.

Prædikenerne ved denne konference har fremhævet den kendsgerning, som ledende politikere og klartseende pædagoger og mennesker i almindelighed henviser til som en tydelig åndelig fattigdom i vor tidsalder og en nedgang i de moralske og etiske standarder.

Vi håber, at det ikke er sådan, og vi står massivt imod enhver forøgelse af nedbrydelsen af vore høje standarder, vort familieliv og sociale fællesskab.

For nogle år siden krydsede et britisk jet-fly Atlanterhavet og tilbage igen på nogle få, korte timer. Kort efter bragte *New York Times* en karrikatur, der forestillede jet-maskinen i luften med en fantastisk fart. Flyet havde fået navnet ,,Menneskets videnskabelige fremgang". På jorden nedenunder bevæegede en skildpadde sig meget langsomt og overvejende. Den var mærket ,,Menneskets moralske fremgang", og en skribent tilføjede:

,,På en levende måde symboliserer denne karrikatur noget, som kunne være vor tids tragedie, og som uden tvivl er en af de mest ansporende grunde til større opmærksomhed overfor moralske og åndelige værdier i vore hjem og i vore skoler."

Det er derfor vi fremhæver familiehjemmeaftener i ethvert hjem hver uge, så vi kan blive i stand til at vejlede og inspirere og oplære og henlede vore tanker imod åndelig vækst og religiøs inspiration.

En skribent sagde: ,,Hvor langt er vi kommet i menneskets pilgrimsfærd fra mørket ind i lyset? Kommer vi nærmere lyset, frihedens time, freden, for hele menneskeheden, eller er en ny nat ved at lukke sig omkring os?"

Vi, medlemmerne af kirken, forkynder vor frihed og vor fornyelse af troen og vor forsikring om, at vi virkelig har kontrol over vore egne familier og er istand til at opdrage vore børn til at elske sandheden og være lykkelige i menneskets udødelige guddommelighed, styret af Guds evigtgyldige og moralske love.

I de forskellige lande udvikler vi et storslået medlemskab af professionelle og uddannede mænd. Men vi har også mange gode ledere og medlemmer, som er fyrbødere, kulminearbejdere, bogholdere og bomuldsplukkere, gartnere og læger eller landmænd, som alle med glæde og udbytte udfører deres arbejde.

Troens fjender kender ingen anden Gud end magt, ingen hengivenhed uden brug af magt. De oplærer mennesker i forræderi; de benytter sig af andres sult. Og hvad som helst der bekæmper dem, piner de og især sandheden. Så derfor går vi fremad med klart udsyn og sund dømmekraft, hele jorden rundt, og genindtager vore hjem og vore familier til høj moral og åndelige værdier.

Da hjemmet er grundlaget for nationen, anstrenger vi os for at lære vore børn noget. Vi optræner og kontrollerer dem, for de er det kosteligste, vi har; og vi lærer dem at være retskafne og blive værdige borgere i Guds rige.

Vi erkender den kendsgerning, at det at lære om religion og moral er børnenes forældres opgave. Det er fædrenes og mødrenes pligt.

Vi indbyder jer nu til at komme igen til oktober-konferencen, når vi igen skal fremhæve de grundtemaer, som så udmærket og ligetil er blevet forkyndt ved denne konference.

Vi vil vedblive med at sætte vore hjem i orden og bevare dem og vore familier sådan. Og vi vil fortsætte med at udbrede evangeliet til verdens nationer.

Hvis I opdager, at husbukke er ved at underminere jeres hus' fundament, så ville I hurtigst muligt gøre noget ved

det, så ødelæggelsen kunne standses ved at insekterne blev dræbt.

Endnu vigtigere er det at udrydde de ødelæggende elementer, som er i gang med at trænge ind i jeres hjem, i jeres familie.

Og her er vi enige med den schweitziske pædagog Johan H. Pestalozzi:

,,Vore hjemlige fornøjelser er de dejligste på jorden, og forældres glæde over deres børn er menneskehedens helligste fryd. Den gør deres hjerter rene og gode, den løfter dem op til deres Fader i Himlen."

I og jeg forstå godt, at denne store, overordentlige glæde ligger inderfor mulighedernes grænse for ethvert ægtepar, hvis de udfører deres ansvar som ægtefolk og forældre på rette måde, og hvis de gennemfører høje idealer for ægteskab og familieliv.

Sladder, bagtalelse, ond tale og søgen efter fejl er altsammen ødelæggende som husbukke, der ødelægger hjemmet. Skænderi og banden er også onder, der somme tider angriber hjemmet.

George Washington viste os et godt eksempel i denne retning. Da han opdagede, at nogle af hans officerer var slemme til at bande, sendte han dem et brev, dateret den 1. juli 1776, hvorfra jeg citerer:

,,Jeg er ked af at have opdaget, at den dumme og onde skik med bespottelig banden og sværgen, noget, der hidtil kun har været lidet udbredt i vor amerikanske hær, er ved at blive almindelig. Jeg håber, at officererne ved deres eksempel såvel som ved deres indflydelse, vil forsøge at dæmme op for dette, og at både de og deres mænd vil forstå, at vi kun kan have lidet håb om Himlens velsignelser over vores hær, hvis vi fornærmer den ved vor upassende opførsel og dumhed. Dertil kommer, at det er en uvane så ond og lav, at enhver fornuftig og karakterstærk mand afviser og afskyer den."

De fleste forældre vil være enige i dette citat fra en yndet forfatter:

,,Enhver periode i menneskelivet er vidunderlig — barnets uansvarlige alder, de spændende år med opvækst og forlovelse, de produktive år med kampe og forældreskabets byrder. Men livets allermest vidunderlige tid er, når far og mor bliver venner med deres voksne, succesrige sønner og døtre og begynder at glæde sig over deres børnebørn.

Ungdommen begrænses af restriktioner, begrænsninger, tidsplaner, kombinationer. Opvæksten er fuld af mysterier, længsler og nederlag. Tidligt faderskab opsluges i kampe og løsning af problemer. Den sene alderdom overskygges af evighedens mysterier, men årene der imellem er, hvis livet er blevet levet rigtigt og fuldt, opfyldt af spænding, ikke alene på grund af succes, men af kammeratskab med børn og børnebørn."

Når vi taler om familien, som er grundlaget for vores glæde og lykke, kan vi læse videre fra R.J. Sprague:

,,Ethvert normalt individ burde fuldende hele det menneskelige livs cyklus med alle dets glæder og tilfredsstillelser i naturlig orden — barndom, ungdom, forældretiden, midalderen og børnebørnenes tid. Enhver alder har sin tilfredsstillelse, der kun kan læres gennem erfaring. Man må fødes igen og igen for at kende det fulde løb af menneskelig lykke. Når det første barn bliver født, fødes også en mor og en far, og også bedsteforældre fødes. Kun ved fødsel kan enhver af disse skabninger blive til. Kun gennem den naturlige livs-cyklus kan menneskehedens store fremadskridende glæder opnåes. Ethvert socialt system, der forhindrer den enkelte i at følge den normale livs-cyklus, i at gifte sig som ung, i at opdrage en familie, medens tid og kræfter er tilstede, i at opleve den dybe, særlige glæde ved livet i mid-alderen og stoltheden over at blive bedsteforældre, bekæmper universets guddommelige orden og lægger grundlaget for alle slags sociale problemer."

Og vi fortsætter dette citat:

,,Når en ung mand og ung pige gifter sig først i tyverne og er parate til at tjene til livets ophold og få børn, begynder de en normal livs-cyklus. Sandsynligvis vil de give samfundet langt færre problemer som kriminalitet, umoralitet, skilmisser eller fattigdom end deres ugifte kammerater. De vil få børn og opdrage dem, endnu medens de selv er unge og stærke og glæde sig over børnene, når de vokser op og får succes. De vil støtte sig til dem i svage perioder og glæde sig over den bedst tænkelige pensionsforsikring, der nogensinde er opfundet af mennesker eller Gud; en forsikring, der udbetaler de årlige bidrag i materieller goder, når de behøves, men som først og fremmest betaler i form af den rige glæde over kærlighed og kammeratskab . . . Den altovervældende glæde af menneskelig erfaring kommer i mid-alderen og derefter gennem kammeratskab med og kærlighed og respekt fra børn og børnebørn."

Det er vort håb at alle kirkens medlemmer vil sørge for, at deres tilværelse bringes i orden, så de kan nyde glæderne ved en sådan livs-cyklus.

Og når vi kommer til afslutningen af denne storslåede konference, vil vi gerne endnu engang minde vore medlemmer om at ,,kom nu alle og vær med, gør din pligt med frejdigt mod, nu afsted, tag fat med flid, lad os lægge ryggen til,, og sørge for, at alle ledere efterlever Kristi evangelium og belærer deres medlemmer om det, så hele verden kan mærke det evangeliske lys, der stråler ud fra dem. Vi må gå fremad, brødre og søstre, og leve en værdig tilværelse. Vi må betale vores tiende og ofre; vi må komme i templet, og søge efter genealogiske data for vore døde. Vi må holde vore familiehjemmeaftener helt regelmæssigt og effektivt. Vi må lære vore børn retskaffenhed. Vi må sende vore sønner værdige på mission. Vi må leve op til vort ansvar for at lære vore naboer evangeliet at kende og advare dem.

Herren sagde dette til os i begyndelsen af denne uddeling:

,,Hør, o, I min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle.

Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores.

De genstridige skal rammes af megen sorg, thi deres uretfærdighed skal forkyndes fra hustagene, og deres hemmelige gerninger skal åbenbares.

Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage . . .
Bered jer, bered jer for det, som skal komme; thi Herren er nær.
Og Herrens vrede er optændt; thi på himlen kredser hans sværd, og det skal slå ned på jordens indbyggere.
Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket. (Og jeg vil her sige, at i løbet af disse konferencedage har vi hørt mange, mange vidnesbyrd af Herrens profeter og apostle og tjenere.)
,,De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen Guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde . . .
De svage i denne verden skal komme frem og nedbyrde de stærke og mægtige, for at mennesket ikke skal gå i rette med sin næste eller fæste lid til en arms styrke;
men at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn" (L.&P. 1:1-4, 12-14, 16, 19-20).
Jeg vil gerne slutte med en tanke om Job, hvis hustru kom til ham med et fristende forslag.
,,Da sagde hans hustru til ham: ,,Holder du endnu fast ved din fromhed? Forband Gud og dø!"
Men han svarede hende: ,,Du taler som en dåre! Skulle vi tage imod det gode fra Gud, men ikke imod det onde?"
Så længe jeg drager ånde og har Guds ånde i næsen,
skal mine læber ej tale uret, min tunge ej fare med svig.
Langt være det fra mig at give jer ret; til jeg udånder, opgiver jeg ikke min uskyld.
Jeg hævder min ret, jeg slipper den ikke, ingen af mine dage piner mit sind.
Thi hvad er den vanhelliges håb, når Gud bortskærer og kræver hans sjæl?" (Job 2:9-10; 27:2-6, 8)
Og som jeg har hørt de mange prædikener i løbet af denne konference, er Mattæus 16 blevet citeret et antal gange. Jeg vil gerne have lov til at citere derfra endnu en gang, for en sådan gentagelse vil styrke os.
,,Da Jesus var kommet til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: ,,Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?"
De svarede: ,,Nogle siger: Johannes Døberen; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne."
Han spørger dem: ,,Men I, hvem siger I, at jeg er?"
Og Simon Peter svarede og sagde til ham: ,,Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:13-16).
Der er et halvt hundrede særlige vidner til stede i dette lokale i dag. Der er titusinder af mænd indenfor min stemmes hørevidde, der allesammen i ét stort kor kunne besvare det spørgsmål med: ,,Du er Kristus, den levende Guds Søn."
Og så kunne Herren sige til enhver af de tusinder af os: ,,Velsignet er du,, min søn. For kød og blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene, har åbenbaret dig det.
Så siger også jeg til dig, at du er Peter, Jakob eller Johannes eller Søren, ja hvem som helst, og på denne åbenbaringens klippe — ikke Peters klippe, for kirken kunne ikke bygges på en enkelt mands liv, men på åbenbaringens klippe — har jeg åbenbaret dette til dig, at Jesus er Kristus.
Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene" (Se Matt. 16:17-19).
Og det er mit vidnesbyrd til jer, mine brødre og søstre, idet vi afslutter denne vidunderlige konference, hvor vi alle har kunne glæde os sammen. Mit vidnesbyrd er, at hvad som helst, der kan blive bundet på jorden, kan blive bundet i Himlen, gennem den myndighed og kraft, som er blevet givet Guds tjenere. De tolv apostle fik det overdraget i gammel tid. Det er givet dem igen i dag. Hvad som helst I binder på jorden, skal være bundet i Himlen. Rigets nøgler findes på jorden. Vi ved, at Herren ønsker, at vi skal benytte dem til at åbne dørene for at gå fremad og udbrede Frelserens værk med en særlig indsats. Og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer og nedbeder Herrens velsignelser over jer på jeres hjemrejse, så I må være beskyttede og rejse sikkert, og denne konferences budskab må bundfælde sig hos jer og forblive hos jer for evigt, i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Adney Y. Komatsu, assistent til De tolvs Råd, taler med bekendte.

Familieberedskab er det grundlag, hvorpå kirkeberedskab bygger

Kirken og familien i velfærdstjenesten

BISKOP VICTOR L. BROWN
Præsiderende Biskop

Mine kære brødre og søstre. Denne morgen er vi taknemmelige for den lejlighed, vi har, til pany at tale om grundprincipperne for kirkens velfærdstjenesteprogram.

Vi er nødt til hele tiden at stille os dette spørgsmål: Hvad er ansvaret for den enkelte, familien og kirken med hensyn til at opfylde vore medlemmers behov? Der er mange tegn på, at der stadig findes nogle, som ikke forstår, eller i det mindste ikke tager det råd højtideligt, som blev givet for mange år siden. Øjensynligt har nogle den opfattelse, at kirken vil tage vare på dem, uden hensyn til, hvad de selv har gjort eller måske snarere *ikke* har gjort.

Vi er simpelthen nødt til at erkende, at grundlaget for kirkens velfærdstjenesteprogram hviler på den grad af beredskab, som den enkelte og derefter hans familie har sørget for. Hvis vore medlemmer bare ville forstå, at denne lære kommer, fordi Herren elsker dem og i sin ubegrænsede visdom ønsker, at hans folk skal velsignes ganske særligt i disse vanskelige tider. Men som det så ofte er blevet citeret, må dette ,,ske på min egen måde" (L.&P. 104:16).

Vi regner med, at I, stavspræsidenter, biskopper og hjælpeforeningspræsidentinder, vil belære folket om disse grundprincipper for selvtillid og uafhængighed. Det er af kritisk vigtighed, at kirkens medlemmer bliver omvendt til dette princip. Hvis kirkens medlemmer som et hele ville praktisere disse belæringer, ville vi ikke have grund til at frygte de problemer, som utvivlsomt vil opstå.

Herren har sagt: ,,Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer . . . Se, det er den forberedelse, hvormed jer beredte jer, og den grundvold og det eksempel, jeg giver jer, hvormed I kan opfylde budene, som er givet jer, så kirken gennem mit forsyn kan være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden, trods de trængsler, der skal komme over jer" (L.&P. 78:7, 13-14).

Og han sagde videre: ,,Men er I beredt, behøver I ikke at frygte" (L.&P. 38:30).

Og nu med hensyn til kirkens rolle i velfærdtjenesten. Tidligt i denne uddeling, da kirken kun var nogle få måneder gammel, åbenbarede Herren for profeten Joseph Smith, at vi som et folk skulle tage os af de fattige og de trængende og ,,sørge for, at de ikke lider nød" (L.&P. 38:35).

Nogle få måneder senere tilføjede Herren dette påbud: ,,Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel" (L.&P. 52:40).

For at gøre det muligt på kollektiv vis — som en kirke — at opfylde dette ansvar, blev velfærdstjenesteprogrammet organiseret. Der er nogle grundforskelle i den måde, hvorpå kirken sørger for sine trængende, og det, som myndighederne gør for dem. Om en af de vigtigste af disse forskelle siger præsident J. Reuben Clark, jr.:

,,Der findes ingen kirkelig arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er en af grundene til, at vi må gøre omsorgen for den trængende til et lokalt problem. Kirken kan ikke give arbejdsløshedsunderstøttelse. Den kan ikke have et stort forrådslager, hvortil biskopperne kan sende bud og få alt det, de har brug for til deres fattige, som om kirken var et stats-skatkammer, som man blot kan dykke ned i. Det kan ikke lade sig gøre." (,,Conference Report", October 1944)

Videre sagde Herren: ,,Du skal ikke være doven; thi den lade skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder" (L.&P. 42:42). Arbejdsløshedsunderstøttelse, eller at modtage uden at yde, forstrer dovenskab og afhængighed og ødelægger selvrespekten.

Herrens vej er beregnet på at hjælpe enhver af os til at berede os for vore egne behov og også sørge for dem, der er i nød, på en sådan måde, at vi bevarer eller genskaber deres uafhængighed, flid og selvrespekt. Den fordømmer dem, som med vilje går ledige, ,,hvis hjerte ikke er sønderknust, og hvis ånd ikke er angergiven, hvis bug ikke kan mættes, som ikke holder fingrene væk fra andres gods, hvis øjne er fulde af havesyge, og som ikke vil arbejde med (deres) hænder" (L.&P. 56:17). Den fryder sig imidlertid ved at udsøge og administrere til den velsignede fattige, ,,som er ren af hjertet, hvis hjerte er sønderknust, og hvis ånd er angergiven" (L.&P. 56:18).

Kirkemedlemmers individuelle eller organiserede fælles indsats for at hjælpe sådanne retskafne men uheldigt stillede hellige til at hjælpe sig selv, kaldes ***kirkeberedskab.*** Med deres indsats på wardbasis helliger kirkens medlemmer deres tid, energi og midler til at opbygge produktionsprojekter, virksomheder som henkogningsfabrikker, varehuse, arbejdsanvisningskontorer og andre former for velfærdstjeneste- institutioner. De hjælper også andre medlemmer med sociale, følelsesmæssige og økonomiske problemer, når de efterlever det andet store bud om at elske deres næste som sig selv. Derudover hjælper de kirken med at afhjælpe den

fattiges behov ved hver måned at bidrage med et rigeligt fasteoffer. Denne indsats er imidlertid kun beregnet på at skulle sørge for et begrænset antal hellige, og kun dem, som vitterligt ikke kan sørge for sig selv — enkerne, de forældreløse, de midlertidigt arbejdsløse, de følelsesmæssigt nedbøjede, de syge og så videre. Men selv disse hjælpes kun, efter at de selv og deres familier har gjort alt, hvad de selv kan gøre.

For et år siden bemærkede præsident Marion G. Romney: ,,Jeg bryder mig ikke om at være en dommedagsprædikant. Jeg ved ikke i detaljer, hvad der vil ske i fremtiden. Men jeg ved, hvad profeterne har forudsagt. Og jeg kan fortælle jer, at velfærdsprogrammet, der blev organiseret for at sætte os i stand til at tage vare på vore egne behov, endnu ikke har udført den funktion, som det blev oprettet til at yde. Vi vil komme til at opleve den dag, da vi må klare os med det, som vi selv producerer" (,,Conference Report", april 1975, p. 165).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

,,Vi har oplevet mange katastrofer i den sidste tid. Det synes, som om der hver dag sker et jordskælv eller en oversvømmelse eller et uvejr, som bringer vanskeligheder for mange mennesker. Jeg er taknemmelig over at se, at mange af vore medlemmer og ledere er begyndt at forstå idéen med hensyn til deres selvhjælp . . .

Jeg tror, at tiden er kommer, hvor der vil komme mange flere vanskeligheder, hvor der vil forekomme mange flere uvejr og oversvømmelser . . . flere jordskælv . . . jeg tror, at de sandsynligvis vil komme i større tal, som vi nærmer os enden, og derfor må vi være forberedt derpå" (,,Conference Report", april 1974, pp. 183-84).

Vi har indgående studeret og overvejet disse udtalelser og andre lignende, og vi har i tankerne prøvet at forestille os, hvad der vil ske i fremtiden under forskellige sociale og økonomiske forhold. Lad mig fortælle jer om de udsigter, der ligger for enhver af os enkeltvis og for kirken som et hele. Jeg kunne lide, at I får indblik i, hvad der kunne forekomme under tre hypotetiske men mulige forhold.

Det første forhold karakteriseres ved en forholdsvis stabil økonomi, begrænset arbejdsløshed og naturkatastrofer — et forhold omtrent som det, vi og mange andre lande oplever i øjeblikket. Kun et lille antal familier i kirken er nødt til at henvende sig til deres biskop og få midlertidig sundheds-, følelsesmæssig eller økonomisk hjælp. For disse familier eller enkeltpersoner, som er ude af stand til helt at klare sig selv, benytter vi vores produktionsprojekter, varehuse, arbejsanvisningskontorer og fasteoffermidler til at afhjælpe nøden. Kirkens sundheds- og socialtjeneste vil i rimeligt omfang blive stillet til rådighed for præstedømmeorganisationen til brug i sådanne tilfælde. Vort øjeblikkelige kirkeberedskabs stade gør det muligt for os at tilfredsstille de krav, som det første forhold synes at stille.

Forhold nummer to er karakteriseret af en mere udpræget sundhedsmæssig, social og økonomisk anspændthed. Det kan indebære en økonomisk nedgang med alvorlig grad af arbejdsløshed eller måske lokale naturkatastrofer. Samfundet vil være ustabilt og splittet. For at kirken skulle kunne tilfredsstille behovet hos dem, der ikke kan klare sig selv, ville vi være nødt til at producere lige op til det mulige gennem vore produktionsprojekter, reducere udvalget af de producerede produkter, sørge for et stort antal arbejdsmuligheder og organisere særlige kvorum-hjælpeindsatser. Sundheds- og socialtjenester ville være nødvendige mange steder. Tydeligvis ville kirkens materielle reserver blive hårdt belastet, når de skulle klare denne byrde og især, hvis forhold nummer to kom til at vare længe eller havde stor udstrækning.

Under forhold nummer tre ville det komme til at se alvorligt ud. Økonomien ville være særdeles anstrengt, måske endog lige ved at bryde sammen. Arbejdsløsheden ville være meget udbredt. Der ville måske være omfattende økonomisk uenighed. Disse forhold kunne være resultatet af enten økonomiske problemer, som for eksempel alvorlig misvækst, vidt udbredte naturkatastrofer eller muligvis internationale konflikter. *Under sådanne forhold ville kirken, når den skulle klare sig med de nuværende ressourcer sandsynligvis ikke være i stand til at yde mere hjælp end under forhold 2, og kunne derfor ikke klare at sørge for det totale velfærdsbehov hos medlemmerne.*

Jeg vil gerne fremhæve, at dette beredskab indbefatter mere end timelig forberedelse. Især under forhold 2 og forhold 3 vil vi komme til at stå over for social uenighed, bekymringer, frygt, depression og alle de følelsesmæssige anspændelser, som følger med sådanne økonomiske og sociale forhold. Helbredssituationen vil komme i farezonen. Familier og enkeltpersoner vil have behov for at være følelsesmæssigt og fysisk beredte for at kunne klare situationen. Medlemmerne vil have større behov end nogensinde før for at kunne støtte sig til hinanden for at opnå styrke og hjælp.

Disse eksempler illustrerer ganske godt — selvom de kun er antagelser — hvordan vores timelige frelse kun kan virkeliggøres ved efterfølgelse af de råd, Brødrene har givet med hensyn til at forberede os som familier og enkeltpersoner, som ward og stave. Når vi anvender deres råd, gør vi Zion til et tilflugtsted og en standard for retskaffent levned, som befalet af Herren med disse ord: ,,Sandelig siger jeg til jer alle: Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene,

og indsamlingen til Zion og dens stave må være til forsvar og som en flugt fra stormen" (L.&P. 115:5-6).

Og lad os nu diskutere det grundliggende princip, familiens og den enkeltes rolle. Den enkelte er ansvarlig for at sørge for sig selv og sin familie. Apostlen Paulus skrev: ,,Men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro" (1. Tim. 5:8). Denne pligt består i, for den enkelte at sørge for sig selv, for forældre at sørge for deres børn, for børn at sørge for deres gamle forældre og bedsteforældre. Denne pligt kan kun opfyldes gennem fornuftig benyttelse af individuelle-og familieressourcer.

Må jeg endnu engang sammen med jer gennemgå de grundliggende fem prin-

cipper, som vi har talt om ved tidligere velfærdstjeneste-møder:

,,*Karriere-udvikling*. I den velforberedte familie har manden forberedt sig til sit udvalgte levebrød. Hans børn bereder sig til en tilfredsstillende og tilstrækkelig uddannelse.

,,*Økonomisk styrelse*. I den velforberedte familie har forældrene kendskab til og benytter reglerne for budgetlægning og økonomisk styring. Og deres børn lærer disse grundregler gennem praktisk oplæring . . .

,,*Hjemmeproduktion og opbevaring*. Den velforberedte familie har oplagret tilstrækkelige fornødenheder til at dække de væsentligste behov i mindst ét år. Ydermere er de, hvor det er muligt, aktivt involveret i dyrkning og præservering af fødemidler, samt syning, så de kan producere deres egne forsyninger.

,,*Fysisk sundhed*. Den velforberedte familie praktiserer sunde, forebyggende helbredsvaner med hensyn til ernæring, sanitære forhold, ulykkesforebyggelse, tandpleje og nødhjælp. De forstår også den rigtige benyttelse af sundhedsressourcer. Særlig opmærksomhed bør rettes mod de løfter, der er givet af Herren i Lære og Pagter, afsnit 89 med hensyn til de helliges sundhed.

,,*Social og følelsesmæssig styrke*. Den velforberedte familie har udviklet social og følelsesmæssig styrke gennem et retskaffent levned, evangeliske studier og et kærligt familieforhold. De kan derfor med ukueligt mod tage mod alle livets uafvendelige modsætninger af sorg og glæde, nedgang og overflod, fejlslagne håb og succes, altsammen på grund af deres tro på vor Herre Jesus Kristus og deres overbevisning om virkeligheden af evigt liv." (,,Ensign" Nov. 1975, p. 115)

Familieberedskab er nøglen til imødegåelse af familiemedlemmernes behov og det grundlag, hvorpå kirkeberedskab er baseret.

Når vi taler om at indføre familieberedskab, henviser vi til noget helt enkelt og grundlæggende: F.eks. en far, som lader sin søn følge med i sit arbejde, så drengen forstår denne betydningsfulde del af faderens tilværelse. Forældre, der inddrager deres børn i planlægning af familiens budget. En moder, der underviser sin datter i husgerning, som f.eks. syning og madlavning eller forældre og børn, der i fællesskab diskuterer, hvordan en solid, godt afbalanceret familie opfører sig i vanskelige øjeblikke og således udvikle forståelse for et sundt følelsesliv.

Frelseren lærte os nøglen til forældreskabets og familielivets evige love, da han sagde: ,,Sandelig, siger jeg eder: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det samme gør også Sønnen.

Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør, ja endnu større gerninger end disse skal han vise ham, så I må undre jer." (Johs. 5:19-20)

Det er gennem eksempel, at forældre virkeligt lærer deres børn, hvordan de bereder sig til og efterlever Herrens livsmåde.

Familieberedskab, som udtrykt anvendes i velfærdstjenesten, er langt mere end et slogan eller et program. Det er den nøgle, hvorigennem familier muliggør deres timelige frelse. Det giver en far og mor mulighed for gennem eget eksempel at lære deres børn en lektie fra skriften, der siger: ,,Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt, han selv gør".

For enhver far kan familieberedskab blive den proces, hvorved han kan opfylde meget af sin egentlige rolle som patriark i hjemmet. Ved at hjælpe sine børn med at berede sig indenfor hvert af de fem områder for familieberedskab, hjælper en far sine børn til at møde verden med selvtillid. Derved opfylder forældrene, når de tager fat på konkrete opgaver, projekter og idéer — og virker som lærere og rådgivere for deres børn — deres ansvar som patriarker for deres familier.

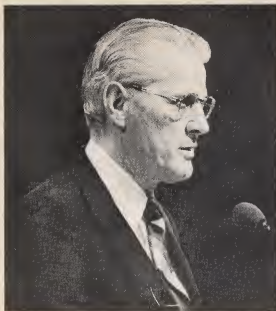
Vi har prøvet at rette opmærksomheden mod vigtigheden af og det indbyrdes afhængighedsforhold mellem kirkeberedskab og familieberedskab. Vi har brug for *begge*, hvis vi skal kunne leve op til vort ansvar og være fuldtud beredte til de udfordringer, vi står over for. For at udvide vores kirkeberedskab burde hvert eneste ward involveres i et produktionsprojekt, et arbejdsanvisningsprojekt og have adgang til et biskop-varehus. For at forøge familieberedskabet har vi brug for at udarbejde en plan og derefter gennemføre den. Det er på den måde, vi bliver mere fuldstændigt uafhængige.

Denne morgen opfordrer vi jer ledere til at lade jeres lys skinne på en sådan måde, at andre familier vil følge jeres eksempel og forberede sig på en stilfærdig, gennemtænkt måde. Lær jeres medlemmer at blive uafhængige og ikke være afhængige af andres hjælp.

Vi opfordrer jer også til at gøre hele velfærdstjeneste-programmet tilgængeligt i ward og stave i henhold til jeres lokale kapacitet, at velsigne de helliges tilværelse og gøre jeres stave til et tilflugtsted, overalt i verden.

I alt, hvad vi har sagt om familie- og individuelt beredskab, må vi aldrig glemme den kendsgerning, at hele dette ansvar er pålagt os af Herren. Han er vor Fader. Det er på grund af hans kærlighed til os, at han belærer os. Alt, hvad vi har sagt, må forståes ved en ånd, der er i harmoni med hans belæringer.

Han er kilden til inspiration for os som kirke, som familier og som enkeltpersoner. Han har lovet os, at hvis vi er beredte, behøver vi ikke at frygte. Må vi velsignes som ledere og som medlemmer til at følge hans råd til os om at være beredte, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmekvorum, hjælpeforening, wardets velfærdstjenestekomité og stavens arbejdsanvisningsspecialister er vores svar.

Kirkens arbejdsanvisningssystem

BISKOP H. BURKE PETERSON
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Brødre og søstre, vi er igen blevet mindet om vigtigheden af på en klog måde at berede vore familier til livets udfordringer. Biskop Brown har redegjort for nogle vigtige punkter, nogle af bestanddelene i familieberedskab og kirkeberedskab. Jeg vil gerne tale lidt om kirkens arbejdsanvisningssystem, der kun er en enkelt del af kirkeberedskabet. Må jeg have lov til at fremhæve, at vi her til morgen vil gennemgå kendte idéer. Det er ikke noget nyt, men det behøver virkelig kraftig understregning.

At tjene til vort eget behov og at klare os selv har været idealet, lige siden Adam og Eva blev beordret ud af Edens have. ,,I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden" (Første Mosebog 3:19).

I og jeg har som forældre og ledere en Gud-given lejlighed til at lære vore børn dette store, evigt gyldige princip. Og sammen med princippet om ærligt og redeligt arbejde går princippet om uafhængighed — ikke stædig, arrogant selvtilstrækkelighed, men ydmyg og dog stærk selvrespekt og personlig ansvarlighed for sig selv.

Men mens meget af ansvaret for at belære om disse korrekte principper ligger hos præstedømmets kvorummer, så hviler hovedansvaret for at sørge for os selv hos enhver af os og vore familier. Vi, som er velfærdstjeneste-arbejdere, må aldrig glemme, at vores hovedopgave, præstedømmets opgave, er at hjælpe folk til at hjælpe sig selv.

Når et wards-medlem bliver arbejdsløs eller ikke har arbejde, der er lønsomt nok, er det hans ansvar at finde nyt arbejde. Selvfølgelig må han nødvendigvis blive belært og opmuntret til at gøre dette af sine præstedømmeledere. Mange kender ikke den proces, der skal til for at finde eller forbedre deres arbejdssituation og behøver hjælp fra deres kvorumledere. Den enkelte må på en intelligent og vedholdende måde søge efter analyse ved at gennemse arbejdstilbudene i aviserne, ved at gå til arbejdsanvisningen, ved at udsende tilbudsbreve, ved at kontakte familiemedlemmer og venner, og ved at benytte enhver anden ærlig mulighed, der tilbyder sig.

Når et medlem søger arbejde, bør han på passende måde søge hjælp hos hele sin familie. Det inkluderer brødre, søstre, tanter, onkler, forældre — dem allesammen. Hvilken glimrende lejlighed er det ikke til at styrke familiebåndene, når familien slår sig sammen for at hjælpe en af deres egne? En stærk, støttende indflydelse kan gives under disse prøvende omstændigheder af familiemedlemmer, som udviser ægte og aktiv interesse for hinanden.

Der gives tilfælde, hvor hverken den pågældende eller hans familie er i stand til at gøre alt det, der er nødvendigt for at sikre sig arbejde. I sådanne tilfælde bør kirkens arbejdsanvisningssystem være parat til at hjælpe det pågældende medlem med problemet. Kort sagt er arbejdsanvisningssystemets formål at hjælpe kvalificerede mennesker med at finde passende arbejde så hurtigt som muligt — eller endnu kortere sagt: at skaffe det rigtige menneske det rette arbejde på det rette tidspunkt — sædvanligvis jo hurtigere des bedre!

Der er fire dele af arbejdsanvisningssystemet, som jeg kunne lide at nævne her til morgen. Først og fremmest præstedømme-kvorummet; for det andet wardets velfærdstjenestekomité og egnede specialister. Og for det tredie en specialist fra staven. Lad mig endnu en gang fremhæve, at disse komponenter kun benyttes, efter at den pågældende selv og hans familie med passende oplæring af præstedømmeledere og hjemmelærere har gjort, hvad de selv kan gøre for at løse problemet.

Præstedømmekvorummet er nøglen til hele arbejdsanvisningsprogrammets succes — ikke kvorummet, som det eksisterer på papiret, men en gruppe mænd, der er aktive til fordel for en af deres brødre. Lad mig citere fra ,,Håndbog for Velfærdstjeneste": ,,Kvorumledere og hjemmelærere må være på vagt over for tegn på økonomiske trusler, forårsaget af f.eks. for stort forbrug, tilbagegang i forretningsomsætning, utilstækkelig uddannelse med henblik på den nuværende eller fremtidige beskæftigelsessituation, samt andre ting, der tyder på eventuelle økonomiske besværligheder." (side 14)

Når en hjemmelærer lægger mærke til et behov for et bedre betalt arbejde, bør dette øjeblikkeligt og fortroligt rapporteres til kvorumpræsidenten eller gruppelederen. I kvorummødet er det en yderst enkel men meget effektiv måde for kvorumledere at samle specielle oplysninger ved at hæfte to kolonner på tilstedeværelseskortet, der går rundt blandt de tilstedeværende. Den ene kolonne bærer overskriften ,,Kender du nogen, der har brug for et job?" og den anden ,,Har du kendskab til et ledigt job?". Når en hjemmelærer eller et kvorummedlem skriver ,,ja" i en af kolonnerne, skal kvorumsekretæren sørge for, at kvorumlederen den samme dag får oplysningen. Kvorumlederen skal øjeblikkelig kontakte den, som har skrevet ,,ja" og få nøjagtige oplysninger. Arbejdsmuligheder og

behov er letfordærvelige varer, der oftest ikke har længere levetid end otteogfyrre timer.
Håndbogen instruerer os yderligere om, at kvorummer ,,skulle hjælpe medlemmer, som skal genoptrænes eller videreuddannes, ved at anbefale fagskoler, lærepladser og specialuddannelser, efter behov... Kvorummets samlede viden, evner og anstrengelser vil som regel bidrage til en løsning på det økonomiske problem." (,,Håndbog for Velfærdstjeneste", s. 14)
Når kvorummet ikke alene kan hjælpe medlemmet at løse sit arbejdsproblem, bør kvorumlederen og melemmet bringe problemet til det næste skridt i arbejdsanvisningssystemet. Det er wardets velfærdstjenestekomité. Hvis det er muligt, bør kvorumlederen også forberede sig på at fremlægge en anbefalet løsning.
Velfærstjenestekomitéens pligt er hurtigst muligt at vurdere de ledige job, som de kender til. I mange tilfælde vil wardskomitéen anbefale præstedømmelederen, at den arbejdssøgende henvises til en arbejdsanvisningsspecialist i wardet. Ehvert ward i kirken bør have mindst én arbejdsanvisningsspecialist til rådighed, som hjælper medlemmerne med arbejdsproblemer. Hvis det er muligt bør den pågældende specialist have den nødvendige erfaring og viden med hensyn til arbejdsanvisning og være i stand til at arbejde direkte med de individuelle medlemmer, når som helst velfærdstjenestekomitéen henviser dem til ham. Hvis han ikke allerede har sådan viden og erfaring, bør han optrænes enten i wardet eller i staven.
Vi har fået mange opmuntrende rapporter fra ward, der benytter arbejdsanvisningsspecialister. Sammen med præstedømmeledere og hjemmelærere kan en arbejdsanvisningsspecialist hjælpe de helt unge, såvel som deres forældre med at berede sig selv ved at vise dem muligheder for udvikling af evner og nødvendig kundskab. Hjælpeforeningens besøgslærerinder har brug for at være opmærksomme på familiernes arbejdsløshedsproblemer og øjeblikkelig indrapportere dem til wardets hjælpeforeningspræsidentinde, som derefter bringer sagen op på velfærdstjenestekomitéens møde eller til biskoppen, alt efter hvor meget det haster.
Når wardets præstedømmeledere føler, at ydeligere hjælp er nødvendig, vender de sig til den tredie komponent i arbejdsanvisningssystemet, en stavsspecialist, der anvises af stavspræsidentskabet som supplement til det arbejde, wardets specialister udfører. Han skal arbejde med arbejdsanvisningsproblemer og muligheder, som ikke kan løses inden for et enkelt ward. Stavens fremgangsmåde er naturligvis ligesom wardets.
Vi må håbe, brødre og søstre, at ethvert ward og enhver stav vil lade sig involvere i disse tre aspekter indenfor arbejdsanvisningssystemet: For det første præstedømmekvorummet og hjælpeforeningen, der gør alt, hvad de kan for at hjælpe deres medlemmer; for det andet wardets velfærdstjenestekomité, assisteret af arbejdsanvisningsspecialister, der hjælper, hvor

Ældste Joseph B. Wirthlin, tilvenstre, underholder sig med ældste David B. Haight, tilhøjre.

det behøves; og for det tredie stavens arbejdsanvisningsspecialister, der hjælper, når der rettes henvendelse til dem.

Og nu, brødre og søstre, udfordrer vi jer til at vende tilbage til jeres medlemmer og udføre arbejdsanvisningsarbejde. Hvis I gør det, indebærer det mulighed for at kunne velsigne tilværelsen for de hellige i alle aldre. Helt specielt kan I begynde lige nu ved:

1. Gennem præstedømmets ledere, hjemmelærere og besøgslærerinder at undervise enkeltpersoner og familier til at blive uafhængige, og lære dem, hvordan de kan løse deres egne problemer i videts muligt omfang.
2. At sørge for at jeres repræsentanter, hjemmelærerne og besøgslærerinderne bestandig er på vagt over for og rapporterer behov for arbejde.
3. At finde kvalificerede arbejdsanvisningsspecialister i ethvert ward og enhver stav.

Må jeg som afslutning minde os allesammen om, at en vellykket arbejdsanvisnings-indsats er baseret på evigtgyldige principper sat igang af mennesker, der hjælper mennesker.

For mange år siden etablerede kirken en meget speciel slags arbejdsmulighed, som endnu i dag virker. Jeg husker, at jeg som dreng kom til Salt Lake City en gang imellem fra vores hjem i Phoenix i Arizona for at besøge mine bedsteforældre. Min bedstefar var godt oppe i firserne og var stolt af at indbyde os til at komme med til det sted, hvor han arbejdede. Det var det gamle Deseret Industries i Sugarhouse (forstad til Salt Lake City. O.a.). Jeg var dybt imponeret, når jeg besøgte ham og så denne patriark over Peterson-familien forblive nyttig, produktiv og lykkelig lige til sin død på grund af et af kirkens arbejdsanvisningsprogrammer. Det var af denne gode mand min far lærte arbejdets hæder, der blev en af hans største gaver til sine efterkommere.

Guds børn vil aldrig være nødt til at skamme sig over ærlige arbejdsmuligheder.

Må vi blive velsignet ved at belære om disse principper, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Målet: At have et års lager af fødevarer senest i april 1977

Opbevaring af fødevarer

BISKOP VAUGHN J. FEATHERSTONE
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Brødre i præstedømmet, søstre i hjælpeforeningen. Præsident Henry D. Moyle sagde engang, at når nogen holder en tale, bør vi få tre ting ud af budskabet: For det første og mindst vigtigt (men alligevel meget betydningsfuldt), bør vi modtage det, som bliver sagt. For det andet, og mere vigtigt, bør vi modtage en åndelig oplevelse. Og for det tredie og allervigtigst, bør vi holde de løfter, som vi afgiver til os selv. Lad os skrive dem ned og følge dem hele vejen. Giv aldrig jer selv et løfte, som I ikke har i sinde at holde. Gør I det, vil det svække jeres karakter.

I seksogtyve år, lige siden jeg var femten, har jeg været involveret i fødevareindustrien. Jeg lærte meget i det år om den menneskelige natur. Jeg husker virkningen, af strejker, jordskælv og rygter om krige, på mange sidste dages hellige. Som de fem ukloge jomfruer (Matt 25:1-13) styrtede de hen til forretningerne og købte ind i panik. De vidste, at profeten havde vejledt dem, men de havde ikke fulgt hans anvisninger. Og nu var de bange for, at de have opsat det, indtil det nu for evigt var for sent.

Det var interessant, for tilsyneladende var det kun i sidste dages hellige områder, at folk købte så overdådigt ind. Det drejede sig ikke om nogle få sidste dages hellige — det var et meget betydeligt antal. Det forårsagede stor stigning i salget. En sådan oplevelse kom, da en såkaldt profeti fra en eller anden uden for kirken blev kraftigt omtalt i massemedierne.

Hvor tåbelige kan vi ikke sommetider være? Vi har en levende profet. Vi har Guds levende orakler, Det øverste præsidentskab og De tolv Apostles Råd. Lad os følge Brødrene og være logiske. Vi behøver ikke at frygte, hvis vi er beredte.

Brødre og søstre, hvad har vi gjort i vore stave og ward for at sørge for, at hver eneste sidste dages hellig har et års forråd af fødevarer til at opretholde livet? Lad os ikke blot blive ved med at efterleve princippet men også lære vore medlemmer hvordan.

Nu til morgen vil jeg gerne have lov til at tale om fødevareopbevaring. Lad mig foreslå tre, fire ting, som vi kan gøre. Begynd med at lave en optælling. Foretag en optælling af alle jeres reserver. Det kan glimrende udføres ved en familiehjemmeaften, hvis I er beredte. Er I det ikke, vil det blive frygtelig flovt at indrømme det over for jeres familie. Tænk engang, hvordan det kraftige vidnesbyrd, I plejer at bære med hensyn til en levende profet, må forekomme for jeres børn, som ved, at du som familieoverhoved i årevis er blevet tilrådet til at have et års forråd på lager. Vi er nødt til at vide, hvor beredte vi er. Enhver familie bør foretage en optælling for nøjagtigt at få rede på det.

For det andet må det besluttes, hvad mere der behøves for at bringe de øjeblikkelige reserver op til et års forbrug. Lav så en liste og udarbejd en plan. Find først ud af, hvad der hører til det allervigtigste. Hvede (eller anden lokal kornsort) tørmælk, salt og vand.

De fleste af os har råd til denne grundstamme. Lad det indgå som en naturlig post i det månedlige budget. Kirken fraråder at stifte gæld for at købe forrådslager.

Når du så ved, hvor du står, og hvor du burde være, er det tredie skridt at udarbejde en tidsplan for, hvornår du kan nå målet. Jeg foreslår, at vi ét år fra idag bør have et års forråd af fødevarer på lager i alle aktive — og mange passive — medlemmers hjem. De steder, hvor fødevareopbevaring strider mod landets love, der skal I lyde lovene. Men selv i de tilfælde kan vi tilplante haver med frugttræer, dyrke grøntsager og opdrætte kaniner og høns. Gør alt, hvad I kan inden for lovens rammer, og Herren vil velsigne jer, når nødens time kommer.

Og her er nogle forslag:

1. Følg profeten. Han har tilrådet at have en køkkenhave og plante frugttræer. Lad nu være med blot at tænke på det — *gør* det. Dyrk alle de fødevarer, I på nogen måde kan. Husk også at købe et års forråd af køkkenurtefrø, så I i tilfælde af mangel har dem til næste forår. Jeg skal nok fortælle jer, hvor I skal få penge fra til alt det, som jeg vil foreslå.

4. Bestem jer som familie til, at der ikke bliver nogen ferie eller helligdage næste år, medmindre I forinden har jeres ét-års-forråd iorden. Mange af kirkens medlemmer kunne købe et års forbrug af de vigtigste ting for det, som de kunne spare, hvis de et år ikke holdt ferie. Brug ferietiden til ar arbejde i familiehaven. Vær sammen, og det kan blive lige så megen ferie og morskab.

5. Vær på udkik efter tilbud i forretningerne og køb ekstra ind af de ting, som kan betale sig.

6. Lav om på sammensætningen af jeres kost. Skaf protein på en billigere måde, end I gør nu, dvs. billigere end fra kød. Fødevareregningen er ét sted, hvor I kan skære ned. Hver gang I går ind i en forretning og på grund af effektiv og kraftig avertering føler jer fristet til at købe slik, småkager, is, ugeblade eller unødvendige ting — så lad være! Tænk jer omhyggeligt om. Køb kun det nødvendige. Regn så ud, hvad I har sparet og køb for det beløb varer til jeres forråd.

Hvis vi oprigtigt forpligter os, vil Herren gøre det muligt for hver eneste sidste dages hellig familie at have et års forråd af fødevarer per 1. april 1977. Alt, hvad vi har at gøre, er at forpligte os og så leve op til den forpligtelse. Mirakler vil ske: veje vil blive åbnet, og til april har vi vores forrådsskammer fyldt. Vi vil gennem vor handlinger bevise vor villighed til at følge vor afholdte profet og Brødrene, der ønsker at sikre os og vore familier.

Og nu med hensyn til hjemmeproduktion: opdræt dyr, hvor midler, pladsforhold og loven tillader det. Plant frugttræer, frugtbuske og dyrk grøntsager. Derved kan I sørge for mad til jeres familie, hvoraf meget kan spises råt. Andet, som I dyrker, kan henkoges og indgå som en del af jeres forråd. Producér, hvor som helst det er muligt, de nødvendigste ikke-fødevare artikler. Sy og reparér jeres tøj. Fremstil og byg selv, hvad I behøver. Jeg kan også tilføje, at I bør forskønne, reparere og vedligeholde jeres ejendomme.

Hjemmeproduktion af fødevarer og andet er en måde af strække jeres økonomiske midler og til at forøge jeres evner og talenter. Det er en måde at lære jeres børn at blive uafhængige. Vore børn får derigennem rig lejlighed til at lære arbejdets grundprincipper, flid og sparsommelighed. Præsident Romney har sagt: ,,Den dag vil komme, da vi må leve af det, vi producerer" (,,Conference Report", april 1975, p. 165).

2. Find en eller anden, som sælger store portioner af korn. Arranger det, så I kan købe omkring et ton korn.

3. Find en eller anden, som sælger honning i store beholdere og arranger det, så I kan købe, hvad I har råd til regelmæssigt, eller køb en smule ekstra sukker, hver gang I kommer i forretningen.

4. Køb regelmæssige portioner af tørmælk.

5. Køb ekstra ind af salt næste gang I handler.

6. Opbevar så meget vand, at det svarer til midst to ugers forbrug for hele familien.

Hvis de fødevarer, jeg har nævnt, ikke kan fåes, eller ikke hører under vigtige fødemidler i jeres kultur, må I erstatte dem med andre.

Og nu vil I spørge: ,,Hvor får jeg penge fra til det?" Jeg vil indrømme, at vi får brug for alt dette, og at det er svært nok at skaffe penge til det daglige forbrug.

Hør, hvordan I kan gøre det. Brug alle eller bare et enkelt af disse forslag, hvoraf nogle sikkert vil kunne benyttes hjemme hos jer:

1. Bestem jer som familie til, at 25 eller 50 procent af jeres forbrug i julen bruges til forrådsprojektet. Brødre, hvad med at give jeres kone en julegave bestående af et forråd af hvede? Så vil hun være klar over, at I har hjertet på rette plads! At I virkelig elsker hende.

2. Når I får lyst til nyt tøj, så lad være med at købe det. Reparér, sy om og få jeres nuværende tøj til at vare et par måneder længere. Brug de penge til at starte et fødevarelager af de allernødvendigste ting. Fremstil selv så meget, som overhovedet muligt af daglige nødvendighedsgenstande som f.eks. møbler og tøj.

3. Nedskær det beløb, I plejer at bruge på fornøjelser, med 50 procent. Foretag jer noget, som ikke koster penge, men som efterlader dybere indtryk på jeres børn.

Jeg vil gerne henvende nogle få bemærkninger til dem, som spørger: ,,Hvordan stiller jeg mig over for mine naboer, som ikke har fulgt rådet? Deler jeg med dem? Og hvad med de ikke-medlemmer, som ikke har et års forråd? Skal vi dele med dem?" Nej, vi er ikke *nødt* til at dele, vi *kommer* til at dele! Lad os ikke beskæftige os med tåbelige tanker om, hvorvidt vi vil dele med andre eller ikke. Selvfølgelig vil vi dele med andre! Hvad ville Jesus gøre? Jeg kunne bestemt ikke spise noget samtidig med at se mine naboer sulte. Og hvis I sulter ihjel efter at have delt med andre, så ,,har ingen større kærlighed end den at sætte livet til for sine venner" (Johs. 15:13).

Og hvad så med dem, der vil plyndre og bryde ind og tage det, som vi har oplagret for vor families behov? Giv ikke dette én mere nytteløs tanke. Der er en Gud i Himlen, som vi har adlydt. Tror I, han vil svigte dem, som har holdt hans befalinger? Han sagde:

,,Men er I beredt, behøver I ikke at frygte" (L.&P. 38:30). Bered jer, I Zions mænd, og frygt ikke. Lad Zion ruste sig og vi iører os Guds fulde rustning. Lad os være rene i hjertet, elske barmhjertighed, være retskafne og stå på hellige steder. Forpligt jer til at have et års forråd per 1. april 1977. Biskopper og stavspræsidenter, lad os acceptere udfordringen på de helliges vegne i vore ward og stave. Det vil vise sig at være en god kristen gerning. Følg op og kontrollér det et år fra nu og sørg for, at vi når et godt resultat.

I sin konferencetale i oktober 1973 gav præsident Ezra Taft Benson nogle fortrinlige instruktioner om hjemmeopbevaring:

,,For de reskafne giver evangeliet en advarsel før ulykken, et program for krisen, et tilflugtsted for hver katastrofe . . .

Herren har advaret os om hungersnød, men de retskafne vil have lyttet til profeterne og oplagret mindst ét års forråd af overlevelsesfødevarer . . .

Brødre og søstre, jeg ved, at dette velfærdsprogram er inspireret af Gud. Jeg har med mine egne øjne været vidne til hunger og armod, da jeg under direktion af kirkens præsident tilbragte et år i det krigsramte Europa ved slutningen af anden verdenskrig uden min familie, og distribuerede fødevarer, tøj og sengetøj til vore trængende medlemmer. Jeg har set ind i de indsunkne øjne på hellige, der var i næsten det sidste stadium før sultedøden. Jeg har set trofaste mødre bære deres tre-fire årige småbørn, som var ude af stand til af gå på grund af manglende ernæring. Jeg har set en udsultet kvinde afvise madvarer for en spole tråd. Jeg har set voksne mænd græde, mens de lod hænderne løbe gennem hvede og bønner, der var sendt dem fra Zion i Amerika.

Gud være lovet for en profet, for dette inspirerede program, og for de hellige, som har forvaltet deres pund, så de kunne sørge for deres egne og alligevel dele med andre." (,,Prepare Ye" i ,,Ensign", Jan. 1974, pp. 69, 81-82)

Jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd om, at himlens store Gud vil åbne døre og sørge for udveje på en måde, som vi aldrig har tænkt på, til at hjælpe alle dem, som virkelig ønsker at få deres års forråd. Jeg ved, at vi vil få tid og penge dertil, hvis vi vil forpligte os og efterleve forpligtelsen. I Jesu Kristi navn. Amen.

Det præsiderende Biskopråd: Biskop H. Burke Peterson, førsterådgiver; biskop Victor L. Brown, præsiderende biskop; biskop Vaughn J. Featherstone, andenrådgiver.

I miniklasser lærer søstrene færdigheder, der sætter dem i stand til at hjælpe familien med hjemmeproduktion og opbevaring

Lær SDH-kvinder at blive selvforsynende

BARBARA B. SMITH
Hjælpeforeningens præsidentinde

Mine kære brødre og søstre — ved dette møde og ved velfærdsmødet sidste oktober citerede vores præsiderende biskop, Victor L. Brown, fra Lære og Pagters afsnit 78 versene 13 og 14, hvor Herren siger, at han bereder os til at modstå de prøvelser, der skal komme over os, således at ,,kirken kan være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden" (L.&P. 78:14).

Vi har fået fortalt, at opnåelse af denne uafhængighed kun vil komme til kirkens medlemmer i forhold til deres lydighed mod Herrens ord i denne sag. Lydighed bringer sikkerhed og selvstændighed. Den nærer tillid og en fredfyldt indstilling.

Hjælpeforeningens ledere er i en stilling, hvor de i udpræget grad kan hjælpe kirkens kvinder til at reagere lydhørt over for vore lederes råd med hensyn til hjemmeproduktion og opbevaring, så hver enkelt familie kan være beredt til at sørge for sine væsentligste behov i mindst et år. Sidste dages hellige kvinder burde altid være optaget af at dyrke, producere og koncervere fødevarer i så stor en udstrækning, som de kan overkomme. Hjælpeforeningen bør hjælpe dem med at bruge visdom m.h.t. de tilrådighed stående hjælpekilder, hvadenten de er store eller små, mange eller få. Med ordet ,,visdom" mener jeg klog, økonomisk, forsigtig og igang med at skabe mulighed for fremtiden, samtidig med at sørge for det øjeblikkelige behov.

Hjælpeforeningen kan hjælpe kvinderne med ekspertundervisning og lærerige erfaringer. Det bedste sted for sådan undervisning er ved wardets hjemkundskabsmøder, under lektierne og i miniklasser. Instruktion bør også gives i seminarer, workshops og under udstillinger, arrangeret af stavs- og distriktshjælpeforeninger. Hjemmeopbevaring kan være emnet for sommerens besøgslærerindebudskaber og kan være emneforslag til taler ved wards- og stavsmøder. Stavs- og distrikts-hjælpeforeningslærere kan gøre dette emne til genstand for aktiv planlægning og sikre sig samarbejde fra wardshjælpeforeningernes side ved gennemførelsen.

Hvert enkelt wards- eller grens-hjælpeforeningspræsidentskab bør overveje de almindelige forhold blandt de søstre, der bor i deres område og udarbejde en ét-års plan for hjemkundskabs-instruktioner i emner, der har at gøre med hjemmeproduktion og opbevaring i henhold til kvindernes behov og forhold. Disse klasser kan inkludere følgende retningslinier for sparsommelig levevis:

1. Hvordan man sparer systematisk for at kunne klare en nødsituation og opbygning af et forrådslager.
2. Hvordan, hvad og hvor opbevarer man?
3. Hvordan man opbevarer frø, bereder jorden og anskaffer gode redskaber til køkkenhavebrug.
4. Hvordan man dyrker sine egne grøntsager.
5. Hvordan man konserverer og tørrer havens produkter.
6. Hvordan man lærer familien at spise den sundhedsmæssig og rigtige mad.
7. Grundprincipperne i maskin- og håndsyning, tøjreparering og omsyning.
8. Hvordan man planlægger og tilbereder næringsrigtige, appetitvækkende måltider med benyttelse af varer fra forrådslageret.

De til rådighed værende hjælpekilder, som f.eks. Statens husholdningsråd, kommunebibliotekerne og andre, bør fornuftigvis benyttes. Der bør gives instruktioner, der vil hjælpe den enkelte søster til at forstå, hvordan hun udarbejder en god opbevaringsplan i samarbejde med sin mand, så han kan sætte sig i spidsen for arbejdet.

Må jeg foreslå, at den enkelte hjælpeforeningspræsidentinde, når hun skal godkende sådanne planer, benytter denne kontrolliste:

1. Motiverer og oplærer vi virkelig søstrene i de nødvendige færdigheder med hensyn til familieberedskab — og hjælper vi dem derefter med at praktisere disse færdigheder?
2. Rådfører vi os indbyrdes og med vore præstedømmeledere, så tilstrækkelige og realistiske planer for hjemmeproduktion og opbevaring bliver udarbejdet og ført ud i livet?
3. Svarer planerne for vores hjemkundskabs-miniklasse til de forskellige behov hos wardets kvinder?
4. Hjælper vi søstrene til at forstå, hvordan de vurderer behovet og fornyer deres hjemmeproduktion og opbevaringsprogram?

Hvis vi gør dette, vil vi, når vanskeligheder kommer, være ligesom en familie, jeg kender, der oplevede et uventet økonomisk tilbageslag sidste år. Faderen blev alvorligt syg, og de var et stykke tid helt uden indtægter. Da de friske ting i køleskabet var spist, tog man fat på forrådslageret. Da faderen igen blev rask, måtte han søge arbejde i en anden by. Mens han var væk, brød byens vandforsyning sammen, Familien havde en mindre beholdning af vand, og det benyttede de i flere dage, indtil vandforsyningen igen blev i orden. Under alt dette var der ikke tale om panik, ingen følelse af at blive overvældet. De var beredte for en sådan nødsituation. Tilstrækkelige

forholdsregler var taget, inkluderende opsparing af en lille kapital. Der var ingen større gældsposter, og familien var i stand til at klare sig selv og være uafhængig.

Principperne for familieberedskab og kvindens andel deri er ikke blevet givet for vor tid alene. Jeg betragter den kvinde, der er beskrevet i det 31. kapitel i Ordsprogenes Bog, for en sparsommelig kvinde. Genkald jer hendes visdom, klogskab, nøjsomhed og beredskab, når hun ,,sørger for uld og hør, hun bruger sine hænder med lyst. Hun er som en købmands skibe, sin føde henter hun langvejsfra.

Endnu før dag står hun op og giver huset mad, sine piger deres tilmålte del.

Hun tænker på en mark og får den, hun planter en vingård, for hvad hun har tjent.

Hun bælter sin hofte med kraft, lægger styrke i sine arme.

Hun skønner, hendes husholdning lykkes, hendes lampe går ikke ud om natten.

Hun rækker sine hænder mod rokken, fingrene tager om tenen.

Hun rækker sin hånd til den arme, rækker armene ud til den fattige.

Af sne har hun intet at frygte for sit hus, thi hele hendes hus er klædt i skarlagen.

Tæpper laver hun sig, hun er klædt i byssus og purpur.

Hendes busbond er kendt i portene, når han sidder blandt landets ældste.

Hun væver linned til slag og sælger bælter til præmmeren.

Klædt i styrke og hæder går hun morgendagen i møde med smil.

Hun åbner munden med visdom, med mild vejledning på tungen.

Hun våger over husets gænge og spiser ej ladheds brød.

Hendes sønner står frem og giver hendes pris, hendes husbond synger hendes lov:

,Mange duelige kvinder findes, men du står over dem alle!'

Ynde er svig og skønhed skin; en kvinde, som frygter Herren, skal roses.

Lad hende få sine hænders frugt, hendes gerninger synger hendes lov i portene." (Ordsprogenes Bog 31:13-31)

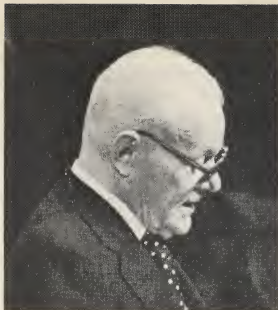
Lige fra begyndelsen var det planlagt, at tilbagegang og prøvelser ville være en del af vore erfaringer her på jorden, men Herren har nådigt sørget for måder, hvorpå, vi kunne modstå sådanne problemer, hvis vi blot vil være lydige over for hans åbenbarede sandhed.

Retningslinierne for hjælpeforningens søstre er nu de samme, som de var på Bibelens tid: Adlyd, planlæg, organisér, belær og udfør. Lydighed er at optræne og at udføre.

Hjælpeforeningssøstre har altid været kendt for på bedste måde, at *gøre* det, som de har fået guddommelig besked om at gøre, i forpligtelse og med det udsyn, som gør det muligt for dem at opnå belønningen og glæden ved retskaffent arbejde.

Jeg beder, at vi alle må blive sparsommelige husmødre og hjælpe hinanden til at udføre vores rolle i familieberedskabet på effektiv måde. Jeg ved, at det er vor himmelske Faders ønske for os, hans børn, som han elsker. I Jesu Kristi navn. Amen.

Arbejdets og kærlighedens grundprincipper vil altid kendetegne Herrens velfærdstjeneste

Grundprincipperne i kirkens velfærdstjeneste

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Brødre og søstre, vi er blevet præsenteret for noget virkelig godt til morgen, noget vi alle kan høste gavn af, hvor vi følger de gode råd. Jeg har i sinde at fortælle om to grundlæggende principper, hvorpå kirkens velfærdstjeneste er bygget, og som vi aldrig må glemme. Det er, for det første, *kærlighed* — kærlighed til Gud og mennesker, og for det andet — *arbejde.*

Før jeg gør det, vil jeg imidlertig gerne sige et par ord om *handlefrihed.*

Handlefrihed betyder frihed og magt til at vælge og handle. Næst efter livet selv er det menneskets mest kostbare arv.

Handlefrihed fandtes allerede i åndeverdenen. Den evangeliske plan, således som den blev foreslået antaget, garanterede handlefrihed for mennesket i jordelivet. Satan bekæmpede sammen med en trediedel af himlens skarer denne idé og tabte, men de opgav ikke deres modstand mod princippet.

I Edens Have overdrog Gud Adam og hans efterkommere handlefriheden. Satan og hans tilhængere har lige fra dengang og indtil nu søgt direkte og på enhver tænkelig indirekte måde at erstatte princippet om handlefrihed med princippet om tvang.

I første Samuels Bog har vi et slående eksempel på resultatet af at træffe forkerte afgørelser. I det første kapitel hører vi, at Israel modsatte sig at blive regeret af dommere. De ønskede en konge. Profeten fortalte dem, at en konge ville gøre dem til slaver. Men de lyttede ikke, og vedblev at forlange en konge. Det bedrøvede Samuel, og Herren sagde til ham: ,,Ret dig i et og alt efter, hvad folket siger . . . thi det er ikke dig, de vrager, men det er mig, de vrager" (1. Sam. 8:7).

Israel opgav således den form for fri regering, som Gud havde givet dem. De fik godt nok deres konge, og nogle få årtier senere blev de gjort til slaver. Slaveri, som man selv vælger, er ikke mindre slaveri end det, der påtvinges én af en ydre magt.

Jesus hævede sig, ved udøvelse af sin handlefrihed, til at blive nummer to i Guddommen. Lucifer sank ved udøvelsen af sin handlefrihed ned til Hades.

Lad mig nu komme til princippet kærlighed. I vor udøvelse af kirkens velfærdstjeneste må en sådan kærlighed være den motiverende kraft, som bevæger os til at give af vor tid, penge og tjeneste.

,,Lad os elske hverandre", skrev Johannes den Elskede, ,,thi kærligheden er af Gud, og enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud.

De, der ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed.

Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbårne, til verden, for at vi skal leve ved ham . . .

I elskede, når Gud således elskede os, så er vi også skyldige at elske hverandre" (1. Johs. 4:7-9, 11).

,,Men den, der har jordisk gods og ser sin broder lide nød og lukker sit hjerte for ham, hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham?" (1. Johs. 3:17, fremhævelse tilføjet).

,,Dersom du elsker mig," sagde Jesus, ,,. . . skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold . . .

Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig" (L.&P. 42:29-31).

Da Jesus blev spurgt ,,Mester, hvilket bud i loven er det største?" siger Mattæus, at han svarede:

,,Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: ,Du skal elske din næste som dig selv.'

På disse to bud hviler hele loven og profeterne" (Matt. 22:36-40).

Mattæus, Markus og Lukas fortæller allesammen om denne begivenhed. Lukas oplyser os imidlertid yderligere om, at den lovkyndige, som stillede spørgsmålet videre sagde: ,,Hvem er så min næste?" (Lukas 10:29).

Og Jesus svarede med lignelsen om den barmhjertige samaritan.

To af de tre principper, hvorpå kirkens velfærdstjeneste må fungere — handlefrihed og kærlighed til næsten — bliver på forbilledlig vis forkyndt i denne lignelse.

Når vi elsker Herren vor Gud af hele vort hjerte, sind og tanke og styrke, vil vi elske vore brødre som os selv, og vi vil frivilligt, gennem udøvelse af vores handlefrihed, give noget af vores til deres støtte.

Og nu om arbejde. Arbejde er lige så vigtig for vores velfærdstjenestes succes som det første og det andet store bud og bevarelsen af handlefriheden.

Vi må bestandigt erindre os, at Det øverste Præsidentskab i sin bekendtgørelse af velfærdsprogrammet ved konferencen oktober 1936 sagde:

,,Vort *vigtigste* formål var, så vidt det var muligt, at arrangere et system, hvorved man kunne undgå forbandelsen ved lediggang, undgå arbejdsløshedsunderstøttelse og igen oprette uafhængighed, flid, energi og selvrespekt blandt vort folk. Kirken tragter efter at hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv. At arbejde må principielt være en ære og værdighed i kirkens medlemmers liv" (,,Conference Re-

port", Oct. 1936, p. 3, fremhævelse tilføjet).
I sin konferencetale i april 1938 sagde præsident Clark dette:
,,Jeg ærer og respekterer alder. Jeg vil ikke tillade nogen gammel at lide nød eller sygdom, hvis det kan afhjælpes. De gamle er berettiget til enhver omsorg, til enhver kærlig handling, og al den venlighed, som et taknemmeligt samfund og en hengiven familie kan give.
Jeg har al mulig sympati for de gamle. Jeg kender til de vanskeligheder, som gamle mennesker har ved at indordne sig det moderne, økonomiske liv . . . En eller anden plan må udarbejdes, så vi kan sikre os, at ingen gammel vil fryse eller sulte eller ikke kunne klæde sig ordentligt. Men hovedansvaret for at støtte og hjælpe de gamle ligger hos familien, ikke hos samfundet. Vi lever ikke i en socialistisk eller kommunistisk stat, hvor folk simpelthen er trælle, der drives rundt som dyr, der føres fra én indhegning ind i en anden. Vi er frie mennesker. Derfor har familien endnu en plads hos os sammen med dens ansvar og pligter, der er Gud-givne. Den familie, der nægter at sørge for sine egne, opfylder ikke sine pligter. Når en gammel ikke har nogen levende børn, eller når han er ubemidlet, så må samfundet træde til som et spørgsmål om simpel barmhjertighed. Det er helt klart.
Men der er langt fra dette kloge princip til at sige, at enhver, som når en nærmere fastsat alder, derefter skal underholdes af staten i lediggang. Samfundet skylder ikke noget menneske et liv i lediggang, ligegyldigt, hvor gammelt det så er. Jeg har aldrig set én linie i den hellige skrift, der anbefaler eller sanktionerer det. Hidtil har intet samfund været i stand til at underholde store grupper i lediggang og forblive fri" (,,Conference Report", April 1938, pp. 106-7).
Og jeg vil sige jer, at intet samfund i fremtiden nogen sinde vil være i stand til at gøre det.
Herren har, gennem åbenbaringer, under kirkens genoprettelse og senere gennem kirkens præsidenter, utvetydigt og gentagne gange erklæret, at vores velfærdstjeneste skal grundlægges på kærlighed og arbejde.

Herren sagde i den åbenbaring, der findes i afsnit 42 i Lære og Pagter, og som profeten Joseph Smith kalder for kirkens lov:
,,Du skal ikke være doven; thi den dovne skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder" (L.&P. 42:42).
Senere sagde han:
,,Og Zions indbyggere skal også ihukomme deres arbejde, eftersom de er bestemt til at arbejde i al troskab; thi den dovne skal ihukommes for Herren, Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed.
Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem" (L.&P. 68:30-32).
Og igen:
,,Se, jeg siger jer, at det er min vilje, at I skal gå ud og ikke tøve, ej heller være dovne, men arbejde af al kraft . . .
Og atter, sandelig siger jeg jer: Enhver, der er nødsaget til selv at forsørge sin familie, skal gøre det, og han skal ingenlunde miste sin krone, og han skal arbejde i kirken.
Og enhver skal være flittig i alt. Lediggængeren skal ikke have plads i kirken, om han ikke omvender og retter sig" (L.&P. 75:3, 28-29).
Lige så ofte Herren fordømte dovenskab, talte han om arbejdets dyd. Den dag, kirken blev organiseret, sagde han: ,,Jeg vil velsigne alle dem, der

Præsident Ezra Taft Benson af De tolvs Råd.

arbejder i min vingård, med stor velsignelse" (L.&P. 21:9). Ni måneder senere tilføjede han:

,,Jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem, skal anvende hele sin kraft og arbejde med sine hænder for at forberede og udføre det, som jeg har befalet" (L.&P. 38:40).

Med hensyn til én, som ville erhverve en andel i Nauvoo House, sagde Herren: ,,Dette skal han gøre. . . arbejde med sine egne hænder, så han kan vinde menneskenes tillid" (L.&P. 124: 112).

Dette er et storslået skriftsted, hvor Herren taler til både givere og modtagere:

,,Ve jer, I rige, som ikke vil give de fattige af jeres midler; thi jeres rigdomme vil fordærve jeres sjæle, og på hjemsøgelsens, dommens og vredens dag vil jeres klage være: Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst!

Ve jer, I fattige, hvis hjerte ikke er sønderknust, og hvis ånd ikke er angergiven, hvis bug ikke kan mættes, som ikke holder fingrene fra andres gods, hvis øjne er fulde af havesyge, og som ikke vil arbejde med jeres hænder.

Men velsignet er de fattige, som er rene af hjertet, hvis hjerte er sønderknust, og hvis ånd er angergiven" (L.&P. 56:16-18).

Om emnet arbejde er der mere end 100 henvisninger i åbenbaringerne. Alle stemmer overens med erklæringen, der to gange gentages af Herren, om at når Herren kommer, vil han ,,gengælde hvert menneske efter dets gerninger" (L.&P. 1:10, se også 112: 34).

En udtalelse, der centrerer om og giver virkelig mening med hensyn til det, som vi her har talt om, er denne: ,,Lederartikel om arbejde", skrevet og offentliggjort af John Taylor i Nauvoo den 15. oktober 1844. Jeg fandt den for ganske nylig, og jeg synes, den er en fortrinlig udtalelse. Den går helt tilbage til dengang, da profeten få måneder tidligere var myrdet. Det hedder deri:

,,*Arbejde er skaberen af rigdom. Det blev indstiftet af Gud som det medium, mennesket skulle benytte til at skaffe sig sit udkomme.* Derfor er det den universelle betingelse for livets storslåede virke . . .

Gud havde aldrig i sinde at være ond over for sin skabelse og slet ikke over for sit ,,billede", fordi de måtte arbejde. Nej, aldrig; Gud selv arbejdede i henhold til Bibelen i seks dage med at skabe verden. Og da Adam var blevet gjort levende fra ler til liv ved at hans ånde tog bolig i ham, læser vi, at Gud satte ham i haven *for at dyrke og vogte den.* Derfor er vi sammen med instruktionerne af alle hellige mænd bundet til at ære den arbejdende mand og at foragte den dovne . . Lad dem arbejde som mænd, berede sig til den højtidelige time, da Babylon og hele hendes verdslige visdom, hendes forskellige tillokkelser og illusoriske modeluner skal falde med hende for aldrig mere at rejse sig og bekymre verden!" Derpå sagde han: ,,Hvilken storslået udsigt. At tænke sig den drukne Babylon, den store syndens by, vil snart ophøre at eksistere, og Guds rige vil løfte sig i sin glans på hendes aske, og folket tjener Gud i en evigt roterende union!" (,,Times and Seasons" 5:679, Oct. 15, 1844, fremhævelser tilføjet).

Og nu, mine brødre og søstre, skriften på væggen: ,,Tydningen deraf er troværdig" (Daniel 2:45).

Babylon skal ødelægges, og stort skal dens fald være (Se L.&P. 1:16).

Men bliv ikke skuffet. Zion skal ikke ødelægges sammen med hende, for Zion skal bygges på principper af kærlighed til Gud og til vore medmennesker, flid og ærligt arbejde, som Gud har sagt det.

Husk, at Enoks Zion blev bygget på en tid, da ondskab og ugudelighed var lige så udbredt, som det er blandt os i dag. Blandt dem, som afviste Guds ord dengang, da ,,der var krige og blodsudgydelser" var sådanne, som modnedes i den synd, som førte syndfloden med sig. ,,Men Herren kom og boede hos sit folk, og de levede i retfærdighed . . . og der fandtes ingen fattige blandt dem" (Moses 7:16, 18).

Når vi nu bereder os til opbygningen af Zion, må vi ikke og skal vi ikke svigte de grundlæggende principper, hvorpå vores velfærdstjeneste er grundlagt: *kærlighed,* kærlighed til Gud og næsten, og *arbejde,* eller gerning.

Vi skal overleve ved at hjælpe folk til at hjælpe sig selv, indtil ,,forbandelsen ved lediggang er afskaffet, arbejdsløshedsunderstøttelsens onde ophørt og uafhængighed, flid, energi og selvrespekt igen er etableret blandt vort folk".

Dette er mit vidnesbyrd, som jeg bærer for jer i Jesus Kristi navn. Amen.

Ældste Alvin R. Dyer, assistent til De Tolv, taler med bekendte.

En profetisk opfordring til fødevareproduktion, fødevareopbevaring og opbevaring af ikke-fødevarer

Familieberedskab

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Brødre og søstre, jeg anbefaler til jer de fortrinlige taler, som er blevet holdt her til morgen af str. Barbara Smith, præsidentinde for hjælpeforeningen, og Brødrene.

Medens jeg lyttede til deres taler, kunne jeg ikke lade være med at tænke igen og igen på noget, som Frelseren sagde: ,,Hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre!', når I ikke gør, hvad jeg siger?" Det gentog sig gang på gang i mine tanker: ,,Hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre!', når I ikke gør, hvad jeg siger?"

Der er mange mennesker i kirken idag, som har undladt at gøre, og bliver ved med at argumentere mod at gøre, det, der er krævet og foreslået af denne storslåede organisation.

Herren sagde også: ,,Ikke enhver, der siger til mig: ,Herre, Herre!', skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje" (Matt. 7:21). Og jeg kom til at tænke på, at der er lige så mange ward og grene i kirken, som der er mennesker i dette lokale, nøjagtig lige så mange. (Godt 8000. O.a.) Og hvilke storslåede resultater ville vi ikke kunne opvise, hvis hver eneste biskop og hver eneste grenspræsident i hele verden, hvor som helst det er muligt (og der er selvfølgelig nogle få steder, hvor dette ikke er tilladt) havde et lager, sådan som det er blevet foreslået her til morgen og bragt til deres tre, eller fire eller fem hundrede medlemmer det samme budskab, citerede skriften og insisterede på, at folk i deres ward og grene virkelig gør det, som Herren har krævet. For vi ved, at der er mange, som undlader at gøre dette.

Og så hører jeg dem argumentere: ,,Jo, men lad os nu sige, at vi lægger en masse tilside, og der så kommer nogen og tager det fra os, nemlig vore naboer, som ikke tror!" Det spørgsmål er allerede blevet besvaret her til morgen af biskop Featherstone.

Og så føler jeg til morgen, at vi skal fremhæve disse to skriftsteder: ,,Ikke enhver, der siger til mig: ,Herre, Herre!', skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje". Og det andet ,,Hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre!', når I ikke gør, hvad jeg siger?"

Tænk engang på de mange mennesker her idag, repræsenteret af stavspræsidenter, missionspræsidenter og andre ledere, som har mange mennesker under sig. Vore 750 stave som allesammen inkluderer hundreder, sommetider tusinder af medlemmer, kunne vise den magt, vi har, hvis vi blot ville gå til værket og virkelig støtte denne sag, indtil det er fuldbragt. Vi taler om det, vi lytter til det, men sommetider *gør* vi ikke det, som Herren siger.

Brødre og søstre, vi er samlet her til morgen for at overveje det vigtige program, som vi aldrig må glemme eller sætte i baggrunden. Efterhånden som vi bliver mere velhavende, og vore bankkonti vokser, kommer der en følelse af sikkerhed, og sommetider synes vi ikke, at vi behøver det forråd, som Brødrene har foreslået. Det ligger dér og forgår, siger vi. og hvad så, om det gjorde? Vi kan forny det. Vi må huske, at forholdene forandrer sig, og et års forråd af de nødvendigste varer kan meget vel en dag blive påskønnet af os selv eller andre. Så vi vil gøre klogt i at lytte til det, som vi har fået at vide og at følge det til punkt og prikke.

Denne historie kommer fra England under deres vanskeligheder med strejke, strømafbrydelse og tre-dages arbejdsuge. En forretning i en lille engelsk by havde et skilt i vinduet: ,,Ved stearinlyskraft, batterikraft og viljekraft — holder vi åbent seks dage om ugen". Øjensynligt er viljekraft det vigtigste.

Der er nogle lande, der forbyder oplagring af forråd. Og vi må ære, adlyde og holde lovene i det land, vi bor. Hvor det er tilladt, og det er det i det meste af verden, dér bør vi lytte til Brødrenes og Herrens råd.

I erkendelse af, at familien er den grundlæggende enhed både i kirken og i samfundet i almindelighed, opfordrer vi sidste dages hellige hvorsomhelst til at forskønne deres hjem med fornyet indsats på disse særlige områder: fødevareproduktion, konservering, opbevaring, produktion og opbevaring af ikkefødevareartikler; reparering og oprydning af huse og omgivelser. Jeg vil sige noget mere om dette emne i det næste møde.

Vi opfordrer jer til at dyrke alle de fødemidler, som I på nogen måde kan på jeres ejendom. Frugtbuske, vindruer, frugttræer — plant dem, hvis klimaet egner sig dertil. Dyrk grøntsager og spis dem fra jeres egen have. Selv de, der bor i lejligheder, kan i almindelighed dyrke en smule fødevarer i potter og altankasser. Studér de bedste metoder til fremelskning af jeres egne fødevarer . . . Gør jeres have smuk og attraktiv samtidig med at den er produktiv. Hvis der er børn i jeres hjem, så involver dem i processen ved at give dem særlige opgaver og ansvar.

Hvad præsident Romney lige har sagt er helt grundlæggende. Børn skal lære at arbejde. Forældre burde ikke bruge så megen tid på at prøve at finde noget, der kan interessere børnene. De burde finde på noget, der kan holde dem beskæftigede og optage dem med at gøre noget, som er nyttigt.

Prøv at udvikle jeres dygtighed i hjem-

mekonservering og opbevaring. Vi gentager det råd som kirken tidligere altid har givet: at anskaffe og vedligeholde et års forråd — ét års forråd af de vigtigste nødvendighedsartikler. Og broder Featherstone har ganske godt beskrevet disse ting for os.

Hvorsomhelst det er muligt, bør I producere de nødvendigste ikke-fødevarer. Gør jer dygtigere til at sy og reparere tøj til jeres familie. Alle piger ønsker at lære at skrive på maskine, de vil allesammen ind på et kontor. De synes ikke længere at være interesseret i at sy og at plante og beskytte og forny det, som de bruger. Prøv at udvikle jeres evner til at forarbejde, det vi behøver, sådan som søstrene har fortalt os det.

Vi opfordrer familierne til at have et års forråd på lager. Og vi siger igen og igen og gentager igen og igen det skriftsted, hvor Herren siger: ,,Hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!', når I ikke gør, hvad jeg siger?". Hvor tomt er det ikke, når de sætter deres åndelighed, deres såkaldte åndelighed, i sving og kalder ham ved dette betydningsfulde navn, men så undlader at gøre det, som han siger.

Hold jeres huse i god stand, forskøn dem, jeres haver, jeres landbrug og jeres virksomheder. Reparér gærdene og stakitterne. Ryd op og mal, hvor det tiltrænges. Hold jeres græsplæner og jeres haver i god stand. Ligegyldigt, hvordan jeres forhold er, så lad jeres omgivelser afspejle orden, skønhed og lykke. Planlæg omhyggeligt og udfør jeres planer på ordentlig og systematisk måde.

Undgå gæld. Vi plejede at tale meget derom, men idag synes alting af pege hen imod gæld. ,,Få et kontokort og køb alting på kredit", får vi at vide. Man opfordrer os til det. Men sandheden er, at vi *ikke* behøver at gøre det for at opretholde livet.

Sørg for fra pålidelig kilde at få oplysninger om, hvordan man behandler og opbevarer fødevarer og ikke-fødevarer. Behøves yderligere oplysninger, kan præstedømme- og hjælpeforeningsledere skrive til deres stavs- og missionsledere efter oplysninger fra ,,Home Production and Storage" i Salt Lake City og få alle de oplysninger, de behøver. Vi opfordrer alle sidste dages hellige familier til at blive selvforsynende og uafhængige. Et folks og en nations storhed begynder i hjemmet. Lad os indvie os til styrkelse og forskønnelse af hjemmet på enhver tænkelig måde.

Det var Paulus, som skrev: ,,Ej heller fik vi føden hos nogen uden vederlag, men vi arbejdede under slid og møje nat og dag for ikke at lægge nogen af jer til byrde.

Thi allerede da vi var hos jer, indskærpede vi jer, at den, der ikke vil arbejde, skal heller ikke have føden!

Vi hører nemlig, at nogle vandrer uskikkeligt iblandt jer og ikke arbejder, men giver sig af med, hvad der ikke kommer dem ved.

Sådanne mennesker byder og formaner vi i Herren Jesus Kristus, at de skal arbejde stilfærdigt og selv tjene sig føden" (2. Tess. 3:8, 10-12).

Jeg er så taknemmelig for Brødrenes inspiration, som endnu engang har hjulpet os til at rette vor opmærksomhed mod de særlige forhold, der involveres i præstedømmets velfærdsprogram. Jeg påskønner den mangeårige hengivenhed hos præsident Romney og det lederskab, han har udvist i dette vigtige arbejde. Jeg kan ikke lade være med at tænke på dette præstedømmes velfærdsprogram, og hvad vi skulle have gjort med det uden ham.

Herrens veje opbygger den enkeltes selvtillid og udvikler den enkeltes værdighed, mens verdens veje undertrykker den enkeltes syn på sig selv og forårsager dyb fortrydelse.

Herrens veje får den enkelte til at fremskynde sine anstrengelser for at blive økonomisk uafhængig igen, selvom han midlertidigt må have hjælp på grund af særlige omstændigheder. Verdens veje uddyber den enkeltes afhængighed af velfærdsprogrammer og har tendens til at gøre ham mere fordringsfuld, snarere end til at opmuntre ham til økonomisk uafhængighed.

Herrens veje hjælper vore medlemmer til at få et vidnesbyrd for sig selv om arbejdets evangelium. For arbejde er vigtigt for menneskelig lykke såvel som for produktiviteten. Verdens veje lægger imidlertid større og større vægt på fritid og fritagelse fra at arbejde.

Men, brødre, vær omhyggelige med at påse, at vi gør alt, hvad vi gør, i overensstemmelse med det lands love, hvori vi lever.

Vi må altid minde os selv og alle kirkens medlemmer om at overholde loven om faste. Vi har ofte vore egne grunde til at faste. Men jeg håber, at medlemmerne ikke vil betænke sig på at faste for at hjælpe og til at forøge vor indsats i missionærarbejdet, for at åbne vejen for evangeliet, så det kan komme ud til nationer, hvor det ikke nu er tilladt. Det er godt for os at faste, såvel som at bede om specielle formål.

Jeg har altid været taknemmelig over den erfaring min egen far gav mig, da han lærte mig at vaske seletøjet med hård sæbe, og smøre det godt, for at det kunne holde sig. Jeg lærte at male pigtrådshegnet, vandbeholderen, carporten, kornsiloen, hestevognen og også huset. Og lige siden dengang, da jeg havde vabler i hånden af det hårde arbejde, har jeg aldrig beklaget mig over det, jeg lærte.

Jeg har altid haft lyst til at rose de søstre, som syer og strikker og hækler, og som altid har noget nyt og festligt i huset. Vi har altid været glade, når vi har set unge kvinder, som kunne fremstille deres eget tøj, var dygtige til at sy og lave mad og holde huset rent.

Det ser ud, som om det er moderne, at vi bare underholder vore unge mennesker. Vi bruger megen tid på bare at finde på noget, som kan holde dem interesseret. Jeg ser ikke noget galt i at arbejde. Jeg tror, at det er en af de klogeste og mest vigtige af alle vor himmelske Faders skabelser.

I tidens løb har Gud forandret eller tilbagekaldt mange love, men vi kender ikke til nogen guddommelig forandring af arbejdets lov. Lige fra de godt gemte livsorganer i legemet og til bygningen af et månelandingsfartøj er arbejde en af betingelserne for at forblive i live. Vi har fået fortalt, at hverdagsarbejde er en nødvendig aktivitet, der kræver indsættelse af energi med nogen opofrelse af fritid.

Det gør mig altid trist tilmode, når jeg ser assistenter i forretninger og banker og kontorer klage over deres arbejdsbyrde, være nærige med deres

indsats og bange for at give mere, en deres løn synes af konpensere for. Jeg ved, at deres arbejdstid er lang, og at der er mange love nutildags, som kontrollerer alt det. Men deres indstilling i hvert fald bør være rigtig.
Måske behøver vi vore forfædres tvingende nødvendighed. De var nødt til at arbejde for at overleve.
Brødre og søstre, jeg er sikker på, at tiden er inde, hvor jeg bør slutte. Men jeg ønsker at anbefale jer det, som er blevet sagt af søster Smith, Det præsiderende Biskopråd og præsident Romney, og sige, at dette er et handlingens evangelium, og at alt hvad vi kan lære, bør omsættes i handling. Gud velsigne os, at vi kan have beslutsomhed til at udføre alle Herrens befalinger, som er blevet os givet. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Skrift-tekster til åbenbaringer tilføjet Den kostelige Perle

Ved lørdagsmødet den 3. april 1976 under generalkonferencen læste præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab denne udtalelse:

,,Ved et møde for Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostles kvorum, holdt i Salt Lake templet den 25 marts 1976, blev det godkendt at føje disse to åbenbaringer til Den kostelige Perle:

For det første et syn i Kirtland templet, den 21. januar 1836, hvori profeten Joseph Smith så det celestiale rige og hvorledes frelse kunne opnås for dem, der bør uden kundskab om evangeliet.

For det andet et syn, der blev givet præsident Joseph F. Smith i Salt Lake City den 3. oktober 1918, der viser vor Herre Jesu Kristi besøg i åndeverdenen og fremsætter læren om forløsning af de døde.

Det foreslåes, at vi opretholder og godkender denne handling og adopterer disse åbenbaringer som en del af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges standardværker."

Forslaget blev enstemmigt vedtaget. De efterfølgende tekster er foreløbige oversættelser, som endu ikke er blevet inddelt i vers. Når disse tekster har fundet deres endelige form og er rede til at blive inkluderet i Den kostelige Perle, vil vi igen offentliggøre dem.

Et syn af det celestiale rige

Et syn, givet til Joseph Smith, profeten, i templet i Kirtland, Ohio den 21. januar 1836. Anledningen var administrering af endowment-ordinanserne i den udstrækning de indtil da var blevet åbenbaret (se ,,History of the Church" 2:380-81).

Himlene åbnedes for os, og jeg så Guds celestiale rige og dets herlighed. Om jeg var i legemet eller ude af legemet kan jeg ikke sige. Jeg så den ports ophøjede skønhed, hvorigennem arvingerne til det rige vil gå, og den var som kredsende ildflammer. Jeg så også Guds strålende trone, hvorpå Faderen og Sønnen sad. Jeg så dette riges smukke gader, som så ud til at være brolagt med guld. Jeg så Fader Adam og Abraham og min far og min mor, min bror Alvin, som længe havde været død, undrede mig over, hvordan det kunne være, at han havde opnået en arvelod i det rige, da jeg vidste, at han havde forladt dette liv, før Herren havde udstrakt sin hånd for at indsamle Israel anden gang, og ikke var døbt til syndernes forladelse.

Således kom Herrens røst til mig og sagde —

Alle, som er døde uden kundskab om dette evangelium, og som ville have modtaget det, dersom de havde fået lov til at leve, vil blive arvinger til Guds celestiale rige; ligeledes at alle, der fra nu af vil dø uden kundskab derom, og som ville have modtaget det af hele deres hjerte, skal blive arvinger til det rige, thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønske. Jeg så også, at alle børn, der dør, før de når ansvarlighedens alder, vil blive frelst i himlens celestiale rige. (,,Profeten Joseph Smiths Lærdomme", s. 125-26)

Et syn om de dødes forløsning

Et syn, givet til præsident Joseph F. Smith i Salt Lake City den 3. oktober 1918, der viser vor Herre Jesu Kristi besøg i åndeverdenen og fremsætter læren om forløsning af de døde. (Se ,,Gospel Doctrine", pp. 472-76)

Den 3. Oktober i året 1918 sad jeg i mit værelse og grundede over skriften; jeg tænkte på det store, sonnende offer, som Guds Søn bragte for verdens forløsning og den store, vidunderlige kærlighed, som Faderen og Sønnen tilkendegav ved Forløserens komme til verden, så menneskeheden, gennem hans forsoning og ved lydighed mod evangeliets principper, kan blive frelst.

Mens jeg var således beskæftiget, vendte mine tanker sig til apostlen Peters skrivelser til oldtidens hellige, som dengang var spredt ud over Pontus, Galatien, Kappadokien og andre dele af Asien, hvor evangeliet var blevet prædiket efter Herrens korsfæstelse. Jeg åbnede Bibelen og læste det tredie og fjerde kapitel af Peters første brev, og mens jeg læste, blev jeg stærkt påvirket, mere end nogensinde før, af følgende skriftsteder:

,,Thi også Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden.

I hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring, de, som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage, mens arken blev bygget. I den blev nogle få, nemlig otte, sjæle frelst gennem vand" (1. Peter 3:18-20).

,,Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for de døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever" (1. Peter 4:6).

Mens jeg funderede over disse ting, som står skrevet, åbnedes min forstands øjne, og Herrens Ånd hvilede over mig, og jeg så de dødes ånder, både store og små. Der var samlet en utallig skare af retfærdige ånder, der havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, mens de levede i dødeligheden, og som havde bragt ofre i lighed med Guds Søns store offer og udholdt prøvelser i deres Forløsers navn. Alle disse var gået bort fra det dødelige liv, med et sikkert håb om en herlig opstandelse ved Gud Faderens og hans enbårne Søns, Jesu Kristi nåde.

Jeg så, at de var fyldt med glæde og fryd, og de glædede sig sammen, fordi deres forløsningsdag var nært forestående. De var samlede for sammen at afvente Guds Søns komme til åndeverdenen. Han, som skulle forkynde deres forløsning fra dødens bånd. Deres slumrende støv skulle opstå i dets fuldkomne skikkelse, ben til ben, senerne og kødet uden på ånden, så legeme og ånd kunne forenes for aldrig mere at skilles men modtage en fylde af glæde.

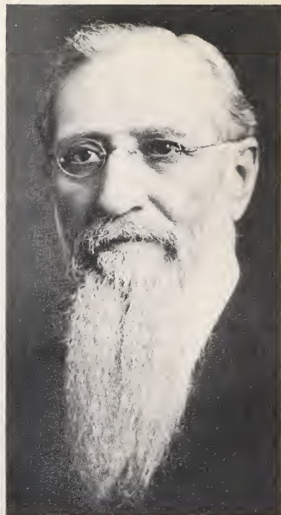
Mens denne store skare ventede og samtalede og frydede sig i deres forløsningstime fra dødens lænker, viste Guds Søn sig. Han forkyndte frihed for de fangne, der havde været trofaste, og han prædikede det evige evangelium for dem, læren om menneskehedens opstandelse og forløsning fra faldet og fra individuel synd på betingelse af omvendelse. Men han gik ikke til be ugudelige. Blandt de ugudelige og de uomvendte, som havde besmittet sig, mens de var i kødet, løftede han ikke sin stemme, ej heller skuede de oprørske, der forkastede de forbums profeters vidnesbyrd og formaninger, hans nærvær eller hans ansigt. Hvor disse var, herskede der mørke, men blandt de retfærdige var der fred, og de hellige frydedes veb deres forløsning og knæede ned og anerkendte Guds Søn som deres Forløser og Befrier fra døden og helvedes lænker. Deres ansigter lyste, udstrålingen fra Herrens nærvær hvilede på dem, og de sang lovsange til hans hellige navn.

Jeg forundredes, for jeg forstod, at Frelseren tilbragte omkring tre år af sin tjenestegerning blandt jøderne og andre af Israels hus, i bestræbelse på at lære dem det evige evangelium og kalde dem til omvendelse; og dog, til trods for hans mægtige gerninger og mirakler og forkyndelser om sandheden med stor kraft og myndighed, var der kun få, der lyttede til hans røst og frydede sig ved hans nærvær og modtog frelse af hans hænder. Mens hans tjenestegerning blandt dem, der var døde, var gebrænset til den korte tid, der gik, mellem korsfæstelsen og hans opstandelse, og jeg grundede over Ceters ord, at Guds Søn prø dikede for de ånder, der var i forvaring, og som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage, og hvordan det var muligt for ham at prædike for disse ånder og udføre det nødvendige arbejde blandt dem på så kort tid.

Mens jeg endnu undredes derover, åbnedes mine øjne, og min forstwnd oplystes, og jeg forstod, at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelige og ulydige, der havde forkastet sandheden; men se, blandt de retfærdige organiserede han sine styrker og udpegede budbringere, som var iklædt magt og myndighed, og overdrog dem et hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet prædiket for de døde. Og de udvalgte budbringere gik ud for at forkynde Herrens nådesdag (Es. 61:2) og forkynde frihed for de bundne; ja, til alle, der ville omvende sig fra deres synder og modtage evangeliet. Således blev evangeliet forkyndt for dem, der var døde i deres synder, uden kundskab om sandheden, eller i overtrædelse efter at have forkastet profeterne. De blev undervist om tro på Gud, omvendelse fra synd, stedforå trædende dåb til syndernes forladelse, håndspålæggelse for den Helligånds gave og alle andre principper i evangeliet, der var nødvendige for dem at kende for at kunne kvalificeres til at blive dømt i overensstemmelse med mennesker i kødet, så de kan leve med Gud i ånden.

Og således kundgjordes blandt de døde, både store og små, de uretfærdige såvel som de trofaste, at forløsning var blevet udarbejdet gennem Guds Søns offer på korset. Således kundgjordes det, at vor Forløser tilbragte sin tid, under sit ophold i åndernes verden, med at belære og forberede trofaste profeters ånder, der havde vidnet om ham i kødet, så de kunne bringe forløsningens budskab til alle de døde, som han ikke personligt kunne gå til på grund af deres modstand og overtrædelse, så de gen-

nem hans tjeneres betjening også kunne høre hans ord.
Blandt de store og mægtige, der var forsamlet i den store skare af retfærdige, var Fader Adam, den gamle af dage og alles fader og vor strålende Moder Eva sammen med mange af hendes trofaste døtre, der havde levet gennem tiderne og tilbedt den sande og levende Gud. Abel, den første martyr, var der og hans bror Set, en af de store, der var i sin far, Adams udtrykte billede. Noa, der advarede om syndfloden; Sem, den store højpræst; Abraham, de trofastes fader; Jakob og Moses, Israels store lovgiver; Esajas, der profetisk forkyndte, at Forløseren var salvet til at trøste de sønderknuste, forkynde frihed for de fangne og åbne fængslet for dem, der var bundne, var der også.
Desuden Ezekiel, der i et syn så den store dal med tørre ben, der skulle iklædes kød og komme frem igen i de dødes opstandelse som levende sjæle; Daniel, der forudså og forudsagde, hvorledes Guds rige skulle genoprettes i de sidste dage, for aldrig mere at udslettes eller gives til noget ander folk; Elias, der var med Moses på Forklarelsens Bjerg, og Malakias, profeten, som vidnede om Elias' komme, — hvem Moroni også omtalte for Joseph Smith — da han forkyndte, at han skulle komme før Herrens store og frygtelige dag. Profeten Elias skulle i børnenes hjerter indplante den forjættelse, der var givet deres fædre, og bebude det store arbejde, der skulle udføres i Herrene templer i tidernes fyldes uddeling, for de dødes forløsning og børns besegling til deres forældre, for at ikke hele jorden skulle blive slået med band og fuldstændigt lægges øde ved hans komme.
Alle disse og mange flere endog profeterne, der opholdt sig blandt nephiterne og vidnede om Guds Søns komme, blandede sig i den store forsamling og ventede på deres befrielse, for de døde havde betragtet deres ånders lange adskillelse fra deres legemer som en trældom. Herren underviste dem og gav dem magt til at komme frem efter hans opstandelse fra de døde og indgå i Faderens rige for dér at blive kronet med udødelighed og evigt liv og derefter fortsætte deres arbejde, som Herren havde lovet, og få del i alle de velsignelser, som var forbeholdt dem, der elsker ham.
I åndeverdenen var også profeten Joseph Smith og min far, Hyrum Smith, desuden Brigham Young, John Taylor, Wiford Woodruff og andre udvalgte ånder, der var holdt tilbage for at komme frem i tidernes fylde og deltage i grundlæggelsen af det store sidste dages værk, indbefattet bygning af templer og udførelse af ordinanser deri til de dødes forløsning. Jeg så, at de var blandt de ædle og store, der i begyndelsen blev udvalgt til at være ledere i Guds kirke. Endog før de fødtes, modtog de sammen med mange andre deres første lektier i åndernes verden, og forberedtes til at komme frem i Herrens bestemte tid for at arbejde i hans vingård for menneskesjælenes frelse.
Jeg så, at denne uddeling trofaste ældster fortsatte deres arbejde med at prædike omvendelsens og forløsningens evangelium gennem Guds enbårne Søns offer, når de gik bort fra det jordiske liv, og de prædikede blandt dem, der var i mørke og under syndens åg i de døde åndery store verden. Den døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydighed mod Guds hus' ordinanser, og efter at de har betalt straffen for deres overtrædelser og er vasket rene, skal de modtage en belønning i overensstemmelse med deres gerninger, for de er arvinger til frelse.
Således var synet om de dødes forløsning, som det blev åbenbaret for mig, og jeg bærer vidnesbyrd herom, og jeg ved, at dette vidnesbyrd er sandt, gennem vor Herre og Frelser, Jesu Kristi velsignede navn. Amen.

Præsident Joseph F. Smith modtog synet om de dødes forløsning i 1918.

Hvordan kan du undgå at dit abonnement på Den danske Stjerne udløber?

Medmindre du har forudbetalt flere år frem i tiden, er det nu, du skal forny dit årsabonnement — idet det udløber den 31. december.

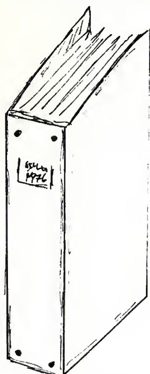
Stjernerepræsentanten har dig stående på sin liste — kontakt ham for at få fornyet abonnementet.

Er det ikke sket inden den 1. november bør du kontakte Stjernerepræsentanten, den udøvende sekretær eller hvem der nu tager sig af det i dit ward eller gren.

Kan det heller ikke lade sig gøre, skriv da til Distributions Centret angående fornyelsen og vedlæg den adresseseddel, der er påklæbet den kuvert, hvori du har modtaget Stjernen for at sikre dig hurtig og nøjagtig ekspedition. Meddel samtidig dit ward/gren og stav/mission.

På denne måde undgår du at måtte savne Stjernen — kirkens officielle tidsskrift i dit område.

Idag den 1. oktober er det 125 år siden, at Stjernen udkom for første gang. En god fødselsdagshilsen er et nyt abonnement.

Opbevar alle 12 numre - en hel årgang på eet sted!

Nu kan du opbevare Den danske Stjerne ved hånden, i orden, og i god stand i disse specielle bind. Indeholder i alt 12 numre.

Gedigen og holdbar med vaskbar plastic.

Du kan købe disse grønne samlebind for 12,50 kr. Spørg Distributions Centrets repræsentant, hvor du kan få dem.

125 ÅR

Med dette nummer af Den danske Stjerne er det 125 år siden at Den skandinaviske Stjerne udkom på dansk. På grund af konferencetalerne der optager hele dette nummer har det ikke været muligt at mindes jubilæet i dette nummer.

Det er heller ikke muligt at lave det „festnummer" som vi havde til hensigt på grund af at Stjernen idag er en del af alle bladene i Europa. Men vi vil i november og fremover bringe artikler og andet interessant stof i tilknytning til dette sjældne jubilæum i bladverdenen.

Tegn et gaveabonnement som din fødselsdagsgave til Den danske Stjerne.

Red.

